FRED HOYLE și JOHN ELLIOT

A DE LA ANDROMEDA

EDITURA TINERETULUI

Fred Hoyle şi John Elliot

A de la Andromeda

Seria Andromeda I

Traducere: Maia Berciu şi Dan Hurmuzescu

Editura Tineretului, 1968

Fred Hoyle & John Elliot
A for Andromeda
[EdituraOrig], 1962

I. Ajunşi

Lumina era în scădere, când se apropiară de Bouldershaw Fell. Automobilul de serviciu luneca pe şoseaua ce lega oraşul Bouldershaw de câmpia mlăştinoasă. Aşezată în spate, lângă Profesor, Judy arunca pe geam priviri încărcate de aşteptare, dar abia după ce ajunseră în vârful dealului, zăriră radiotelescopul.

Iată-l ivit brusc în faţa lor: trei stâlpi uriaşi, curbaţi la capete, se îmbinau într-o boltă triunghiulară, ce se desena întunecată şi dură pe cerul apusului. În pământ, între coloane, se săpase o cavitate betonată de mărimea unui stadion; deasupra, suspendată de boltă - o cupă de metal mai mică, lansând spre sol o lungă antenă. La prima vedere dimensiunile complexului nu uluiau; păreau pur şi simplu nepotrivite cu peisajul. Judy începu să-şi dea seama de imensitatea construcţiei doar când parcară maşina la picioarele ei. Nu se asemăna cu nimic din toate câte văzuse - construcţia era atât de desăvârşit şi intens ea însăşi, cum poate fi numai o sculptură.

Nimic sinistru însă în edificiul înalt şi ciudat - nimic menit să prevestească întâmplările extraordinare şi dezastruoase pe care avea să le stârnească.

Coborâră şi, învăluiţi o clipă într-o adiere lină, priviră spre cei trei piloni enormi, spre reflectorul de metal strălucind deasupra lor, spre cerul palid. Împrejur, câteva clădiri joase şi şiruri de antene mărunte erau împrăştiate de-a lungul câmpiei pustii, împrejmuită cu un gard de sârmă împletită. Nici un zgomot nu se auzea, în afara vântului şi a strigătului pescăruşilor - şi avură senzaţia că marea ureche de ciment şi metal se încordează să asculte stelele.

Apoi, Profesorul îi conduse către clădirea principală - o construcţie joasă, cu faţada de piatră, cu o intrare nefinisată şi un drum de acces tăiat de curând. Câţiva oameni montau table indicatoare şi le vopseau; totul arăta foarte nou, conturându-se aspru pe fundalul crestelor unduioase, întunecate, ale dealurilor.

— Astea sunt tot felul de chiţibuşuri auxiliare, spuse Profesorul, cu un mic gest delicat al mâinii. Aici se află camera principală de control.

Era un om de vreo şaizeci de ani, mărunţel, îngrijit şi simpatic,

ca un medic de familie.
— Uriaş copil! zise Judy.
— Copil? E cea mai mare progenitură a mea. O muncă de zece ani.
Îi făcu semn cu ochiul şi micii lui pantofi negri urcară cu paşi mărunţi treptele clădirii de control.
Holul părea neterminat, dar familiar totuşi: inevitabilul tavan din plăci aglomerate şi inevitabila podea din dale artificiale, pereţii de cărămidă vopsiţi simplu, lumină fluorescentă. Un telefon în perete şi o fântână arteziană cu apă de băut; în pereţii laterali se aflau două uşi mici - şi nişte uşi duble faţă în faţă cu intrarea. Cam asta era totul. Un sunet slab, şuierător se auzea venind din spatele uşilor duble. Când Profesorul le deschise, şuieratul deveni mai puternic; semăna cu paraziţii radio.
În timp ce treceau prin uşile duble, un om în salopetă maro ieşi pe acolo. Ochii lui întâlniră o clipă pe ai lui Judy, dar când ea mişcă buzele, el îşi întoarse privirea în altă parte.
— Bună seara, Harries - spuse Profesorul.
Încăperea în care intrară era camera de control, centrul Observatorului. În fund, o fereastră dădea spre monumentul gigantic de afară, iar în faţa geamului era un pupitru masiv de metal, ca o consolă de orgă, echipat cu tabele posedând butoane şi întrerupătoare. Mai mulţi tineri lucrau la pupitru, folosindu-se din când în când de cele două computere, aşezate în cutii mari de metal de o parte şi de alta. Un perete lateral era acoperit cu reproducerile mărite ale unor fotografii luate cu telescopul optic, care înfăţişau roiuri de stele. Două treimi ale celuilalt perete alcătuiau un paravan de sticlă, în spatele căruia se zăreau alţi tineri, lucrând la montaj.
— Ceremonia de inaugurare va avea loc aici - zise Profesorul.
— Unde o să spargă ministrul sticla de şampanie, sau o să taie panglica, ori mai ştiu eu ce o să facă?
— La pupitru. O să apese pe un buton la pupitrul de control, ca să-i dea drumul.
— Pentru moment nu funcţionează?
— Nu încă. Facem probele pentru recepţionare.
Judy se oprise lângă uşă, cuprinzând cu ochii încăperea.
Era genul de femeie plăcută, pe care o găseşti mai degrabă frumoasă decât atrăgătoare; avea un ten proaspăt, o faţă

vioaie, inteligentă şi o purtare plină de spontaneitate, dar oarecum neîndemânatică. Putea fi luată drept infirmieră, sau ofiţer în serviciile auxiliare, sau pur şi simplu drept absolventa unei şcoli de fete, unde se învaţă perfect să joci *hockey.* Mâinile îi erau cam mari, iar ochii adânci, albaştri. Sub braţ purta un teanc de hârtii şi broşuri, pe care le consulta din când în când, ca şi cum ele ar fi fost în stare să-i lămurească tot ce vedea.

— Am putea spune că e cel mai mare radiotelescop din lumea întreagă.

Profesorul zâmbi fericit, făcând cu privirea ocolul camerei:

— Desigur că nu e atât de mare ca un interferometru, dar îl poţi dirija. Cu ajutorul micului reflector din vârf, poţi să-i muţi focarul şi să urmăreşti un traseu pe cer.

— Am înţeles din astea - Judy arătă spre hârtiile ei - că mai sunt şi alte radiotelescoape, care lucrează în acelaşi mod.

— Sunt. Erau şi în 'nouă sute şaizeci, când l-am inaugurat pe acesta - şi au trecut ani de atunci. Nu sunt însă la fel de sensibile ca al nostru.

— Pentru că acesta, al vostru, e mai mare?

— Nu e singurul motiv. Avem un utilaj de recepţie mai bun, ar trebui să ne ofere o mai mare sensibilitate la sunet. Totul e concentrat *aici.*

El întinse un deget mic şi delicat către camera din spatele peretelui de sticlă.

— Vezi, tot ce se poate prinde de la cele mai multe surse astronomice - radiostele de pildă - e un foarte slab semnal electric, amestecat cu diverse tipuri de zgomote - din atmosferă, din gazele interstelare, cerul mai ştie de unde... poate chiar din cer.

Vorbea cu o voce de tenor, cu intonaţia precisă, la obiect, a medicului discutând despre o răceală. Nu întrezăreai nici satisfacţia realizării, nici suflul fanteziei.

— Puteţi capta surse pe care alţii nu le interceptează? întrebă Judy.

— Sperăm. Ăsta-i scopul. Dar nu mă întreba cum. Totul a fost creat de o echipă.

Îşi privi cu modestie piciorușele:

— Doctorii Fleming şi Bridger.

— Bridger?

Judy îşi ridică, scrutătoare, ochii.

— Fleming e adevăratul creier. John Fleming! strigă el, cu o nuanţă politicoasă, către fundul sălii: John!

Unul dintre tineri se desprinse din grupul de lângă tablourile de control şi veni spre ei. Spuse „Hallo" Profesorului şi nici n-o băgă în seamă pe Judy.

— Ai un moment liber, John? Doctorul Fleming - domnişoara Adamson.

Tânărul o privi pe Judy, apoi strigă spre masa de control:

— Micşorează puţin gălăgia asta afurisită!

— Ce-i asta? întrebă Judy.

Paraziţii se reduseră la un şuierat slab. Tânărul ridică din umeri:

— În mare parte zgomote interstelare. Universul e plin de materie încărcată cu electricitate. Ceea ce recepţionăm e o emisiune electrică a acestor încărcături, pe care le percepem în chip de zgomot.

— Muzica de fond a Universului - adăugă Profesorul Reinhart.

— Poţi să ţii minte această expresie, Profesore - spuse tânărul, cu un fel de dispreţ prietenesc. Reţine-o pentru informaţiile de presă ale lui Jacko.

— Jacko nu se mai întoarce.

Fleming se arătă cam mirat şi Judy se încruntă, ca şi cum ar fi rătăcit vreo notă de informaţii.

— Cine? îl întrebă pe Profesor.

— Jackson, predecesorul dumitale.

Se întoarse apoi către Fleming:

— Domnişoara Adamson e noul nostru agent de presă.

Fleming o privi fără plăcere.

— Aşa se întâmplă, vin şi se duc, nu? Ai moştenit „sfera de activitate" a lui Jacko?

— În ce constă ea?

— Scumpă domnişoară, ai s-o descoperi în curând.

— O pun la curent cu ce se va petrece joi - spuse Profesorul. Inaugurarea oficială. Se va ocupa de reprezentanţii presei.

Fleming avea o înfăţişare întunecată şi gânditoare. Era mai curând preocupat decât ursuz; părea însă obosit şi amar. Se îndepărtă, mormăind, cu accentul greoi al celor din Midland[1]:

— Desigur - deschiderea oficială! Se vor aprinde luminile colorate. Stelele vor intona Imnul Britanic, într-un cor ceresc -

---

[1] Provincie mai săracă din centrul Angliei. (n.tr.)

iar pe mine mă găsiţi la cârciumă.

— Sper că te vom găsi *aici,* John.

Profesorul părea uşor iritat.

— Între timp, poate că ai s-o conduci pe domnişoara Adamson, să cunoască locurile.

— Numai dacă nu eşti prea ocupat - spuse Judy, cu o voce care trăda oarecare ostilitate.

Fleming o privi, pentru prima dată cu interes.

— Ce ştii despre astea?

— Foarte puţin până acum. Îşi arătă hârtiile: Mă bizui pe ele.

Fleming se întoarse plictisit cu faţa spre cameră, întinzând într-un gest larg braţul:

— Acesta, doamnelor şi domnilor, este cel mai mare şi cel mai nou radiotelescop din lume - ca să nu spun: şi cel mai costisitor. Are o putere de rezoluţie de 15 sau 20 de ori mai mare decât orice instalaţie existentă şi este, fireşte, o minune a ştiinţei britanice. Să nu mai vorbim de tehnica inginerească. Elementele mobile - şi arătă prin fereastră - pot fi mânuite în aşa fel încât să poată urmări traiectoria unui corp ceresc. Acum cred că vei putea să le explici orice, nu-i aşa?

— Mulţumesc - răspunse Judy, glacială.

Privi spre Profesor, dar acesta părea un pic încurcat, doar.

— Îmi pare rău că te-am plictisit, John - spuse.

— Nu face nimic. Mi-a făcut plăcere. Mai poftiţi.

Profesorul îşi îndreptă atenţia, cu o amabilitate profesională, spre Judy:

— Am să te conduc chiar eu.

— Doriţi să şi funcţioneze până joi, nu? spuse Fleming. Pentru Excelenţa sa ministrul.

— Da, John. Crezi că va fi totul în regulă?

— Va *părea* în regulă. Spectatorii nu vor şti dacă funcţionează. Nici ziariştii!

— Aş dori să funcţioneze *efectiv.*

— Deh!

Fleming se întoarse şi se îndreptă spre masa de control. Judy se aştepta la o izbucnire sau la vreun semn de protest din partea Profesorului, dar acesta se mărgini să dea din cap, ca şi când ar fi confirmat un diagnostic.

— Nu-l poţi zori pe un băiat ca John. O idee se aşteaptă uneori luni de zile... Ani întregi. Merită, dacă e una bună; în cazul lui,

de obicei, *este*.

Privi gânditor după John, care se retrăgea - neglijent, nonşalant, cu părul şi hainele neîngrijite:

— Depindem de cei tineri. El a conceput întreg proiectul de joasă temperatură şi asta nu-i de specialitatea mea.

Schiţă un semn vag spre teancul ei de hârtii:

— Mă tem că l-am cam uzat până la limită.

Suspină, apoi făcură înconjurul clădirii. Îi arătă pe pereţi fotografii ale cerului nocturn, spunându-i numele şi identitatea marilor radiostele, izvorul cel mai de seamă al sunetelor ce le auzim în Univers.

— Aceasta - îi explică, arătând spre fotografii - nu e o singură stea; sunt două Galaxii întregi care se ciocnesc; şi aici, uite o stea care explodează.

— Şi asta?

— Marea Nebuloasă din Andromeda. O numim M 31, ca să ni se pară o autostradă.

— E în constelaţia Andromeda?

— Nu. Este mult, mult mai departe. Este ea însăşi o întreagă Galaxie. Foarte complicat totul - nu-i aşa?

Ea se uită la spirala albă, alcătuită din stele şi aprobă.

— Primiţi vreun semnal de la ea?

— Un şuierat. Aşa cum ai auzit.

Lângă perete era o sferă din perspex[2], cu o mică minge neagră în centru, înconjurată de altele albe, asemenea electronilor într-o machetă a atomului.

— Sferele lui Jacko. Profesorul zâmbi. Sau - „nebunia lui Jacko”, după cum i se spune. Este un soi de expoziţie a obiectelor care orbitează în apropierea Pământului. Toate aceste piese albe reprezintă sateliţi, rachete balistice şi aşa mai departe. De fapt, fierărie... Aceasta din mijloc închipuie Pământul. Profesorul o dădu la o parte cu atenţie: Seamănă cu o reclamă. Jacko credea că i-ar interesa pe vizitatorii noştri guvernamentali. Trebuie să urmărim, fireşte, ceea ce se petrece lângă Pământ, dar o asemenea instalaţie este o risipă. Totuşi, militarii ne pretind asta şi nu putem obţine fondurile de care avem nevoie, dacă nu ciupim ceva din bugetul apărării...

Vorbea ca şi când ar fi spus o obrăznicie şi s-ar fi amuzat. Făcu unul din gesturile sale, cu mâinile-i îngrijite, cuprinzând

---

[2] Material plastic transparent (n.tr.)

camera şi obiectul uriaş de afară: Douăzeci şi cinci de milioane, sau chiar mai mult. Atât a costat.

— Există deci un interes de ordin militar?

— Da. Dar instalaţia este a mea - sau, mai bine zis, a Ministerului Ştiinţelor. Nu a ministerului dumneavoastră.

— Acum fac parte din personalul dumneavoastră.

— Nu la cererea mea.

Deveni rigid, aşa cum nu se întâmplase când Fleming fusese nepoliticos; Fleming, la urma urmei, era unul din oamenii lui.

— Mai ştie cineva de ce mă aflu aici? îl întrebă Judy.

— N-am mai spus nimănui.

Părăsi acest subiect, în timp ce o conducea în altă cameră, unde îi arătă cu luare-aminte aparatajul de recepţie şi instalaţiile de transmisie.

— Suntem doar o verigă dintr-un lanţ de observatoare aşezate în jurul globului şi nu cea mai slabă verigă.

Privi în jur cu multă satisfacţie, la comutatoarele, firele, plasele şi feluritele instalaţii.

— Când am pornit să construim totul nu mă simţeam bătrân, dar acum mă simt. Îţi vine o idee şi îţi spui: „iată ceea ce trebuie să facem” - şi ţi se pare că ai şi făcut primul pas. Un pas mic, poate. După aceea începe: proiectare, cercetări, comitete, construcţii, politică. Un ceas din viaţă aci, o lună colo. Să sperăm că va funcţiona... A, iată-l pe Whelan! El cunoaşte totul despre această parte a instalaţiei.

Un tânăr cu faţă lăptoasă şi accent australian îi fu prezentat lui Judy şi i se agăţă de mână, ca şi când ar fi regăsit ceva ce pierduse:

— Nu ne-am mai cunoscut cândva?

— Nu cred.

Îl privi candid, cu ochii mari, albaştri, fără a izbuti să-i alunge impresia.

— Sunt sigur de asta - insistă el.

Judy se fâstâci şi-şi roti ochii în jur, căutând ajutor. Harries, laborantul, stătea în partea opusă a încăperii; când îl privi, dădu din cap, foarte uşor. Se întoarse iar spre Whelan.

— Mi-e teamă că nu-mi amintesc.

— Poate la Woomera...

Profesorul o conduse înapoi în camera principală de control.

— Cum se numeşte?

— Whelan.

Îşi notă ceva în carnet. Grupul de la masa de control se risipi; rămase doar un tânăr care stătea pe scaunul inginerului de serviciu, controlând tablourile. Profesorul o conduse spre el.

— Hallo, Harvey.

Tânărul îşi înălţă privirea şi se ridică pe jumătate de pe scaun.

— Bună ziua, Profesore Reinhart.

Cel puţin era politicos. Judy privi pe geam la piesa masivă de aparatură din depărtare, la mlaştina pustie, la cerul purpuriu închis.

— Cunoşti principiul de funcţionare al acestui obiect? o întrebă Harvey. Orice radioemisie din Univers loveşte cupa şi e reflectată spre antenă, apoi recepţionată şi înregistrată de instalaţia din interior.

Arătă prin peretele de sticlă. Judy nu se uită în direcţia aceea, de teamă să nu-l vadă pe Whelan, dar Harvey, pasionat, tenace şi cu voce albă, îi îndreptă curând atenţia spre altceva nou:

— Acest şir de calculatori stabileşte coordonatele azimutale şi elevaţia oricărei surse pe care vrei s-o captezi şi s-o urmăreşti. Există un microdispozitiv automat.

În cele din urmă reuşi să ajungă în hol şi să stea un moment de vorbă cu Harries.

— Mută-l pe Whelan - spuse ea.

Îşi lăsase geamantanul la hotel, în oraş şi plecase cu maşina la deal, fără să ştie prea bine ce o aştepta. Vizitase destule complexe ale serviciului; la multe dintre ele funcţionase ca ofiţer de Siguranţă, de la Fylinglades până la insula Christmas. Lucrase cu Harries în tură la Malvern. Nu se simţea spioană şi obligaţia de a da informaţii despre colegii ei i părea neplăcută. Dar Ministerul de Interne o ceruse - pe ea, sau, oricum, pe cineva - care să fie transferat de la serviciul de Siguranţă al Ministerului Apărării la Ministerul Ştiinţelor - şi o însărcinare era o însărcinare. Înainte, oamenii cu care lucra ştiau totdeauna cu ce se ocupa ea şi socotea de datoria ei să-i apere. De astă dată însă ei erau consideraţi suspecţi şi ea urma să le fie prezentată ca delegată pentru relaţiile cu publicul şi presa, având astfel posibilitatea să-şi bage nasul în toate şi să-i urmărească pe toţi, fără să trezească bănuieli. Reinhart ştia şi-i displăcea situaţia - ca şi ei însăşi: dar treaba era treabă - şi

aceasta de aici, după cum i se spusese, era una importantă. Putea să-şi joace rolul fără greutate: părea atât de cinstită, atât de apropiată, o adevărată şi sinceră camaradă. Nu avea decât să aştepte, să asculte şi să înveţe. Ceea ce o tulbura erau chiar oamenii pe care îi întâlnea, care îşi aveau lumea lor şi valorile proprii. Cine era ea să-i judece sau să fie parte la judecarea lor? Când Harries dădu aprobator din cap şi porni să execute ceea ce îi ceruse, se dispreţui pe sine, îl dispreţui şi pe el.

Curând după aceea Profesorul plecă şi-i dădu totul în primire lui John Fleming.

— Poate că o laşi la hotelul *„The Lion"* când te întorci la Bouldershaw. Acolo stă.

Ieşiră pe trepte, să-l conducă pe bătrân.

— E foarte simpatic - zise Judy.

Fleming mârâi:

— Dur ca fierul.

Scoase un flacon din buzunar şi bău din el. Apoi i-l întinse şi ei. Când ea refuză, mai trase o duşcă şi ea îl observă cum stătea în lumina portalului, cu capul aruncat pe spate, mărul lui Adam mişcându-se în sus şi în jos când înghiţea. Era în el ceva ca o încordare disperată: poate, cum spusese Reinhart, îl storseseră până la limită. Dar mai era încă ceva - lăsa impresia unui dinam care s-ar autoîncărca în permanenţă.

— Joci popice? Părea că şi-a pierdut indiferenţa de adineauri. Poate băutura. E o popicărie la Bouldershaw. Hai cu noi la sporturi rustice.

Ea ezită.

— Ei, haide! N-am să te las la cheremul acestor astronomi dementi.

— Dumneata nu eşti astronom?

— Să avem iertare! Criogenică, maşini de calcul, iată cu adevărat specialitatea mea, nu aiureala asta de rătăcitori prin văzduh.

Traversară spre mica platformă betonată, unde era parcată maşina lui. O lumină roşie de semnalizare strălucea în vârful radiotelescopului şi pe cerul întunecat din spatele lui începură să se ivească stele. Unele se zăreau printre imensele arcuri ale pilonilor, de parc-ar fi fost prinse în plasele întinse de oameni. Când ajunseră la maşină, Fleming privi înapoi şi în sus.

— Cred - spuse el şi vocea lui nu mai era agresivă, ci liniştită, amabilă chiar - cred că s-a ajuns la un stadiu al „desprinderii" în ştiinţele fizice.
Începu să desfacă husa de pe maşina sa, un mic automobil de sport, deschis, iar ea trecu pe partea cealaltă.
— Dă-mi voie să-ţi ajut.
Părea că nici n-o bagă în seamă:
— La un moment dat, undeva pe la limita cunoştinţelor noastre de acum, vom pătrunde - *zbang!* - de-a dreptul dincolo. O „străpungere” - de-a dreptul într-un nou domeniu. Şi e posibil să se întâmple asta chiar aici. Chiar în problema noastră. Împături prelata şi o aşeză la spate. *„Filozofia e scrisă în acea vastă carte care stă veşnic deschisă în faţa ochilor noştri: Universul."* Cine a scris fraza asta?
— Churchill?
— Churchill! râse el. Galileo! *„Cartea e scrisă în limbaj matematic.”* Aşa a spus Galileo! Credeţi că vă poate servi pentru un comunicat în presă?
Îl privi, fără să ştie cum să înţeleagă vorba asta. El îi deschise portiera.
— Hai să mergem.
Drumul cobora spre Lancashire într-o parte şi spre Yorkshire în cealaltă. Înspre Yorkshire şerpuia printr-o vale lungă, unde, la câteva mile o dată, se ivea câte o moară veche de cărămidă pe râu, până când ajunseră la Bouldershaw. Fleming conducea nebuneşte şi mârâia printre dinţi:
— Sunt sătul până peste cap de ei. Aiureala cu inaugurarea ministerială; bătrânul Profesor asudând la tabloul de onoare; tot ministerul băgându-şi nasul pretutindeni. Totul, într-adevăr, nu-i decât o aparatură de laborator. Fiindcă e mare şi costă o avere, devine avut obştesc. Nu-l critic pe bătrân. E teribil de prins în treaba asta. A intrat în joc şi acum trebuie să prezinte rezultate.
— Şi crezi că nu e în stare să le prezinte?
— Nu ştiu.
— Credeam că e aparatura dumitale!
— A mea şi a lui Dennis Bridger.
— Unde e doctorul Bridger?
— Jos la popicărie, cu un culoar rezervat pentru noi, sper. Şi cu o sticlă.

— Dumneata *ai* o sticlă.
— La ce foloseşte numai una? E o secetă pe aici...
Pe când coborau drumul cotit şi întunecat, începu să-i povestească despre Bridger şi despre el însuşi. Ambii fuseseră studenţi la Universitatea din Birmingham şi apoi cercetători la Institutul Cavendish. Fleming era teoretician, Bridger - om practic, matematician şi inginer. Bridger, un savant de carieră, era pornit să facă din specialitatea sa cât mai mult cu putinţă. Fleming, dimpotrivă, era un cercetător pur, care nu dădea doi bani pe altceva decât pe „faptul” ştiinţific. Dar ambii urau sistemul academic în care se învârteau şi lucrau nedespărţiţi unul de altul. Reinhart îi descoperise cu câţiva ani în urmă şi îi solicitase să colaboreze la noul său radiotelescop. Dat fiind că, după toate probabilităţile, era cel mai distins şi respectat astrofizician din lumea occidentală, un înnăscut conducător de echipă şi descoperitor de talente, îl urmaseră fără ezitare, iar el îi sprijinea şi-i încuraja, purtându-se părinteşte cu ei de-a lungul întortocheatului proces al dezvoltării lor.
Din vorbele lui Fleming, cu tot felul său morocănos de a fi, era uşor de văzut câtă încredere îl lega de acest om cu mult mai vârstnic decât el. Bridger, pe de altă parte, era plictisit şi agitat. Îşi îndeplinise sarcina. Ei îi dăruiseră bătrânului lor tovarăş, cum spunea Fleming fără modestie ori lăudăroşenie, cel mai minunat exemplar de aparatură din lume.
Nu o întrebă nimic pe Judy - şi ea tăcu. O aşteptă în barul de la *„Lion”,* până se întoarse din camera ei. Când ajunseră la popicărie, el se cam întrecuse cu firea.
Popicăria era un fost cinematograf reconstruit, aşezat într-o baie de neon şi de proiectoare pe fundalul întunecos al bătrânului oraş provincial. Clientela părea să nu vină tocmai din cartierele cu străzi asfaltate. Cei mai mulţi erau tineri. Purtau *blue-jeans,* jachete scurte, cum se obişnuia prin micile baruri, tunsori marinăreşti şi bluze cu lozinci pictate pe ele. Greu ţi-i puteai închipui la ei acasă, în vechile locuinţe cu terase de prin văile plicticoase ale Yorkshire-ului. Glasurile erau înecate într-un val de muzică şi în zgomotul bilelor şi popicelor ce alunecau pe jgheabul de lemn al culoarelor. Erau o jumătate de duzină de culoare, zece popice la un capăt - iar la celălalt un raft cu bile, o masă de marcat, o bancă şi un cvartet de jucători. Când o bilă ajungea la celălalt capăt şi răsturna

ceva, un sistem automat ridica popicele şi returna bila. În afară de momentul de concentrare atletică al aruncării bilei, jucătorii aveau aerul că nu-i interesează jocul plimbându-se, vorbind şi bând coca-cola, direct din sticle. Era mai „transatlantic” decât fusese cinematograful, ca şi cum felul de viaţă american ar fi trecut prin ecran şi ar fi pus stăpânire pe public. Dar, după cum remarcă Fleming, iată ceva absolut caracteristic pentru mersul lucrurilor în genere.

Îl găsiră pe Bridger, un om uscăţiv şi numai unghiuri, cam de vârsta lui Fleming, jucând popice cu o fată durdulie într-o bluză de un roşu aprins şi în pantaloni colanţi galben deschis. Îşi trăsese în sus părul şi sânii cât putuse ea de mult, faţa îi era fardată ca a unei balerine, iar ea se unduia ca la Hollywood, doar că, atunci când deschidea gura, năvălea tot Yorkshire-ul din ea. Juca popice cu multă supleţe şi, când se întoarse, se rezemă de Bridger, sugându-şi un deget.

— Au, mi-am julit o bucăţică de piele.

— Asta-i Grace. Lui Bridger parcă-i era cam ruşine cu ea. Părea nervos şi era prematur zbârcit, îmbrăcat demodat, cu nişte haine de sport fără nici un haz, ca un funcţionar de poştă sâmbătă dimineaţa. Dădu maşinal mâna cu Judy şi, când ea spuse: „Am auzit de dumneata” îi aruncă o privire fugară, speriată.

— Miss Adamson - spuse Fleming, turnându-i lui Bridger nişte whisky cu coca-cola. Miss Adamson, noua noastră iscoditoare de informaţii.

— Care ţi-e celălalt nume, scumpo? întrebă fata.

— Judy.

— N-ai cumva o bucăţică de plasture?

— Ei, cere la casă! Spuse Bridger, enervat.

— E cineva din echipa voastră? îl întrebă Judy pe Fleming.

— Un *„talent local”* al lui Dennis. Eu n-am timp.

— Păcat - spuse ca. Dar el păru să nu audă. Mai trase o duşcă şi se îndreptă, cam pe două cărări, spre popice. Bridger se întoarse către ea, confidenţial:

— Ce aţi auzit despre mine?

— Doar că aţi lucrat cu dr. Fleming!

— Nu-i chiar ce-mi convine mie. Părea supărat: i se mişca vârful nasului ca la un iepure. Aş putea câştiga un salariu încincit în industrie.

— Numai atât doriţi?
— De îndată ce combinaţia aceea de pe deal va fi în funcţiune, am şters-o. Aruncă o privire conspirativă către Fleming şi apoi din nou către ea. Bătrânul John vă rămâne, căutând sensul mileniului. Şi înainte de a fi găsit ceva, va fi bătrân cu adevărat. Bătrân şi respectat. Şi sărac.
— Şi poate fericit.
— John nu va fi niciodată fericit. Gândeşte prea mult.
— Cine pileşte prea mult? se întoarse Fleming către ei şi îşi marcă scorul.
— Tu.
— Foarte bine - pilesc prea mult. Frăţioare, trebuie să ai ceva de care să te ţii.
— De ce nu te ţii de balustradă? întrebă Bridger, sucindu-şi nasul.
— Uite… Fleming se lăsă să cadă pe bancă lângă ei: Mergi de-a lungul balustradei şi mai faci un pas şi deodată nu mai ai de ce să te ţii! Vorbeam despre Galileo. De ce? Fiindcă el reprezintă Renaşterea, el şi Copernic şi Leonardo da Vinci. Aşa s-a întâmplat când au spus ei *„zbang!”* - şi au răsturnat toate balustradele şi au fost nevoiţi să stea numai pe propriile lor picioare, în mijlocul unui Univers imens şi neîngrădit.
Se ridică greoi, luând o altă bilă mare de pe raft. Ridică vocea peste zgomotul muzicii şi al popicelor.
— Oamenii au înălţat alte balustrade, mereu altele. Dar iată azi o nouă Renaştere. Într-o zi, când nimeni nu va băga de seamă, când fiecare va continua să vorbească despre politică şi fotbal şi bani - se aplecă peste Bridger - dintr-o dată toate balustradele pe care le cunoaştem vor fi răsturnate - *zbang!* - iac-aşa.
Făcu o mişcare amplă cu bila şi răsturnă sticlele de coca-cola de pe masa de marcaj…
— Ei! Fii mai atent, zăpăcitule! Bridger sări în picioare şi începu să ridice sticlele şi să şteargă cu batista băutura vărsată. Scuzaţi, vă rog, miss Adamson.
Fleming îşi dădu capul pe spate şi râse.
— Judy, o cheamă Judy - zise el.
Bridger, în genunchi, freca pata de pe fusta lui Judy.
— Mă tem că n-are să mai iasă.
— N-are nicio importanţă.

Judy nu se uita la el, îl privea pe Fleming, mirată şi fermecată. Chiar atunci se auzi dintr-un microfon:

— Doctor Fleming - poftiţi la telefon!

Fleming se întoarse după un minut, scuturându-şi capul de parcă ar vrea să şi-l limpezească. Îl sculă pe Bridger de pe bancă:

— Haide, Dennis, băiete. Suntem aşteptaţi.

Harvey şedea singur în camera de control, la un birou, potrivind tonul receptorului. Fereastra din faţa lui era întunecată ca o tablă neagră şi în cameră domnea o linişte perfectă, afară de un slab gâjâit continuu din difuzor. De afară, nimic decât zgomotul maşinii lui Fleming.

Fleming şi Bridger intrară prin uşile duble şi se opriră clipind, orbiţi de lumină. Fleming privi spre Harvey:

— Ce s-a întâmplat?

— Ascultă!

Harvey ridică mâna şi toţi ascultară nemişcaţi.

Printre gâjâiturile, fluierăturile şi fâşâitul difuzorului se distingea o singură notă slabă, întreruptă, dar revenind mereu.

— Codul Morse - spuse Bridger.

— Nu-i în grupuri.

Mai ascultară.

— Scurt şi lung - zise Bridger. Asta-i.

— De unde vine? întrebă Fleming.

— De undeva din Andromeda.

— De când durează?

— Cam de o oră. Acum am trecut de maxim.

— Poţi mişca reflectorul?

— Cred că da.

— Nu suntem autorizaţi să facem asta - spuse Bridger. Nu suntem încă autorizaţi să urmărim probe.

Fleming îl ignoră.

— Personalul servo-instalaţiilor e la posturi? întrebă el.

— Da, dr. Fleming.

— Bine, încearcă să urmăreşti.

— Nu, ascultă, John... Bridger puse, fără succes, o mână pe braţul lui Fleming.

— Poate fi un sputnic sau altceva - spuse Harvey.

— E ceva nou pe sus? Fleming se descotorosi de Bridger.

— Nimic de care să ştiu eu.
— Cineva ar fi putut pune ceva nou pe orbită - începu Bridger, dar Fleming îl întrerupse:
— Dennis... Încercă să gândească clar: Du-te şi înregistrează asta pe o bandă, te rog. Fii băiat bun! Apoi imprim-o.
— N-ar fi mai bine să controlăm?
— Controlăm pe urmă.
Fleming păşi cu grijă în hol, se aplecă peste fântâna arteziană cu apă de băut şi îşi stropi faţa. Când se întoarse, proaspăt şi strălucitor, deosebit de treaz, îl găsi pe Bridger potrivindu-şi instalaţia în încăperea cu aparatură şi pe Harvey telefonând inginerului de serviciu. Lumina scăzu o clipă, când se porniră motoarele electrice. Afară, reflectorul metalic se roti încet şi invizibil, mişcările sale compensând rotaţia Pământului. Sunetul difuzorului deveni ceva mai tare.
— Ăsta-i maximul pe care-l poţi obţine?
— Nu-i un semnal foarte puternic.
— Hmm... Fleming deschise un sertar în biroul de control şi pescui un catalog.
— S-au deplasat cumva coordonatele sale galactice?
— Greu de spus. Nu urmăream. Dar nu se poate să se fi mişcat mult.
— Va să zică nu-i în orbită?
— Aş spune că nu. Harvey se aplecă atent asupra aparatelor de pe biroul său.
— Ar putea fi vreun dobitoc care să transmită semnale Morse de pe Lună?
— Nu prea sună a Morse şi Luna n-a răsărit încă.
— Sau de pe Marte sau Venus. Sper că nu v-am adus aici la un „prinde orbul scoate-i ochii."
— Andromeda, ziceai?
Harvey dădu din cap. Fleming răsfoia paginile catalogului, citind şi ascultând. Deveni liniştit şi amabil, cum fusese cu Judy în maşină. Acum arăta ca un băieţaş cuminte.
— Îl auzi, deci, într-una?
— Da, doctor Fleming.
Fleming merse la pupitru şi puse contactul la intercom.
— Îl prinzi, Dennis?
— Da - vocea lui Bridger răspunse slab.
— Dar n-are nici un înţeles.

— Poate mai spre dimineaţă. Am să încerc să-mi fac o idee despre distanţă.

Fleming întrerupse contactul şi se întoarse, cu volumul în mână, la hărţile astronomice de pe peretele din spate.

Lucrară câtva timp numai cu sunetele spaţiale, ca singur zgomot în cameră; Fleming controla sursa şi Harvey o urmărea cu uriaşul telescop mut de afară.

— Ce părere ai? întrebă Harvey în cele din urmă.

— Cred că vine de la mare distanţă.

După aceea lucrară iarăşi, în tăcere, şi ascultară, şi semnalul continua mereu şi mereu, fără sfârşit.

II. Anunţare

— Pe la sfârşitul celui de-al şaselea deceniu al secolului nostru, când s-au întâmplat toate acestea, Ministerul Ştiinţelor fusese mutat într-o clădire nouă, cu pereţi de sticlă, aproape de Whitehall[3]. Era elegant mobilată şi dotată cu un personal elegant, ca pentru a dovedi că tehnologia e la nivelul artelor, iar subsecretarul de stat permanent, Michael Osborne, era unul dintre cei mai culţi din mulţimea celor culţi ai personalului. Purta un costum sport la serviciu, dar acesta era cel mai bine croit şi cel mai clasic dintre costumele de sport. Rareori şedea la imensul său birou, mai des pe unul din fotoliile joase de lângă măsuţa de cafea cu tăblie de marmură.

Se tolănise acolo, decorativ în dimineaţa de după recepţionarea mesajelor la Bouldershaw Fell, vorbind cu generalul Charles C. Vandenberg din Armata Aeriană a Statelor Unite. Lumina cădea asupră-i, în linii drepte, prin storurile veneţiene.

În timpul acela Anglia era într-un fel cartierul general înaintat al unei ţări asediate: o regiune constând din Europa de Vest şi America de Nord. Presiuni din Est şi din Africa şi Asia îngrămădiseră civilizaţia occidentală într-un colţ al globului, cu un centru destul de sigur în America, la Nord de Panama şi cu Europa de Vest ca avanpost primejduit. Nu că cineva s-ar fi aflat în mod oficial în război cu altcineva; dar sancţiuni economice şi ameninţarea cu bombe şi rachete copleşeau rămăşiţele lumii vechi cu o destul de acută stare de alarmă. Linia de legătură peste Atlantic era păstrată aproape în întregime de către americani şi garnizoane americane în Marea Britanie şi Germania de Vest se menţineau cu aceeaşi energie disperată ca şi legiunile romane în secolul al III-lea şi al IV-lea.

Protocoalele insistau asupra faptului că Marea Britanie şi vecinii săi erau şi acum state suverane, dar în realitate iniţiativa le scăpa din ce în ce mai mult din mâini. Deşi generalul Vandenberg era denumit în chip modest reprezentantul Comitetului de Coordonare al Apărării, el era, de fapt, comandantul armatei aeriene al unei puteri ocupante

---

[3] Clădirea servind drept sediu Guvernului britanic; în carte şi cu sensul: Guvernul. (n.r.)

prietenoase, dar dominatoare, pentru care această ţară nu însemna decât un pătrat pe un imens joc de şah.
Fost aviator pe un bombardier, cu ceafă de taur şi cap pătrat, el încă mai arăta energic şi tânăr la o vârstă mijlocie, fără să aibă totuşi nimic brutal în maniere. Era născut pe coasta de Est a Statelor Unite şi avea un fel de a vorbi calm şi civilizat, autoritar, ca şi cum ar şti mai mult despre lume decât cei mai mulţi dintr-însa.
Vorbeau despre Whelan. O notă despre el flutură în mâna lui Osborne.
— Nu pot face nimic acum.
— Există un fel de prioritate.
Osborne se ridică din scaun şi-şi chemă secretara la intercomul de pe birou.
— Comitetul de Coordonare al Apărării are un punct de fierbere foarte jos - observă Vandenberg.
— Puteţi să le spuneţi că vom avea noi grijă.
Osborne dădu nota secretarei, care intrase:
— Te rog, găseşte pe cineva să se ocupe de asta.
Ea o luă şi puse un teanc de hârtii pe biroul său. Era tânără şi drăguţă şi purta o rochie mai curând de după-amiază: administraţia făcuse oarecari progrese.
— Hârtiile dumneavoastră pentru Bouldershaw.
— Mulţumesc. Maşina mea e aici?
— Da, domnule Osborne.
El deschise dosarul şi citi.
— Grupul ministerial va sosi la Bouldershaw la orele 15 şi 15 minute şi va fi primit de Profesorul Reinhart.
— Asta e mâine - observă Vandenberg.
— Te duci acolo?
— Mă duc cu o zi mai devreme, ca să-l întâlnesc pe Reinhart. Băgă dosarul în mapa lui. Pot să te duc până la Whitehall?
— Ai face o faptă creştinească.
Erau sătui unul de altul, dar politicoşi, absolut de modă veche. Pe când se ridica, Vandenberg întrebă nonşalant:
— Aveţi o dată fixată pentru începerea operaţiilor?
— Nu încă.
— Treaba începe să devină serioasă.
— Stelele pot aştepta. Aşteaptă de mult.
— Aşteaptă şi Comitetul de Coordonare al Apărării. Osborne

ridică din umeri, cu o nerăbdare sofisticată. Părea un grec discutând cu un roman.

— Reinhart va lucra în scopuri militare, *dacă* şi *când* va putea. Aşa a fost înţelegerea.

— Dacă intervine un caz urgent...

— A intervenit un caz urgent.

— Citiţi gazetele?

— De câtăva vreme nu sunt în stare să trec de partea cu informaţii generale.

— Ar trebui să vezi paginile cu ştiri. Dacă va fi un caz grav, vom avea nevoie de toate urechile pe care le putem ciuli de partea aceasta a Oceanului Atlantic. Vandenberg dădu din cap către pictura reprezentând imaginea unui artist despre radiotelescop, atârnată pe un perete al biroului: Nu este tocmai o joacă de copii pentru noi.

— Nu este o joacă de copii nici pentru ei - spuse Osborne.

După ce plecară, Fleming chemă la telefon de la Bouldershaw Fell, dar era prea târziu.

Judy sosi la radiotelescop chiar înaintea lui Osborne şi Reinhart şi avu o discuţie calmă cu Harries, în hol.

— Ce-i cu Bridger?

Harries încercă să dea impresia că ar lustrui mânerul unei uşi.

— Două sau trei vizite la un *„bookmaker"*[4] clandestin în Bradford. Afară de asta, nimic.

— Ar trebui să-l ţinem sub observaţie.

— Îl ţin eu sub observaţie.

Când Osborne şi Reinhart sosiră, o luară pe Judy cu ei în camera de control. Locul era liniştit şi aproape gol; numai Harvey şedea trebăluind la birou, cu un morman de hârtii, chiştoace şi ceşti goale în jurul său. Reinhart se răţoi la el:

— Ar trebui să păstrezi locul ăsta curat.

— Vor fi în stare să dirijeze focarul pentru ministru? întrebă Osborne.

— Sper că da. N-am încercat aparatul de urmărire. Reinhart se învârti împrejur, foarte preocupat, pe când Harvey încerca să-i atragă atenţia.

— Arăţi de parcă nu te-ai fi culcat toată noaptea, Harvey.

— Chiar aşa, domnule. Nici dr. Fleming şi dr. Bridger!

— Vreo încurcătură?

---

[4] Un „bookmaker" se ocupă de pariuri la cursele de cai. (n.r.)

— Nu tocmai, domnule. Am urmărit.
— Din a cui dispoziţie?
— A doctorului Fleming. Harvey vorbea fără nici o jenă despre asta: Îl potrivim din nou acum.
— De ce nu ni s-a spus? se întoarse Reinhart către Osborne şi Judy.
— Ai ştiut ceva?
Judy dădu din cap, că nu.
— Se pare că Fleming îşi face un regulament propriu - observă Osborne.
— Unde e? întrebă Reinhart.
— Pe acolo. Harvey arătă către camera aparaturii: Cu dr. Bridger.
— Roagă-l să-mi acorde un minut.
Pe când Harvey vorbi într-un microfon de pe birou, Reinhart se plimbă în sus şi în jos pe micile sale picioruşe.
— Ce urmăreaţi? întrebă el.
— O sursă în Andromeda.
— M31?
— Nu M31, domnule.
— Atunci ce?
— Alt semnal în apropiere. Un semnal întrerupt.
— L-aţi mai auzit înainte?
— Nu, domnule.
Când intră, Fleming era obosit şi neras, treaz, dar de-abia putându-şi stăpâni agitaţia. Ţinea într-o mână un mănunchi de hârtii de la un teleimprimator. De data aceasta, Reinhart nu se mai arătă îngăduitor:
— Trebuie să înţeleg că ai preluat radiotelescopul!
Fleming se opri şi clipi către el.
— Vă cer iertare, domnilor. Nu am avut timp să completez formularele potrivite în triplu exemplar - se întoarse el către Osborne: Am telefonat la biroul dumneavoastră, dar eraţi plecat.
— Ce aţi făcut? întrebă Reinhart.
Fleming spuse, aruncând hârtiile pe birou, în faţa lor:
— Şi ăsta-i mesajul.
Reinhart îl privi cu curiozitate.
— Vrei să spui: semnalul.
— Am spus *mesajul.* Puncte şi linii - nu-i aşa, Harvey?

— Aşa părea.

— A continuat toată noaptea - spuse Fleming. Este sub linia orizontului acuma, dar putem încerca iarăşi diseară.

Judy privi la Osborne dar nu primi nici un ajutor din partea lui.

— Cum rămâne cu inaugurarea? întrebă ea, timid.

— Ei, la dracu cu inaugurarea! se întoarse Fleming către ea: *Asta-i* ceva serios! Asta-i o voce de la o mie de milioane de mile depărtare!

— O voce?

Propria ei voce sună slab şi ireal.

— I-au trebuit două sute de ani-lumină ca să ajungă la noi. Ministrul poate să aştepte o zi, nu-i aşa?

Reinhart părea că şi-a recăpătat stăpânirea de sine. Privi către Fleming, amuzat.

— Dacă nu cumva e un satelit...

— *Nu* e un satelit!

Reinhart trecu spre fundul sălii, către „nebunia lui Jacko”.

— Înainte de a fi prea enervat, John, hai să controlăm toată fierăria asta veche de pe orbită.

— Am controlat.

Reinhart se întoarse către Osborne:

— N-aţi auzit despre vreun corp nou, care să se fi înălţat de curând?

— Nu.

— Uite - spuse Fleming - dacă ar fi un satelit, n-ar fi stat liniştit toată noaptea în mijlocul constelaţiei Andromeda.

— Eşti sigur că nu era Marea Nebuloasă?

— Pe asta am localizat-o separat, nu-i aşa, Harvey?

Harvey dădu aprobator din cap, dar Reinhart încă nu părea convins:

— Poate să fie vreo interferenţă.

— Dar sunt în stare să recunosc un mesaj, când dau de unul! spuse Fleming. În afară de asta, mesajul are ceva nemaiîntâlnit până acum. Grupurile de puncte şi liniuţe conţin o cantitate fantastică de material foarte detailat, transmis cu mare rapiditate. Va trebui să punem în funcţiune o aparatură specială de recepţie, ca să-l înregistrăm.

Stabili contactul la intercom şi îl chemă pe Bridger să vină din cealaltă cameră, apoi luă hârtiile şi le împinse în mâna lui Reinhart.

— Uite-te la ele!... Zece ani - sau mai mult, de când oamenii au aşteptat asta. *Zece secole,* dacă-i pe-aşa.

— E inteligibil? întrebă Osborne, cu vocea sa absentă, funcţionărească, pe un ton înalt, tărăgănat.

— Da!

— Îl puteţi descifra?

— Pentru Dumnezeu! Dumneavoastră credeţi că spaţiul cosmic e populat de *„boyscouts”*[5], care semnalizează în codul Morse?

Bridger intră, palid şi agitat, însă prezenţa lui păru să-l calmeze pe Fleming. El confirmă raportul lui Fleming.

— Ar putea fi de la un aparat de investigare depărtat, sugeră Osborne.

Fleming îl ignoră. Judy îşi adună tot curajul:

— Sau altă planetă?...

— Da!

— Marte sau altundeva?

Fleming ridică din umeri:

— Probabil o planetă învârtindu-se în jurul unei stele din Andromeda.

— Şi trimiţându-ne nouă semnale?

Reinhart înmâna hârtiile lui Osborne:

— E evident o formă coerentă de puncte şi linii.

— Atunci de ce nu a prins-o nimeni altul?

— Pentru că nimeni n-are o asemenea instalaţie. Dacă nu am fi realizat o construcţie formidabilă de circuite, nu am fi prins-o nici acum.

Osborne se aşeză pe un colţ al biroului de control, privind nedumerit la hârtii.

— Dacă vreo fiinţă conştientă încearcă să comunice... Nu, n-are nici un sens.

— E posibil. Reinhart privi în jos, spre degetele sale mici şi delicate, de parcă ar fi preferat să nu vorbească despre aşa ceva. Dacă sunt alte creaturi...

Fleming îl întrerupse:

— Nu creaturi - o *altă gândire.* Nu-i nevoie numaidecât să fie nişte „omuleţi verzi”. Nu e deloc nevoie să fie ceva organic; numai o inteligenţă.

Judy se cutremură, apoi îşi reveni.

---

[5] Cercetaşi, în limba engleză. (n.r.)

— De ce tremur?

— Pentru acelaşi motiv pentru care tremur şi eu - spuse Fleming.

Osborne ieşi din amorţeala sa:

— Pentru acelaşi motiv pentru care fiecare se va cutremura, dacă este cu adevărat o sursă astronomică.

Ei hotărâră până în cele din urmă să o prindă iarăşi în noaptea aceea. Mesajul nu se oprise, se pierduse numai, în timp ce rotaţia Pământului îndepărtase radiotelescopul de zona de reflectare. Existau toate şansele că va continua. O dată ce acceptase această posibilitate. Reinhart deveni calm şi om de afaceri. El, Fleming şi Bridger întinseră hârtiile şi le examinară.

— Ştiţi ce ar putea fi? zise Fleming. Aritmetică binară.

— Ce-i asta? întrebă Judy.

— Este o aritmetică exprimată în întregime de cifrele 0 şi 1, în loc de suita de la 1 la 10, curent folosită şi pe care o numim decimală. Liniuţa ar putea însemna 0 - şi punctul 1. Sistemul pe care îl întrebuinţăm este arbitrar, dar sistemul binar este de bază; este bazat pe poziţii; şi *negativ, da* şi nu, *punct* şi *linie;* e universal. Se întoarse către ea, cu ochii injectaţi, febrili de tensiune şi agitaţie. *„Filozofia este scrisă în limbaj matematic.”* Îţi aminteşti? O dată - *zbang!...* şi pătrundem dincolo.

— Ar fi mai bine să amânăm inaugurarea - spuse Osborne. Sunt lucruri care nu trebuie să apară în „Curierul monden".

— De ce nu?

Osborne părea mâhnit. Nimic în lumea sa nu mergea chiar aşa de uşor; nimic nu putea fi spus sau făcut fără aprobare. În hârtiile sale, întâmplările de la Bouldershaw Fell erau o părticică dintr-un încâlcit complex de aranjamente - şi în spatele acestora pândea tot ceea ce reprezenta Vandenberg. Totul trebuia cântărit şi chibzuit cu grijă.

— Ce pot să spun presei? îl întrebă Judy.

— Nimic.

— Nimic?

— Suntem o societate secretă sau ceva de acest fel? Fleming îl privi cu supărare, însă Osborne reuşi să răspundă oficial şi rezonabil în acelaşi timp:

— Nu poţi răspândi asemenea informaţii nedigerate. Mai sunt alte persoane de consultat şi afară de asta s-ar putea produce panică: vase spaţiale, farfurii zburătoare, monştri cu ochi de

insectă. Orice idiot din ţară va pretinde că-i vede. Sau poate urmăreşte cineva ceva. Nu trebuie să apară nimic în presă, miss Adamson.

Îl lăsară pe Fleming fierbând, merseră la biroul Profesorului, ca să telefoneze la minister şi plecară.

La hotelul *„The Lion"* din Bouldershaw presa începuse deja să sosească în vederea ceremoniei de deschidere. Judy îi pilotă pe Reinhart şi Osborne, prin uşa din spate, într-o cameră unde li se servi o masă cam târzie şi unde izbutiră să evite falanga de corespondenţi ştiinţifici care aşteptau în hol. Între feluri, Osborne întreprinse câteva raiduri la cabina telefonică; se întorcea, arătând de fiecare dată mai obosit şi mai deprimat.

— Ce a spus ministrul?

— A spus: „Întreabă-l pe Vandenberg".

Mâncară nişte friptură încălzită şi el plecă iar.

— Ce a spus Vandenberg?

— Ce-ţi închipui că putea să spună? „Nu faceţi nici o declaraţie”.

Judy urma să comunice presei, în dimineaţa următoare, că inaugurarea fusese amânată din cauza unei afecţiuni a construcţiei - şi nimic mai mult. Orice altă declaraţie urma să fie făcută la Londra de către Birourile din Fleet Street. Reuşiră să se strecoare afară, neobservaţi, prin uşa din dos.

O jumătate de oră mai târziu maşina lui Fleming opri în faţă şi el însuşi, obosit şi însetat, dispăru în holul hotelului.

Mesajul fu prins din nou în acea seară. Continuă toată noaptea şi fu înregistrat consecutiv de Fleming şi Bridger, în ture, nu numai punctele şi liniile auzibile de astă dată, dar şi semnalele de mare viteză. În dimineaţa următoare, Dennis Bridger porni de unul singur spre Bouldershaw Fell şi Harries îl urmări. După ce-şi lăsă maşina în spaţiul de parcare al primăriei, Bridger o luă, pe o stradă laterală cu caldarâm, spre partea de jos a oraşului. Harries îl urmărea la o distanţă mică. În mantaua lui de ploaie, Harries părea mai degrabă franctiror irlandez decât cercetător de laborator; era foarte atent să nu fie văzut de Bridger. Harries însuşi, în schimb, nu observă doi oameni stând pe trotuarul opus micii intrări cu firma JAS. OLDROYD, BOOKMAKER. Cum mai era ceva lume primprejur, doi oameni adânciţi în discuţie nu băteau la ochi.

Bridger intră pe poartă şi pătrunse într-un pasaj strâmt şi

întunecos, cu linoleum pe scările care duceau, cu un etaj mai sus, la o uşă de sticlă mată, aproape de piciorul scării. Când închise uşa exterioară, zgomotul străzii dispăru dintr-o dată, lăsând pasajul mut ca o criptă. Uşa cu geamul mat purta aceeaşi inscripţie: *Jas. Oldroyd.* Spunea de asemenea: *Bateţi şi intraţi:* ceea ce Bridger şi făcu.

Jas. Oldroyd îşi lua micul dejun, cam târziu, la biroul său. Era în vârstă, avea mâneci suflecate şi un tricou incolor, iar când intră Bridger, îşi mânca ochiurile cu o bucată de pâine înfiptă în furculiţă. Nu mai era nimeni în birou, totuşi odăiţa părea plină, cu o groază de hârtii, telefoane, maşini de calcul, un telex şi un teleimprimator. Mai multe calendare comerciale erau agăţate pe pereţi, oprite la diferite luni, dar exista un ceas foarte exact şi vizibil. Domnul Oldroyd îşi ridică ochii de pe grămada de gunoaie vechi şi echipament nou şi-l privi un moment pe Bridger:

— A, dumneata eşti.

Bridger dădu din cap către teleimprimator.

— O.K.?

Domnul Oldroyd îşi vârî în gură bucata de pâine cu ou, ca un fel de răspuns şi Bridger se puse pe lucru la telex.

— Cum merg afacerile? întrebă el, în timp ce punea contactul şi formă un număr. Suna ca un salut obişnuit între vechi cunoscuţi.

— Cum dă Dumnezeu - spuse Oldroyd. Caii n-au nici un simţ al răspunderii; dacă nu derobează, se târăsc ca nişte autobuze nenorocite.

Bridger bătu: *Kaufmann telex 21303 Geneva.* Apoi îşi dădu seama că în pasajul de afară a început o busculadă. Un singur cap se contură pe panoul de sticlă al uşii. Apoi se auzi un mormăit şi un geamăt şi capul fu tras înapoi de alte siluete mai puţin distincte. Bridger privi la Oldroyd, care părea că nu observase nimic şi tăia şoricul unei bucăţi de costiţă prăjită. Se întoarse la telex. Când termină de bătut, ieşi cu precauţie în pasaj. Nu mai era nimeni. Uşa de la intrare era deschisă, dar afară, în stradă, nu rămăsese nici un semn că s-ar fi petrecut ceva neobişnuit. Nu stătea nimeni peste drum, nimeni nu spiona de la colţ. O maşină care pleca putea să aibă sau să nu aibă de-a face cu cele întâmplate.

Dennis Bridger se îndreptă spre parcul de maşini. Picioarele îi

tremurau.

Informaţii despre mesaj fură difuzate printr-una din agenţiile telegrafice, la timp, pentru ca să apară în gazetele de seară. Până când generalul Vandenberg să-l cheme pe ministrul Ştiinţelor şi să protesteze, o declaraţie guvernamentală fu difuzată prin televiziune. Ministrul era plecat. În biroul şefului său, Osborne, împreună cu Vandenberg, urmărea *speaker-ul,* care vorbea cu convingere pe ecranul din colţul camerei.

Guvernul de atunci era o coaliţie de talente strălucite, dar lipsită de un scop precis, poreclită „Meritocraţii”, o strângere de rânduri în vreme de criză: femei şi bărbaţi capabili, fără alt ţel comun decât acela de a supravieţui. Primul ministru era un conservator liberal, ministrul Muncii un sindicalist renegat. Oamenii tineri, activi şi ambiţioşi, ca bunăoară ministrul Apărării, deţineau posturi-cheie, alte posturi fiind ocupate de persoane mai puţin capabile, dar care făceau o puternică impresie asupra publicului cu frazele lor meşteşugite, de exemplu ministrul Ştiinţelor. Diferenţele de partid nu fuseseră atât părăsite, cât pierdute: poate că venise sfârşitul sistemului guvernării de către partide în această ţară. Nimănui nu-i prea păsa de nimic, toată naţiunea părea să fie cufundată într-o apatie fără speranţe, în mijlocul unui Univers care scăpase de sub controlul ei. Câteva rămăşiţe din mişcarea de stânga îndreptate împotriva stării de lucruri existentă, erau răspunzătoare pentru vorba „Vichy”, scrisă ocazional cu cretă pe zidul din Whitehall, dar ăsta era singurul semn vizibil de interes activ. Oamenii îşi vedeau în linişte de viaţa lor şi o tăcere bizară se lăsa asupra treburilor publice. Cineva spusese că era atâta linişte, încât ai fi putut auzi o bombă căzând.

În acest vid explodă vestea mesajului spaţial. Ziarele, desigur, îl înţeleseră complet greşit. „OAMENI DIN SPAŢIU AMENINŢĂ: E OARE UN ATAC?" întrebau ele. Tânărul de pe micul ecran citi în mod conştiincios declaraţia guvernamentală:

„Guvernul a dezminţit astă-seară în mod energic zvonurile despre o posibilă invazie din spaţiu. Un purtător de cuvânt al Ministerului Ştiinţelor a declarat reporterilor: deşi este adevărat că ceea ce pare a fi un mesaj a fost cules de către noul radiotelescop gigant de la Bouldershaw Fell, nu sunt motive să se creadă că el ar proveni de la o navă spaţială, sau de la o

planetă apropiată. Dacă într-adevăr semnalul primit reprezintă un mesaj, sursa lui e foarte îndepărtată”.

Nu existau explicaţii satisfăcătoare pentru divulgarea secretului. Reinhart nu ştia nimic şi omul Ministerului Apărării de acolo, Harries, lipsea în mod inexplicabil. Oricum, militarii căutau victime. Vandenberg aduse două dosare pe care le deschise pe masa ministrului:

— *„Fleming,* dr. John - de la 1960 încoace: anti-NATO, pro-african. Participant la marşul de la Aldermaston, nesupunere civilă, dezarmament nuclear”. Numiţi ăsta un om de încredere?

— E om de ştiinţă, nu candidat pentru un post în poliţie.

— Asta presupune totuşi o răspundere. Iată-l şi pe celălalt - generalul răsfoi al doilea dosar, nu fără plăcere: *„Bridger* - Partidul Comunist 1958-1963.” După aceea, întoarcere de 180°; începe să lucreze pentru unul din cartelurile internaţionale, dar unul dintre cele mai murdare: INTEL. Oricum, v-aţi putea lipsi de el.

— Fleming nu vrea să lucreze fără el.

— Asta arată cum stau lucrurile. Generalul adună dosarele: Aş spune că suntem vulnerabili în această zonă.

— Bine - spuse Osborne obosit şi ridică telefonul ministrului. Ceru amabil, ca şi cum ar fi comandat flori: Bouldershaw Fell.

În camera de control mesajul putea fi din nou recepţionat. Harvey era în nişa de înregistrare, ocupându-se de benzi, iar Fleming şedea singur la masa de control. Nu aveau personal: Whelan fusese mutat pe neaşteptate şi chiar Harries lipsea. Bridger se strecură prin colţuri cu un aer certăreţ şi nesigur, agitându-se mult. În cele din urmă, îşi luă inima-n dinţi şi se adresă celuilalt:

— Ascultă, John, poate continua aşa la infinit.

— Poate.

Sunetul din stele tot mai răsuna în difuzor.

— Eu am s-o şterg. Fleming ridică ochii spre el: Proiectul e terminat. Nu mai am nimic de făcut aici.

— Ba ai de făcut totul aici!

— Prefer să plec.

— Ce-ar putea să fie?

Ascultară o clipă la difuzor. Bridger strâmba din nas:

— Poate fi orice - aruncă el.

— Eu am o idee despre ce poate fi.

— Şi anume?
— O suită de instrucţiuni.
— Foarte bine, descifrează-le tu.
— Le vom descifra împreună.
În acel moment, Judy îi întrerupse. De la uşă o luă de-a curmezişul spre ei, cu un aer încordat şi furios, clămpănind cu tocurile ei înalte pe pardoseală, ca un soldat din gardă. De-abia se reţinea să nu izbucnească înainte de a ajunge lângă ei.
— Care din voi a vorbit presei?
Fleming se uită la ea mirat. Ea se întoarse către Bridger.
— Cineva a dat informaţia, *toată* informaţia - presei.
Fleming plescăi din limbă, dezaprobator Judy îi aruncă o privire mânioasă şi se întoarse către Bridger.
— Nu a fost Profesorul Reinhart şi n-am fost eu. N-a fost Harvey, nici ceilalţi băieţi - ei nu ştiau destul. Aşa că trebuie să fie unul dintre voi.
— „Q.E.D.”[6] - spuse Fleming.
Ea îl ignoră:
— Cât v-au plătit, doctor Bridger?
— Eu...
Bridger se opri. Fleming se sculă şi-şi făcu loc între ei.
— E treaba dumitale? o întrebă el.
— Da, eu...
— Ce eşti dumneata?
Îşi băgă obrazul chiar într-al ei şi ea îşi dădu seama că iarăşi mirosea a băutură.
— Eu... - se încurcă - sunt ofiţerul de presă. Am toată răspunderea. Am primit cea mai grozavă săpuneală din toate timpurile.
— Îmi pare foarte rău - spuse Bridger.
— Asta e tot ce puteţi spune? ridică ea, cam nesigură, vocea.
— Fă-ţi te rog dumitale însăţi un servici - Fleming stătea cu picioarele crăcănate, legănându-se şi zâmbindu-i cu dispreţ. Scoate-ţi ghearele din prietenul meu Dennis.
— De ce?
— Pentru că *eu* le-am spus.
— Dumneata! Făcu un pas înapoi, de parc-ar fi fost pălmuită: Erai beat?

---

[6] *Quod erat demonstrandum* - ceea ce trebuia demonstrat, dicton latin. (n.r.).

— Da - spuse Fleming şi-i întoarse spatele. Merse până la uşa camerei de înregistrare şi atunci întoarse capul: s-ar fi întâmplat la fel dacă nu eram. Când ieşi pe uşă strigă la ea: Şi nu m-au plătit!

Judy rămase pe loc o clipă fără să vadă ori să audă. Difuzorul şuiera şi pârâia, becurile fluorescente luminau puţinul mobilier de acolo. Dincolo de fereastră, arcul telescopului se înălţa pe cerul întunecos. Venise aici abia cu trei seri în urmă, neiniţiată, neimplicată... Îşi dădu seama că Bridger stătea lângă ea oferindu-i o ţigară.

— Vi s-a prăbuşit un idol, miss Adamson?

Ca ofiţer de presă, Judy trebuia să-i raporteze lui Osborne, iar Osborne raporta ministrului său. Nu se ştia nimic despre Harries şi dispariţia lui nu fusese anunţată. Presa era convinsă că întreaga afacere era fie o greşeală, fie o farsă. După o serie de întâlniri penibile între miniştri, ministrul Apărării fu în stare să asigure pe generalul Vandenberg şi pe superiorii săi că întâmplarea nu se va mai repeta: îşi vor lua ei răspunderea totală. Îl căutau intens pe Harries; Fleming fu convocat la Londra.

Li se păru posibil la început ca Fleming să-l fi acoperit pe Bridger, dar în curând se dovedi că de fapt el povestise totul la beţie, la hotelul „Lion", reporterului unei agenţii, un oarecare Jenkins. Deşi Bridger îşi prezentase demisia, preavizul îl obliga să mai lucreze trei luni şi fu lăsat cu întreg complexul de la Bouldershaw Fell pe cap, în lipsa lui Fleming. Mesajul continuă să sosească şi era imprimat într-un cod de zero şi unu.

Singur Fleming nu părea contaminat de agitaţia din jurul său. Luă toate hârtiile imprimate cu el în tren la Londra şi le studie ore întregi, făcând note şi calcule pe scrisori şi plicuri răzleţe, pe care le găsea prin buzunare. Părea să fie complet neatent la orice altceva. Se îmbrăcă şi mâncă distrat, bău ceva. Ardea de emoţie şi preocupare intensă. O ignoră pe Judy şi de-abia se uită la ziare.

Când ajunse la Ministerul Ştiinţelor, fu condus sus în cabinetul lui Osborne, care îl aştepta împreună cu Reinhart şi cu un om de vârstă mijlocie, ţeapăn, cu părul sur şi ochi albaştri, nerăbdători. Osborne se ridică şi îi întinse mâna:

— Doctor Fleming!

Era foarte oficial.
— Aha - spuse Fleming.
— Nu cunoaşteţi pe comandorul de aviaţie Watling, din serviciul de Siguranţă al Ministerului Apărării.
Omul ţeapăn se înclină şi îl privi fără căldură. Fleming se întoarse întrebător spre Reinhart.
— Hallo, John - spuse Reinhart cu o voce înceată, reţinută şi îşi privi încurcat degetele.
— Luaţi loc, doctor Fleming.
Osborne îi indică un scaun izolat, opus celorlalte, dar Fleming, înainte de a se aşeza, privi de la unul la altul, ca şi cum s-ar fi trezit într-un loc neobişnuit.
— Mă aflu oare în faţa unui tribunal de anchetă?
Urmă o scurtă tăcere. Watling îşi aprinse o ţigară.
— Aţi fost informat că există o barieră de securitate în ceea ce priveşte munca dumneavoastră?
— Ce înseamnă asta?
— Că era secretă.
— Da.
— Atunci de ce...?
— Eu nu sunt de acord să se pună căluş oamenilor de ştiinţă.
— Ia-o încet, John - spuse Reinhart, împăciuitor.
Watling trecu la alt subiect:
— Aţi văzut ziarele?
— Unele dintre ele.
— Jumătate din lume crede că omuleţi verzi cu antene sunt gata să aterizeze în grădinile noastre.
Fleming surâse, simţind terenul mai ferm sub el:
— Credeţi şi dumneavoastră?
— Eu cunosc adevărul.
— Adevărul este ceea ce am relevat presei. Adevărul curat ştiinţific. Cum era să ştiu că el va fi denaturat?
— Nu-i treaba dumitale să te ocupi de asemenea lucruri, doctor Fleming. Osborne se instalase, cu un aer elegant şi rezonabil, în spatele biroului său: de aceea ţi se spusese să nu te amesteci. Te-am prevenit eu însumi.
— Aşa?
Fleming era deja plictisit.
— A trebuit să trimitem un raport complet Comitetului de Coordonare al Apărării - spuse Watling sever. Şi Primul

Ministru face o declaraţie Naţiunilor Unite.
— Atunci e în ordine.
— Nu e genul de situaţie în care ne place să fim, dar ni s-a forţat mâna şi trebuia să evităm panica.
— Natural.
— Mâna ne-a fost forţată de dumneata.
— Şi dumneavoastră vă aşteptaţi să mă târăsc, cerând iertare? Fleming începea să fie nu numai plictisit, ci şi furios: Ceea ce fac eu cu descoperirile mele este treaba mea. Suntem încă într-o ţară liberă, nu-i aşa?
— Faci parte dintr-o echipă, John - spuse Reinhart, fără a-l privi.
Osborne se aplecă amabil peste biroul său:
— Tot ce ne trebuie, doctor Fleming, este o declaraţie personală.
— La ce ar folosi?
— Orice ar putea reda publicului încrederea ne poate fi de folos.
— În special dacă poţi discredita pe informator.
— Aceasta nu-i o treabă personală, John - spuse Reinhart.
— Nu? Atunci pentru ce sunt eu aici? Fleming îi privi supărat: Să spun că vorbeam aiurea, după ce am făcut o declaraţie - şi dacă nu vreau?
Reinhart îşi studie din nou degetele.
— Mă tem că...
— Mă tem că n-am dat Profesorului Reinhart posibilitatea să aleagă - spuse Watling.
— Altfel vor să părăseşti echipa - îi spune Reinhart.
Fleming se ridică şi se gândi un moment, iar ei se aşteptau la o explozie.
— Bine, e simplu, nu-i aşa? spuse el în cele din urmă, calm.
— Eu nu vreau să te pierd, John. Reinhart schiţă un uşor gest de scuză cu mâinile sale mici.
— Nu, desigur nu. Numai că mai este un clenci.
— Oh?
— Nu puteţi continua fără mine.
Se aşteptau la aşa ceva:
— Mai sunt şi alţi oameni - afirmă Osborne.
— Dar ei nu ştiu ce e, nu-i aşa?
— Şi dumneata ştii?

Fleming dădu din cap şi zâmbi. Watling se ridică în scaun, mai ţeapăn.

— Vrei să spui că l-ai descifrat?

— Vreau să spun că ştiu ce este.

— Şi te aştepţi ca noi să credem?

Osborne, evident, nu credea, nici Watling; dar Reinhart începea să fie nesigur:

— Ce este. John?

— Rămân mai departe să lucrez?

— Ce este?

Fleming rânji.

— Este o aparatură de automontare şi nu e de origine umană. Vă voi dovedi.

Băgă mâna în servietă după hârtii.

III. Acceptare

Noul Institut de Electronică era aşezat în ceea ce fusese o dată un scuar în timpul Regenţei, acum un spaţiu pentru pietoni, împrejmuit de clădiri înalte din beton şi sticlă, cu faţada de mozaic. Institutul poseda mai multe etaje cu echipament cibernetic şi - după intervenţii intense - Reinhart fu în măsură să-i obţină lui Fleming o păsuire şi să-l instaleze, pe el şi restul echipei, acolo, având acces la echipament. Lui Bridger, al cărui contract se apropia de sfârşit, i se dădu o tânără asistentă, numită Christine Flemstad şi Judy - cu toată sila ei şi a celorlalţi - fu trimisă cu ei.

— Ce rost are un delegat al Ministerului Informaţiilor - întrebă Fleming - dacă suntem atât de blestemat de ultrasecreţi că ne trebuie o scară ca să ajungem să ne spălăm pe proprii noştri dinţi?

— Se presupune că voi învăţa, dacă mă lăsaţi, aşa încât atunci când totul va fi gata…

— Ai să fii *„au fait”* [7]?

— Ai ceva împotrivă?

Judy vorbi precaut, ca şi cum ea şi nu Fleming, ar fi fost vinovată cu o clipă mai înainte. Se simţea legată de el într-un chip inexplicabil.

— *Eu* să-mi fac griji! spuse Fleming. Cu cât sunt mai multe femei, cu atât mai bine.

Dar, cum declarase şi la Bouldershaw, n-avea timp. Îşi petrecea toate zilele şi cele mai multe nopţi, transformând enorma masă de date de la radiotelescop în cifre comprehensibile. După angajamentul pe care şi-l luase - sau pe care Reinhart şi-l luase pentru dânsul - devenise mai sobru şi-şi intensificase activitatea. Mâna pe Bridger şi fata cu o hotărâre fermă şi neîntreruptă şi suporta cu răbdare supravegherea şi disciplina. Nominal, Reinhart era responsabil şi Fleming îi aducea ascultător toate rezultatele; dar oamenii Ministerului Apărării nu erau niciodată prea departe şi el reuşi chiar să fie politicos cu Watling, pe care îl numiseră "Aripi de argint”.

Ceilalţi din echipă erau mai puţin fericiţi. Exista o vădită

---

[7] În limba franceză în text; expresia are sensul: (a fi) „bine calificat” (într-o problemă). (n.r.)

animozitate între Bridger şi Judy. Bridger, în orice caz, era nerăbdător să se vadă plecat şi fata, Christine, umbla pe faţă să-i ia locul. Era tânără şi drăguţă, avea ceva din fanatismul lui Fleming şi o privea deschis pe Judy că pe o concurentă. Cu prima ocazie deschidea lupta.

Scurt timp după ce se mutară de la Bouldershaw, Harries reapăruse. Watling comunică aceasta echipei, cu prilejul uneia din vizitele sale. Harries fusese pândit la *bookmaker*, legat şi băgat într-o maşină, bătut rău şi azvârlit într-o moară părăsită, unde se zbătuse între viaţă şi moarte. Se târâse pe acolo cu un picior rupt, incapabil să iasă, trăind cu apă care picura de la un robinet şi cu un pic de ciocolată pe care o avea în buzunar, până când, după trei zile, fusese descoperit de cineva care vâna şobolani. El nu se mai întoarse la ei şi Watling şi spuse detaliile numai lui Judy. Ea le păstră pentru sine, dar căută s-o tragă de limbă pe Christine despre tot ce era în legătură cu Bridger.

— De când îl cunoşti?

Erau într-un birou mic din holul principal al calculatoarelor. Christine lucra la o masă improvizată, acoperită toată cu teancuri de cartoane perforate pentru maşina de calcul, iar Judy umbla de colo până colo, căutându-şi un loc.

— Sunt una din cercetătoarele care au studiat cu el la Cambridge.

Cu toată ascendenţa ei baltică, despre care Judy ştia, Christine vorbea cu accentul oricărei studente de la Universitatea engleză.

— Îl cunoşteai bine?

— Nu. Dacă doreşti să ştii ce referinţe academice avea...

— Mă întrebam numai...

— Ce?

— Dacă s-a purtat vreodată bizar.

— N-am fost nevoită să port o centură de sârmă ghimpată.

— Nu asta voiam să spun.

— Ce voiai să spui?

— Nu ţi-a cerut niciodată să faci ceva clandestin?

— De ce ar fi făcut aşa ceva? Unii dintre noi avem de făcut o treabă serioasă.

Judy se duse în sala calculatoarelor şi observă maşinile care ţăcăneau şi troncăneau încontinuu. Fiecare maşină îşi avea propriul responsabil: tineri şi tinere cu un aspect neutru, în

salopete identice. La mijloc era o masă lungă, unde rezultatele provenind de la maşini erau adunate în teancuri de cartoane perforate, sau suluri de bandă, sau fâşii lungi de hârtie de la teleimprimatoare. Volumul de cifre manipulat era prodigios şi totul părea nelegat de trup şi sânge - o întrunire de maşini vorbind propriul lor limbaj.

Judy învăţase câte ceva din ce făcea echipa. Mesajul din Andromeda continuase multe săptămâni fără a se repeta şi apoi revenise - şi luase totul de la capăt. Aceasta le permisese să completeze golurile din prima transmisie; dat fiind că Pământul se rotea, ei nu erau în stare să-l recepţioneze decât în orele în care emisfera apuseană făcea faţă constelaţiei A; 12 ore din 24 sursa se cobora sub orizont. Când mesajul reîncepea, rotaţia Pământului era într-altă fază, aşa că o parte din pasajele pierdute puteau fi din nou recepţionate; astfel, la sfârşitul celei de-a treia reluări, îl aveau în întregime. Personalul de la Bouldershaw Fell continuă să asculte, dar nu descoperi nici o deviere. Oricare ar fi fost sursă, ea avea un singur lucru de spus şi continuă să-l spună.

Nici unul din cei interesaţi nu se mai îndoia acum că era vorba de un mesaj. Chiar departamentul comandorului de aviaţie Watling se referea la el ca la „emisiunea A", de parcă sursă şi identitatea erau în afara oricărei îndoieli. Lucrul efectuat asupra lui fu catalogat de ei ca „Proiectul A". Era un mesaj foarte lung, iar punctele şi liniile, o dată rezolvate matematic, se adunau în grupuri de cifre, lungi de multe milioane. Fără maşinile de calcul ar fi fost necesară o viaţă întreagă pentru a fi convertite în formule normale; chiar şi aşa era nevoie de luni întregi. Fiecare maşină trebuia instruită cum să opereze cu cantitatea de informaţie ce i se dădea şi Judy învăţă că aceasta se numea „programare". Un „program" consta dintr-un grup de calcule introduse pe cartoane perforate, care puneau maşina să facă treaba cerută. Grupul de cifre ce trebuia analizat era apoi introdus şi maşina dădea răspunsul în câteva secunde. Această operaţie se cerea repetată pentru fiecare punct de vedere nou al fiecărui grup de cifre. Din fericire calculatoarele mai mici puteau fi întrebuinţate pentru a prepara materialul maşinilor mai mari şi toate maşinile posedau, în afară de elemente pentru înregistrare, control, calcul şi exprimare, o rezervă convenabilă de memorie, aşa că răspunsurile noi se puteau baza pe

experienţa celor mai vechi.

Reinhart cel amabil, îngăduitor, înţelept, plin de tact - fu acela care-i explică cele mai multe detalii lui Judy. După incidentul de la Bouldershaw Fell, el începu să-i accepte prezenţa cu mai multă amiciţie şi să-i arate că o simpatiza şi că-i părea rău pentru ea. Deşi adânc şi periculos angrenat în diplomaţia interdepartamentală, pe baza căreia funcţionau cercetările, calităţile lui personale de conducător erau evidente în acea perioadă. Ştia să-l menţină pe Fleming în ritmul muncii, să ţină autorităţile la respect - şi mai avea timp să asculte ideile şi problemele fiecăruia; şi în tot acest răstimp rămânea discret în culise, sărind dintr-o situaţie într-alta ca o pasăre liniştită, aleasă, foarte inteligentă.

O lua pe Judy de braţ, uneori vorbea cu ea, foarte simplu, despre ceea ce făceau, ca şi cum tot timpul şi toate cunoştinţele din lume ar fi ale ei. Când ajungeau cu interpretarea calculelor într-un anume punct unde trebuia să-i dea mână liberă lui Fleming, atunci Fleming continua singur. Maşinile de calcul, îşi dădu seama Judy, erau prima şi marea dragoste a lui Fleming şi comunica cu ele printr-un fel de magie intuitivă.

Nu era în el nimic neobişnuit; avea pur şi simplu o supraomenească înţelegere curentă a limbajului lor. Înota în matematica binară ca peştele în apă şi făcea prescurtări; pentru a le controla, Bridger şi Christine aveau nevoie de multe ore de calcul solid. Dar niciodată nu-i găseau, o greşeală.

Într-o zi, tocmai înainte de plecarea lui Bridger, Reinhart îi chemă, pe el şi pe Fleming, la o şedinţă restrânsă, mai lungă decât de obicei şi la sfârşitul ei se duse drept la Minister. A doua zi de dimineaţă. Profesorul şi Fleming se întoarseră împreună la Whitehall.

— Ne-am întrunit cu toţii?

Vocea cam cabalină a lui Osborne necheză prin sala de conferinţă. Vreo douăzeci de persoane stăteau în jurul mesei lungi, vorbind în grupuri. Sugative, carnete de note şi creioane fuseseră aşezate pentru ei pe mahonul lustruit şi, din loc în loc în mijlocul mesei, pe tăvi de argint, se aflau căni de apă şi pahare. La capăt era o mapă mare cu colţuri de piele, gravată, pentru Şeful cel Mare. Vandenberg şi Watling erau într-un grup, Fleming şi Reinhart într-altul şi un cerc respectuos de

funcţionari în haine cenuşiu-închis stăteau în jurul unei teribile matroane într-o rochie înflorată. Osborne îi examină ca un expert, apoi făcu semn celui mai tânăr din cei îmbrăcaţi în cenuşiu-închis, care stătea pe lângă uşă. Tânărul dispăru în coridor şi Osborne îşi luă locul în capul mesei.

— Aheeem! necheză el. Ceilalţi trecură la locurile lor; Vandenberg, la invitaţia lui Osborne la dreapta scaunului prezidenţial. Fleming, întovărăşit de Reinhart, se aşeză cu încăpăţânare în capătul cel mai îndepărtat. Fu un moment de tăcere şi apoi se deschise uşa şi James Robert Ratcliff, ministrul Ştiinţelor, intră. Făcu un semn amabil cu mâna către doi mai tineri care apucaseră să se ridice ("Stai jos, dragă băiete, stai jos!") şi-şi luă locul în faţa mapei de piele gravată. Avea un cap mărunt, distins, excesiv de bine îngrijit, faţa şi mâinile sănătoase, albe şi trandafirii. Degetele erau foarte tari, pătrate şi ferme: ţi-l puteai închipui apucând lucrurile cu toată mâna. El zâmbi prietenos adunării.

— Bună dimineaţa, doamnă şi domnilor. Sper că n-am întârziat.

Cei mai nervoşi dădură din cap şi spuseră:

— Nu.

Ratcliff se întoarse cu un aer uşor seniorial către Vandenberg:

— Cum te simţi, generale?

— Bătrân şi bolnav - spuse Vandenberg, care nu era nici una, nici alta.

Osborne tuşi:

— Să vi-i prezint pe cei adunaţi?

— Vă mulţumesc. Văd câteva chipuri noi.

Osborne cunoştea toate numele şi ministrul acorda fiecăruia câte o înclinare graţioasă a capului sau un semn cu mâna. Primadona înflorată se dovedi a fi doamna Tate-Allen de la Tezaur, care reprezenta comitetul de finanţare. Când ajunseră la Fleming, reacţia ministerială se schimbă.

— Ah - Fleming! Fără alte indiscreţii, sper.

Fleming se răsti peste masă la el:

— Mi s-a închis gura, dacă asta-i ce vreţi să spuneţi.

— Asta-i.

Ratcliff zâmbi fermecător şi trecu mai departe, la Watling.

— Vom încerca să nu ne răpim prea mult timpul unul altuia, nu-i aşa?

Îşi ridică frumosul său cap roman şi privi în josul mesei, la Reinhart:

— Aveţi veşti noi, Profesore?

Reinhart tuşi timid în mica sa palmă albă.

— Doctor Fleming, aici prezent, a făcut o analiză.

— Scuzaţi-mă - surâse doamna Tate-Allen - dar nu cred că domnul Newby, aici de faţă, este complet informat.

Domnul Newby era un bărbat mărunt şi slab, care părea obişnuit cu umilinţele.

— Ei bine - spuse Ratcliff - poate că veţi completa informaţiile.

Osborne le completă.

— Şi acum?

Douăzeci de perechi de ochi, inclusiv ai ministrului, se întoarseră către Fleming.

— Ştim ce este - spuse Fleming.

— Bravo! spuse doamna Tate-Allen.

— Ce este?

Fleming privi direct la ministru.

— Este programul unui computer.

— Programul unui computer? Sunteţi absolut sigur?

Fleming aprobă doar din cap. Toţi ceilalţi vorbiră.

— Vă rog - spuse Osborne, bătând cu pumnul în masă.

Gălăgia se potoli. Doamna Tate-Allen ridică o mâna înmănuşată în albastru:

— Mă tem, domnule ministru, că unii din noi nu ştiu ce e programul unui computer.

Fleming explică, în timp ce Reinhart şi Osborne se aşezară comod şi respirară uşuraţi. Băiatul se purta bine.

— L-aţi încercat într-un computer? întrebă doamna Tate-Allen.

— Am întrebuinţat computere ca să-l descifrăm. N-avem nimic care să-l poată prelua în întregime - bătu cu mâna pe hârtiile din faţa lui. Ar trebui pur şi simplu ceva imens.

— Dacă ai avea acces la un computer mai mare? sugeră Osborne.

— Nu e vorba numai de dimensiune. De fapt, e mai mult decât un program.

— Ce e atunci? întrebă Vandenberg, aşezându-se mai confortabil în scaun. Se pregătea pentru o poveste lungă.

— E compus din trei părţi. Fleming îşi aranjă hârtiile, ca şi cum asta ar fi clarificat lucrurile. Prima parte e un proiect, sau

mai degrabă forma matematică susceptibilă să fie interpretată ca un proiect. Partea a doua e un program propriu-zis, codul de ordine, cum îi zicem noi. A treia şi ultima cuprinde date - informaţii trimise pentru ca maşina să lucreze asupra lor.

— Aş fi încântat dacă mi-aţi permite... Vandenberg întinse o mână şi hârtiile îi fură trecute lui. Nu spun că aţi fi greşit. Aş dori doar ca oamenii noştri de la „semnale" să vă controleze metodologia.

— Chiar vă rog - spuse Fleming. Se lăsă o tăcere respectuoasă, pe când hârtiile fură trecute împrejurul mesei, dar doamna Tate-Allen crezu, evident, că n-ar strica un comentariu:

— Trebuie să spun că e foarte interesant.

— Interesant! Fleming părea gata să explodeze. Reinhart îl atinse cu o mână menită să-l frâneze. E lucrul cel mai important care s-a produs vreodată de la evoluţia creierului!

— E în regulă, John - spuse Reinhart. Ministrul trecu peste izbucnirea asta.

— Ce vrei să faci mai departe?

— Să construiesc un computer care să mânuiască totul.

— Presupui în mod serios - ministrul vorbea rar, alegându-şi cuvintele cu grijă, de parc-ar fi fost bomboane dintr-o cutie asortată - că alte fiinţe, din cine ştie ce parte îndepărtată a Galaxiei, care n-au avut niciodată vreun contact cu noi până azi, ne trimit acum tocmai schema şi programul unei anume maşini electronice?

— Da - spuse Fleming.

Ministrul vorbi mai departe:

— O maşină pe care se întâmplă s-o avem pe acest Pământ?

— N-avem una.

— Posedăm *tipul,* dacă nu modelul. E oare posibil?

— E ceea ce s-a întâmplat.

Fleming făcea o impresie îndoielnică asupra adunării. Mai văzuseră adesea aşa ceva; tineri oameni de ştiinţă pasionaţi. Încăpăţânaţi şi supărăcioşi, nesuportând procedura comitetelor, care totuşi trebuiau trataţi cu mare răbdare, fiindcă se întâmpla să existe ceva de mare valoare în ei; aceste personalităţi oficiale lesne de caricaturizat nu erau nişte proşti: erau obişnuiţi să judece oameni şi situaţii. Avea să depindă mult de ce gândeau Vandenberg şi Osborne şi Reinhart. Ratcliff

îl consultă pe Profesor.

— Matematica e universală - spuse Reinhart. Calculul electronic ar putea foarte bine să fie şi el.

— Ar putea fi unica formă de calcul, în ultimă analiză - adăugă Fleming.

Vandenberg ridică ochii de pe hârtii.

— Mă întreb...

— O clipă... - întrerupse Fleming, mesajul se repetă tot timpul. Dacă aveţi o idee mai bună, lucraţi pe ea.

Reinhart privi nedesluşit către Osborne, care urmărea jocul, exact ca unul care ar marca scorul la un meci de *cricket.*

— Nu puteţi întrebuinţa o maşină existentă? întrebă Osborne.

— V-am spus...

— Pare o întrebare destul de rezonabilă - observă blând ministrul.

Fleming se întoarse spre el, pătimaş:

— Programul acesta e pur şi simplu enorm. Nu cred că vă daţi seama.

— Explică, te rog, John - spuse Reinhart.

Fleming respiră adânc şi continuă mai calm:

— Dacă vrei ca o maşină de calcul să-ţi joace un corect joc de dame, ea trebuie să fie în stare să accepte un program cam de cinci mii de grupuri de ordine. Dacă vrei să joci şah - şi se poate, eu am jucat şah cu computere - trebuie s-o alimentezi cu aproximativ cincisprezece mii de ordine. Ca să mânuieşti acest material - făcu semn cu mâna spre hârtiile din faţa lui Vandenberg - îţi trebuie un computer care poate primi o mie de milioane sau, mai precis, zeci de mii de milioane de numere, înainte de a putea măcar porni startul asupra datelor.

În fine avea întreaga asistenţă alături de el; ăsta părea un creier care merita respect.

— E desigur o treabă să întruneşti atâtea unităţi - spuse Osborne.

Fleming dădu din cap negativ:

— Nu e numai dimensiunea; e nevoie de o nouă concepţie. Îşi scormonea mintea după un exemplu sugestiv şi ei aşteptară cu atenţie, până când găsi unul: Cele mai noi computere ale noastre lucrează încă în microsecunde. Ăsta ar fi un computer care ar trebui să lucreze în *mili*-microsecunde: altfel vom fi cu toţii oameni bătrâni, până când o maşină obişnuită ar apuca să

prelucreze totalul din vasta cantitate de date. Şi ar avea nevoie, acest nou computer, de o memorie, probabil o memorie de joasă temperatură - măcar de capacitatea creierului omenesc, dar controlată mult mai eficient.

— E ceva dovedit? întrebă Ratcliff.

— Cum vă închipuiţi? Trebuie mai întâi să avem mijloacele, ca să putem dovedi. Oricare ar fi raţiunea care a trimis acest mesaj, ea ne este cu mult superioară. Nu ştim *de ce* l-a trimis, sau *cui.* Dar e ceva ce noi n-am putea realiza. Suntem de-abia în stadiul *homo sapiens*, croindu-ne cu greu un drum. Dacă vrem să interpretăm... - Făcu o pauză. Dacă...

— Asta-i teorie, nu-i aşa?

— E analiză.

Ministrul făcu încă o dată apel la Reinhart:

— Crezi că s-ar putea dovedi?

— Eu pot dovedi - zise Fleming.

— Îl întrebam pe Profesor.

— O pot dovedi, croind un computer care *va izbuti el s-o facă* - spuse Fleming, netulburat: Asta-i ceea ce intenţionăm.

— Este asta ceva realizabil?

— Asta-i ceea ce ne cere mesajul.

Ministrul începu să-şi piardă răbdarea. Bătea cu degetele-i pătrate în masă.

— Profesore?

Reinhart examină în gând nu atât ce credea el, ci ceea ce avea să spună:

— ... Ar lua mult timp.

— Dar e ceea ce se cere?

— Posibil.

— Voi avea nevoie de cel mai bun computer existent, cu care să lucrez - spuse Fleming, ca şi cum totul ar fi fost aprobat:

— Şi de întreaga noastră echipă actuală.

Osborne părea îngrijorat; rezultatul era încă foarte îndoielnic pentru oricine era în temă şi ministrul dădea semne că ar fi ofensat.

— Putem face disponibile computerele Universităţilor - spuse el, pe un ton care sugera că ar fi o chestie administrativă. Răbdarea lui Fleming se curmă brusc.

— Universitate, ce să zic! Halal! Credeţi că Universităţile au cea mai bună aparatură pentru aceste zile şi vremuri? Arătă

peste masă către Vandenberg. Întrebaţi-l pe prietenul dumneavoastră militar unde se află singurul computer onorabil care există în această ţară.

O mică pauză glacială: adunarea privi la generalul american.

— Voi avea nevoie de o notă asupra acestei chestiuni.

— Nu veţi avea nevoie, fiindcă vă spun eu. Este la Centrul de Cercetări de Rachete de la Thorness.

— Astăzi angajat în muncă de apărare.

— Fără îndoială - spuse Fleming obraznic.

Vandenberg nu răspunse. Tânărul acesta constituia o problemă pentru ministru. Adunarea aştepta, pe când Ratcliff bătea toba pe pielea gravată şi Osborne calcula scorul, fără prea multe speranţe. Şeful său era fără îndoială impresionat, dar nu convins: Fleming, ca cei mai mulţi oameni sinceri, era un prost avocat; avusese ocazia favorabilă şi, mai mult sau mai puţin, o ratase. Dacă ministrul nu făcea nimic, toată afacerea avea să rămână o piesă de teorie universitară. Dacă intra în acţiune, va trebui să-l convingă nu numai pe ministrul Apărării, dar şi Comitetul interaliat al lui Vandenberg, că efortul merita sacrificiul.

Ratcliff îşi luă timp îndeajuns. Îi plăcea să fie aşteptat de oameni.

— Am putea face o cerere - spuse el în cele din urmă. Ar fi o problemă de interes guvernamental.

Echipa nu mai avu nimic de făcut câtăva vreme după întrunire. Reinhart şi Osborne negociau în continuare, pas cu pas, prudent, Fleming însă nu putea merge mai departe. Bridger lichida ceea ce îi mai rămăsese, Christine şedea cuminte în birou, controlând şi recontrolând tot drumul pe care-l parcurseseră deja; dar Fleming întoarse spatele întregii afaceri şi o luă pe Judy cu el.

— N-are nici un rost să ne învârtim pe aici până ce nu se hotărăsc - şi o târa cu el, ea să-l ajute să se înveselească. Nu că i-ar fi făcut curte. Pur şi simplu se bucura s-o aibă alături şi era afectuos, un camarad surprinzător de agreabil. Resortul principal al nemulţumirii sale era, după cum descoperi ea, lipsa de respect faţă de cei cu maniere pompoase şi absurde. Dacă îl stânjeneau din treburi, era acru şi uneori violent cu ei, socotindu-i buni să servească drept ţintă umorului său incisiv şi amar.

— Britania se scufundă încet în apus - remarcă el, când ea îl întrebă o dată despre starea generală a lucrurilor şi trecu peste asta cu un rânjet. Când ea încercă să-şi ceară scuze pentru izbucnirea de la Bouldershaw Fell, el o plesni doar peste spate.
— Iartă şi uită, ăsta sunt eu - zise el şi-i dădu să bea.
Ea răbdă multe pentru a-i face plăcere; el iubea muzica modernă, pe care ea n-o înţelegea, conducea maşina cu mare viteză, ceea ce pe ea o speria; şi îi plăcea să vadă „western" - uri - şi asta o speria şi mai mult. Era foarte obosit şi neliniştit. Alergau de la cinematograf la concert, de la concert la plimbări lungi cu maşina, de la o plimbare lungă la o beţie lungă şi în cele din urmă el era epuizat. Cel puţin părea fericit, dar ea nu era. Se simţea într-o situaţie falsă.
Se duceau doar ocazional la micul birou de la Institut şi când erau acolo, Fleming flirta cu Christine şi Judy nici măcar n-avea motiv să se supere. El nici n-o lua cu adevărat în seamă pe Christine, cu toate că era surprinzător de frumoasă. După cum mărturisise Christine lui Bridger, ea „se îndrăgostise de creierul lui", dar nu părea că-i plăcea în mod deosebit să fie mângâiată şi ciupită. Îşi continua munca în mod serios. Totuşi se interesă cu privire la Thorness.
— Aţi fost vreodată acolo, doctor Fleming?
— O dată!
— Cu ce seamănă?
— Distant şi frumos ca dumneata. De asemenea cu putere mare, fără suflet, fără scop - *nu* ca dumneata.
Se presupunea că, dacă Fleming era autorizat să meargă acolo, îl va însoţi şi ea. Watling îi controlase antecedentele şi le găsise impecabile. Tatăl şi mama Flemstad fugiseră din Lituania în timpul celui de-al doilea război mondial şi Christine se născuse şi crescuse în Anglia. Părinţii ei fuseseră naturalizaţi cetăţeni englezi înainte de a muri, iar pe ea o supuseseră tuturor controlurilor posibile.
Activităţile lui Dennis Bridger păreau cu mult mai interesante. Pe măsură ce se apropia data plecării sale, primea un număr sporit de telefoane neexplicate de la mare distanţă, care păreau că-l neliniştesc foarte mult deşi niciodată nu vorbea despre ele. Într-o dimineaţă, singur în birou cu Judy, avea aerul mai tulburat ca de obicei. Când sună telefonul, el aproape că i-l smulse din mină. Era evident o somaţie; schiţă o scuză oarecare

şi părăsi biroul. Judy îl observă pe fereastră cum traversează curtea către stradă, unde îl aştepta un automobil foarte impunător.

Când se apropie, portiera se deschise şi ieşi un şofer imens, purtând un fol de uniformă ca pentru un *„coupé de ville”*[8] de prin 1920 - o tunică deschisă, de culoarea muştarului, încheiată în nasturi până sus, pantaloni de călărie şi jambiere lustruite de piele.

— Doctor Bridger?

Purta ochelari închişi şi vorbea cu un accent străin, moale şi imprecis. Maşina era strălucitoare şi monstruos de frumoasă, ca un avion nou fără aripi. Două antene de radio răsăreau din aripile de la spate, cam la înălţimea unui om - chiar a *acestui* om. Întreg ansamblul era absurd de supradimensionat.

Şoferul ţinea uşa deschisă spre spatele maşinii, pe când Bridger intră. Era aici o banchetă foarte largă, o podea cu un covor moale, ferestre albăstrii - şi la extrema cea mai îndepărtată a banchetei, un bărbat scurt şi îndesat, cu capul complet chel.

Bărbatul scurt întinse o mână, cu un inel pe ea.

— Sunt Kaufmann.

Şoferul se întoarse la locul său din faţa despărţiturii de sticlă şi porniră.

— N-aveţi nimic împotrivă dacă facem un tur cu maşina?

Nu puteai să te înşeli asupra accentului lui Kaufmann: era neamţ, prosper şi dur.

— Iese prea mult tam-tam, dacă eşti văzut prin localuri.

Se auzi un uşor bâzâit la urechea lui. Ridică un receptor de fildeş, aşezat pe o furcă în faţa lui. Bridger putea să-l vadă pe şofer, vorbind într-un microfon la volan.

— Ja? Kaufmann ascultă un moment, apoi se întoarse şi privi prin geamul din spate. *Ja.* Egon, îmi dau seama. Atunci mergi în cerc, da? *Und* Stuttgart - legătura cu Stuttgart.

Reaşeză telefonul şi se întoarse către Bridger.

— Şoferul meu spune că suntem urmăriţi de un taxi. Bridger privi nervos împrejur.

Kaufmann râse, sau cel puţin îşi arătă dinţii:

— Nu trebuie făcut griji. Totdeauna sunt taxiuri în Londra. El

---

[8] în franceză în text: maşină elegantă, condusă de un şofer separat de pasageri printr-un perete de sticlă, (n.t.)

va vedea că nu mergem nicăieri. Ce-i important este eu am legătura mea cu Stuttgart.

Deschise o cutie de argint, cu ţigări de foi în miniatură.

— Fumezi?

— Nu, mulţumesc.

— Mi-ai trimis un mesaj telex la Geneva. Kaufmann se servi cu un *cigarillo.* Acum câteva luni.

— Da.

— De atunci nu auzim de la dumneata.

— Mi-am schimbat părerea. Bridger se agită neliniştit.

— Şi acum poate vine timpul să ţi-o schimbi înapoi. Am fost foarte nelămuriţi, ştii, aceste ultime câteva luni. Era grav, dar amabil şi destins. Bridger privi din nou, vinovat, pe geamul din spate.

— Nu-ţi face griji, îţi spun. Luăm noi seama. Apropie un aprinzător de argint cu pietre preţioase de vârful *cigarillo*-ului şi inhală: A fost într-adevăr un mesaj?

— Da.

— De la o planetă?

— O planetă foarte îndepărtată.

— Undeva în Andromeda?

— Aşa-i.

— Bine, asta-i la o distanţă confortabilă.

— Ce-i asta...? Bridger strâmbă din nas când simţi fumul de ţigară.

— Despre ce-i vorba? La asta ajung. În America - eram în America atunci - a fost mare emoţie. Toată lumea era tare alarmată. Şi în Europa, oriunde. Atunci guvernul dumneavoastră spune: „Nimic. Nu-i nimic. Vă spunem noi mai târziu" şi aşa mai departe. Şi lumea uită; trec lunile şi oamenii uită cu încetul. Sunt alte lucruri de care să te îngrijorezi. Dar e ceva acolo?

— Oficial - nu.

— Nu, oficial nu-i nimica. Noi am încercat, dar peste tot e un zid surd. Buzele tuturor sunt pecetluite.

— Inclusiv ale mele.

Erau acum cam la jumătate drum a unui traseu înconjurând *Regent's Park.* Bridger îşi privi ceasul.

— Trebuie să mă întorc azi după-amiază.

— Lucraţi pentru Guvernul britanic? Kaufmann părea că

poartă o conversaţie politicoasă.

— Fac parte din echipa lor, spuse Bridger.

— Lucrând la mesaj?

— De ce vă interesează?

— Orice lucru important ne interesează. Şi acesta ar putea fi de mare importanţă.

— Ar putea să fie. Ar putea să nu fie.

— Dar continuaţi lucrul? Te rog, nu-ţi lua un aer atât de conspirativ. Nu încerc să te descos.

— Eu nu doresc să mai continui.

— De ce?

— Nu vreau să rămân pe veci în serviciul guvernamental.

Merseră cu maşina în jurul Grădinii Zoologice şi coborâră spre *Portland Place.* Kaufmann pufăia satisfăcut din ţigara de foi, iar Bridger aştepta. Pe când întoarseră înspre vest în Marylebone, Kaufmann spuse:

— Aţi prefera ceva mai rentabil? Cu noi?

— Aşa mă gândeam - zise Bridger, clipind înspre propriile-i picioare.

— De când cu micul dumneavoastră scandal de la Bouldershaw Fell?

— Ştiaţi despre asta? Bridger îl privi pătrunzător: La Oldroyd?

— Desigur că ştiam.

Era foarte amabil, aproape dulce. Bridger îşi studie din nou ghetele:

— Nu voiam nici o încurcătură.

— N-ar trebui să te laşi impresionat atât de uşor - spuse Kaufmann - totodată nu trebuie ca din cauza dumitale lumea să ne descopere pe noi. Am putea avea alte treburi.

Întoarseră din nou către nord, în susul lui *Baker Street.*

— Eu cred că ar trebui să rămâi unde eşti - spuse el - doar să ţii contactul cu mine.

— Cât?

Kaufmann căscă ochii mari:

— Vă rog?

— Dacă vreţi să vă mai dau informaţii...

— Într-adevăr, doctor Bridger - râse Kaufmann. Sunteţi lipsit de orice fineţe.

Intercomul bâzâi. Kaufmann ridică receptorul.

— *Kaufmann. Ja, ja... Ist das Felix?*

Mai făcură două tururi în jurul parcului şi apoi îl lăsară pe Bridger la vreo câteva sute de metri de Institut. Judy îi observă întoarcerea, dar el nu-i spuse nimic. În orice caz n-avea nici un fel de încredere în ea. O jumătate de oră mai târziu, taxiul care urmărise maşina lui Kaufmann se opri în faţa unei cabine telefonice şi Harries coborî. Piciorul îi era încă bandajat şi el se mişca greu, dar se considera capabil să lucreze. Plăti şoferului şi şchiopătă până la cabina telefonică. Pe când maşina lui demară, o altă maşină trase în locul ei şi-l aşteptă.

La telefon răspunse asistentul lui Watling, un locotenent plictisit de la un regiment de cavalerie de gardă, Ministerul Apărării fiind pe timpul acela, cum se spunea, „integrat”.

— Înţeleg despre ce-i vorba. Ar fi mai bine să treci pe aici şi să raportezi.

Pe când punea receptorul la loc, Watling sosi în birou, grăbit şi preocupat, după o altă întâlnire cu Osborne.

— Trăncăneală, trăncăneală, trăncăneală. Asta-i tot ce fac. Îşi trânti servieta pe un scaun. Ceva nou?

— Harries a comunicat.

— Şi?

Watling se instală la biroul său, o masă severă de metal într-o cameră severă de ciment, cu instrucţiuni contra incendiului pe uşă. Locotenentul ridică o sprânceană ca un cavalerist exersat.

— Spune că Bridger a fost văzut cu o „Persoană Cunoscută".

— Cine? Poţi să renunţi la jargonul ăsta.

— Kaufmann, domnule.

— Kaufmann?

— INTEL. Oamenii cartelului internaţional.

Watling privi în golul din faţa lui. Existau şi alte carteluri mari cosmopolite, în ciuda tuturor legilor antitrust şi a administraţiei Pieţii Comune. Nu propriu-zis ilegale, dar extrem de puternice şi în unele cazuri controlau aproape comerţul european. Într-o vreme când Apusul era expus unui boicot din partea uneia sau tuturor ţărilor de care depindea în ceea ce priveşte materiile prime, era de speriat cum de existau atâtea posibilităţi pentru agenţiile comerciale fără scrupule - iar Intel era îndeobşte cunoscut şi urât, tocmai pentru lipsa sa de scrupule. Orice încăpea în mâinile lui era susceptibil de a fi vândut cu profit în altă capitală, altă dată, când piaţa va fi mai bună.

— Altceva?
— Nu. Au făcut două-trei ture în *„gin-palace”*[9]-ul mobil al lui Kaufmann şi apoi au aterizat înapoi la bază.
Watling îşi mângâie bărbia, potrivind laolaltă, precis şi metodic, diverse fragmente de gânduri.
— Crezi că la Bouldershaw cu asta se ocupă?
— Aşa crede Harries.
— Motivul pentru care Harries a fost umflat şi bătut şi azvârlit?
— În parte.
— Bine, dar astea ar fi ultimele fiinţe pe care le-am dori amestecate aici.
Odată ceva intrat pe mâinile Intel-ului, era extrem de greu de urmărit. Aveau o organizaţie perfect legală la Londra, birouri înregistrate în Elveţia şi sucursale pe cel puţin trei continente. Informaţii alunecau pe firele lor particulare ca argintul viu - şi nu se prea putea face mare lucru. Nu existau ordine de percheziţie pentru asemenea operaţii. În timp ce percheziţionezi un birou în Picadilly, ceea ce ai pierdut se preschimbă pe mangan sau bauxită, în dosul unei frontiere foarte ostile. Nu respecta nimic, nimic nu era în siguranţă.
— Presupun că Bridger continuă să le furnizeze material spuse el.
— Se presupune că se retrage - îi aminti asistentul său.
— Mă îndoiesc că o va face acum. L-o fi mituit. Suspină. În orice caz obţine tot ce vrea de la Fleming. Sunt legaţi ca o peltea!
— Îl crezi pe Fleming amestecat în afacerea asta?
— Ah! Watling îşi împinse scaunul şi abandonă problema. E doar un naiv inocent. El ar spune totul oricui ca să arate cât de independent e. Uite ce s-a întâmplat data trecută. Acum îi vom avea în mijlocul nostru.
— Cum asta?
— *„Cum asta"?* Ar trebui să scrii un manual de conversaţie. Se mută în incinta Ministerului Apărării, iată „cum asta". Toată garnitura Fleming, ca să-şi construiască o supramaşină de calcul la staţiunea de Cercetări de Rachete de la Thorness.
— Oh?
— Ăsta-i secret confidenţial absolut.

[9] Palatul-bar. (n.r.)

— Da, domnule. Asistentul părea indiferent, discret. S-a aprobat?
— Va fi. Pot mirosi o prostie, când bate vântul înspre mine. Vandenberg e furios. Aşa sunt toţi Aliaţii, n-am de ce să mă mir. Dar Reinhart e sută la sută pentru şi Osborne la fel. Şi tot aşa şi ministrul. Va fi şi Guvernul, probabil.
— Atunci nu putem să-i ţinem la distanţă?
— Trebuie să-i punem sub observaţie. În orice caz, să-l păstrăm pe Harries pentru asta.
— Au personalul lor propriu de siguranţă la Thorness. Armata - adăugă asistentul cu mândrie.
Comandorul strâmbă din nas:
— Harries poate lucra cu ei.
— Harries vrea să iasă din treaba asta.
— De ce?
— Spune că-i sigur că l-au reperat.
— Cum? Iartă-mă. Walting îi adresă un surâs. Cum asta?
— Păi, l-au omorât în bătaie la Bouldershaw. Probabil crezând că el urmăreşte ceva mai important.
— Probabil c-o şi face. Unde-i acuma?
— Îi filează. Vine mai târziu să raporteze.

Dar Harries nu raportă nici mai târziu, nici altă dată. Judy şi Fleming găsiră în dimineaţa următoare cadavrul său, sub prelata maşinii lui Fleming.
Judy vomită, apoi se duseră amândoi la circumscripţia de poliţie şi după ce cadavrul fu luat în primire, ei se întoarseră la birou. Acolo găsiră un mesaj pentru Fleming, prin care era chemat urgent la Ministerul Ştiinţelor. Judy, aşteptând cu Christine, fu interogată de Watling şi se simţi speriată şi nenorocită. Christine îşi continuă lucrul, oprindu-se numai ca să-i dea lui Judy două aspirine, cu aerul cuiva care împarte caritatea fără a ţine seama de merit.
Înainte de a pleca la Minister, Fleming o sărutase pe Judy pe obraz. Ea zâmbise tulburată.
— De ce să mi-l fi băgat mie? spuse el.
— Nu ţi l-au băgat dumitale. Mi l-au băgat mie, ca un avertisment.
Se duse la toaletă şi iarăşi îi fu rău.
Fleming se întoarse înainte de prânz, plin de avânt şi doldora

de veşti. O trase pe Christine din scaunul ei şi o întoarse spre el.

— A trecut.

— Trecut? Judy rămase trăsnită în cealaltă parte a camerei.

— Autorizaţie în triplicat de la superiorii Comandorului Reactoarelor. Au deschis larg împrejmuirea lor de sârmă ghimpată.

— Thorness? întrebă Christine, dându-i la o parte. Fleming se aşeză dintr-o săritură pe masa metalică.

— Suntem autorizaţi în mod graţios să întrebuinţăm instalaţia frumoasă, a frumoşilor contribuabili, rezervată până acum ca să se joace ei de-a soldaţii.

— Când? întrebă Judy.

Fleming alunecă de pe masă, merse până la ea şi-o luă în braţe.

— Îndată ce vom fi gata. Prioritate pentru „A” la marele computer, luând-o înainte la tot ce se numeşte ridicol „o situaţie de importanţă naţională”. Suntem scutiţi de paradă matinală, ni se vor elibera permise, ni se vor lua amprentele digitale, ni se va spăla creierul şi ni se va căuta în coarne. Şi vom construi minunea tuturor timpurilor! O lăsă pe Judy şi-şi întinse braţele către Christine: Tu şi cu mine, iubito! Îi vom învăţa noi, nu-i aşa? „E dovedit?” întreabă Majestatea sa Ministrul. Le vom dovedi: "Să vie cele patru colţuri ale lumii înarmate şi îi vom da gata”, cum spunea doamna de la clubul de *strip-tease.* Oh - şi „Aripi de Argint” vine să ne dea ordinele de marş.

Începu să cânte „Aripi de argint prin aur”[10] şi le invită pe amândouă la un prânz, pe care Judy nu fu în stare să-l înghită. De la Bridger nici un semn.

Watling le făcu o vizită după-amiază, măsurat şi sever, ca un director de liceu. Îi pofti pe toţi trei să şadă şi le ţinu o conferinţă.

— Ce i s-a întâmplat lui Harries a fost o consecinţă a muncii sale cu voi.

— Dar nu era decât laborant.

— Era în Serviciul de Contrainformaţii al Armatei.

— Oh!

Aceasta era o noutate pentru Christine şi Fleming. El

[10] Marşul aviatorilor englezi. (n.t.)

reacţionă cu un fel de ironie sălbatică.
— A noastră - armata - cum se spune?
— A noastră.
— Încântător.
— Nu vă flataţi cu ideea că se ocupa exclusiv de ce faceţi dumneavoastră. Nu sunteţi încă atât de importanţi. Fetele şedeau şi ascultau, pe când Watling îşi îndreptă atenţia numai asupra lui Fleming: Harries probabil c-a descoperit altceva, pe când făcea serviciul de acoperire pentru dumneavoastră.
— De ce să ne acopere, dacă nu suntem importanţi?
— Lumea - lume străină, să zicem - nu ştie dacă e sau nu important. Ei ştiu că se petrece ceva, pentru că ţi-a umblat gura. Poate să fie, sau să nu fie de mare importanţă strategică.
— Ştiţi cine l-a omorât pe Harries? Fleming întreba cu un aer liniştit. Înţelesese poate partea sa de vină în această moarte.
— Da.
— Asta e ceva!
— Şi ştim şi cine i-a plătit.
— Atunci staţi bine.
— Numai că nu avem voie să ne atingem de ei, din motive diplomatice - spuse Watling.
— Iarăşi încântător.
— Nu este o lume deosebit de încântătoare. Privi împrejur; îndeplinea o datorie neplăcută. Era un om modest şi lipsit de emfază, căruia nu-i plăcea să predice: Voi care aţi trăit o viaţă calmă, liniştită, în laboratoarele voastre, trebuie să înţelegeţi un lucru: sunteţi în Z.O.
— În ce?
— *Zona de Operaţii.* Dacă această idee a dumneavoastră reuşeşte, ne va da nouă ceva de mare valoare.
— Cui - „nouă"?
— Ţării.
— O, da, desigur.
Watling îl ignoră. Auzise destule despre atitudinea lui Fleming faţă de statul britanic.
— Chiar dacă nu merge, va atrage atenţia. Thorness este un loc important şi lumea va face mari eforturi ca să descopere ce se întâmplă acolo. De aceea vă previn - pe voi toţi. Îi fixă pe rând cu ochii săi ageri, albaştri: Nu mai sunteţi la Universitate, sunteţi în junglă. Avertismentul meu poate să vă pară o

atitudine oficială prăfuită, cu o grămadă de vorbe dulci şi platitudini, venind din partea unor politicieni şi funcţionari guvernamentali ca mine - dar e totuşi o junglă. Pot să vă asigur de asta. Secrete sunt cumpărate şi vândute, se fură idei şi uneori sunt loviţi oameni. Aşa se întâmplă în lume. Vă rog, ţineţi minte acestea.

După ce plecă, Fleming se întoarse la computer şi Judy se duse până la Whitehall să-şi primească instrucţiunile. Bridger apăru mai târziu, preocupat şi căutându-l pe Fleming.

— Dennis - Fleming ţâşni din hala maşinilor de calcul. Am pornit!

— Pornit?

— Thorness, mare lux!

— A, bine - spuse Bridger simplu.

— Ministrul Ştiinţelor a avut un cuvânt mai greu. Omenirea e pe punctul de a face un mic pas înainte în junglă, după părerea prietenilor noştri în uniformă. De ce nu-ţi schimbi hotărârea? Alătură-te grupului fericit.

— Da. Îţi mulţumesc, John. Bridger îşi privi picioarele şi strâmbă din nas, într-o criză de timiditate. Pentru asta am venit să te văd. *Mi-am schimbat* hotărârea.

Când Judy ajunse la Osborne, acesta ştia.

IV. Anticipaţie

Nimeni nu se ducea la Thorness să se distreze. Pe calea cea mai rapidă de la Londra făceai douăsprezece ore: cu avionul la Aberdeen, apoi cu un Diesel rapid peste Highlands, la Gairloch, pe coasta de Vest. Thorness era prima staţie la nord de Gairloch, dar nu se afla nimic acolo decât un mic sat în părăsire, coasta sălbatică, stâncoasă şi câmpiile aride. Complexul de Cercetări acoperea o peninsulă, care înainta spre larga suprafaţă de apă dintre insula Skye şi insula Lewis şi era despărţită înspre uscat de o plasă de sârmă, cu o streaşină de sârmă ghimpată. Intrarea era flancată de căsuţe de gardă cu paznici, iar gardul şi marginea falezei erau păzite de soldaţi cu câini. De pe faleză se vedeau apele cenuşii ale Atlanticului, o insulă locuită de pasări şi uneori o şalupă de patrulare a Marinei Regale. Totul era verde şi cenuşiu şi înnourat şi în afara zgomotelor periodice venind dinlăuntru, era un loc liniştit.

Ploua când sosiră Reinhart şi Fleming. O maşină neagră de servici, condusă de o tânără în uniformă verde, îi întâmpină la gară şi îi conduse, stropind în dreapta şi-n stânga, pe drumul deschis prin câmpia mlăştinoasă până la porţile lagărului. Acolo fură controlaţi de un sergent din regimentul de *Highlanders*[11] din Argyll şi Sutherland, care telefonă directorului să-l anunţe că sunt pe drum.

Birourile principale se aflau într-o clădire lungă, strâmtă, cu un singur etaj, aşezată în mijlocul ţarcului. Deşi era nouă şi modernă ca linie, avea totuşi ceva din aspectul rece, tradiţional al unei cazărmi; dar interiorul biroului directorului era deosebit. Podeaua de abanos strălucea, luminile erau mascate de forme albe aerodinamice, ferestrele aveau perdele până jos, hărţile şi tabelele de pe pereţi erau încadrate în rame de lemn lustruit. Masa de lucru a directorului era largă şi frumoasă; un bărbat cu faţa îngustă şi încreţită şedea în spatele mesei; pe o placă mică scria cu litere clare, negre: *Dr. F.T.M. Geers.*

Îi salută politicos, dar fără entuziasm şi cu un aer de regret evident fals pentru ce trebuia să facă.

— Veţi găsi locul acesta foarte plicticos - spuse, oferindu-le

[11] Regiment de elită recrutat în „Highlands" (munţii scoţieni). (n.tr.)

ţigări, din macheta lustruită a unui vârf de rachetă. Ne cunoaştem din auzite, desigur.

Reinhart şedea precaut pe unul din scaunele pentru vizitatori, care erau atât de joase, încât de-abia îl putea vedea pe director în spatele biroului său:

— Cred că am corespondat despre trasarea rachetelor. Trebuia să se ridice în picioare pentru a vorbi; era limpede că aşa era aranjat mobilierul dinadins. Fleming observă manevra şi surâse.

Fizician ca pregătire, Geers fusese timp de doi ani de zile unul din conducătorii superiori ai proiectărilor Ministerului Apărării şi era acum mai mult ofiţer comandant decât om de ştiinţă. Pe undeva, pe sub uniforma supărătoare de militar, se disimula un cercetător decepţionat, dar tocmai asta îl făcea mai invidios pe munca altora şi mai iritat de cantitatea de mărunte treburi care cădeau zilnic asupra lui.

— Ar cam fi timpul să vă adăpostiţi munca în spatele sârmei ghimpate, după câte aud. Era irascibil, dar capabil; avea planuri gata întocmite pentru ei. Desigur, va fi dificil. Nu putem să vă dăm posibilităţi nelimitate.

— Noi nu cerem... - începu Reinhart.

Fleming îl întrerupse:

— ... Am înţeles că priorităţile au fost stabilite. Geers îi aruncă o privire tăioasă, rece şi scutură cenuşa într-o scrumieră făcută dintr-o garnitură de piston.

— Veţi avea anumite ore rezervate la computerul principal. Veţi avea propriul dumneavoastră bloc de lucru şi locuinţe pentru echipa dumneavoastră. Vor fi în interiorul perimetrului nostru şi veţi fi sub supravegherea noastră, dar veţi avea permise şi libertatea să veniţi şi să plecaţi după cum doriţi. Maiorul Quadring este însărcinat cu securitatea, iar eu am în sarcină toate proiectele de cercetare.

— Nu şi pe ale noastre - spuse Fleming, fără a-l privi pe Reinhart.

— Sarcinile mele sunt mai lumeşti, dar mai imediate. Geers, pe cât era posibil, încerca să-l evite pe Fleming şi se adresa Profesorului. Sarcina dumneavoastră ţine de Ministerul Ştiinţelor - e mai idealistă, deşi poate cam hazardată.

Pe unul din colţurile biroului se afla fotografia înrămată a soţiei lui, cu doi copii mici.

— Mă întreb cum se înţeleg - spuse Fleming lui Reinhart, când plecară.

Afară ploaia răpăia într-una. Unul din asistenţii lui Geers îi conduse prin complex, peste iarbă udă, de-a lungul cărărilor de ciment, între şiruri de clădiri semănând cu nişte cazemate, pe jumătate îngropate în pământ, până la rampa de lansare de la capătul peninsulei.

— Astăzi e destul de calm aici - spuse el, apărându-se de ploaia vijelioasă. Dar cât ai clipi poate izbucni o furtună.

Câteva rachete mici stăteau pe postamentele lor, îmbrobodite în învelitori de *nylon,* îndreptate spre mare; una mai mare era aşezată vertical pe postamentul principal de lansare, părând greoaie şi pământeană, legată de schelăria ei.

— Nu ne ocupăm de ceva cu adevărat măreţ. Tot ce vedeţi serveşte la interceptare; o cantitate de ingeniozitate îngrămădită într-un spaţiu mic... E, desigur, la nivel înalt. În mod obişnuit nu încurajăm vizitatorii.

Computerul principal era ceva foarte impresionant, adăpostit într-o mare atelier-laborator. Era de import, american, de trei ori mai mare decât tot ce întrebuinţaseră până atunci. Personalul de serviciu îi dădu lui Fleming un orar, pe care erau marcate şedinţele de lucru la care avea dreptul; păreau destul de prietenoşi, deşi nu deosebit de interesaţi. Mai era şi o clădire goală, cu birouri pentru uzul lor propriu şi un număr de cabane de locuit prefabricate, mici şi golaşe, dar curate şi echipate cu mobilierul necesar.

Merseră cu pantofii plini de apă până în partea cealaltă, spre zona personalului şi li se arătă cantina şi clubul personalului superior, magazinul, spălătoria şi garajul, cinematograful şi poşta. Complexul era absolut de sine stătător; n-aveai pentru ce să ieşi - decât ca să vezi tufe şi cer.

În primele două-trei luni se instală numai unitatea de bază: Fleming, Bridger, Christine, Judy şi câţiva asistenţi mai mărunţi. Biroul lor era arhiplin cu calcule, planuri, scheme şi piese neobişnuite de echipament experimental auxiliar. Fleming şi Bridger ţineau lungi şedinţe nocturne despre circuite electrice şi componente electronice şi încetul cu încetul clădirea se umplu cu alţi şi alţi asistenţi de cercetare şi proiectare, cu desenatori şi ingineri.

În primăvara următoare timpurie, nişte antreprenori din

Glasgow apărură pe teren şi încercuiră zona cu pancartele firmei „MacIntyre şi Fiii". Se ridică o clădire pentru noua super-maşină de calcul - după cum era numit copilul spiritual al lui Fleming - în interiorul perimetrului, dar departe de restul lagărului şi încărcături de camioane apăreau şi dispăreau în interior.

Personalul permanent privea totul cu un viu, dar detaşat interes şi continua propriile-i proiecte. Cam în fiecare săptămână se pornea un vuiet şi o fulgerare de la pistele de lansare, în timp ce alt sfert de milion de lire din banii contribuabililor se înălţa la cer.

Oile şi vitele acestor câmpuri aride şi mlăştinoase se speriau - dar nu prea tare, apoi, timp de câteva zile se intensifica activitatea în camera de calcul. Încolo, pământul era liniştit şi pur, iar când ploaia înceta - nemaipomenit de frumos.

Membrii mai tineri ai echipei lui Reinhart se împrieteniră cu cercetătorii Ministerului Apărării şi cu soldaţii care îi păzeau, mâncând şi bând şi mergând în excursii împreună, sau plimbându-se împreună în golf cu mici bărci cu pânze, dar Bridger şi Fleming se plimbau singuri şi erau cunoscuţi că „gemenii divini". Când nu erau fie în clădirea computerului, fie în birouri, stăteau într-una sau cealaltă din cabanele lor, lucrând. Uneori Fleming se încuia cu o problemă şi Bridger lua o barcă cu motor şi un binoclu până la insula păsărilor, Thornholm.

Reinhart acţiona la Londra, făcând vizite periodice, dar mai ales învârtindu-se în orbita Whitehall-ului, luptând să se adopte planuri, permise, bugete şi nesfârşite rapoarte cerute de guvern. Primeau relativ repede, cu prea puţine întârzieri, tot ce le trebuia. Osborne, spunea Reinhart cu modestie, era un maestru desăvârşit.

Numai Judy se simţea fără rost. Biroul ei era separat de celelalte, în blocul administrativ principal şi locuia laolaltă cu cercetătoarele feminine ale Ministerului Apărării. Fleming, deşi perfect amabil, n-avea timp de pierdut cu ea; Bridger şi Christine făceau chiar eforturi ca s-o evite. Ea reuşi să se ţină la curent cu ce se întâmpla şi permise câtorva ofiţeri ai Armatei s-o invite, dar atât. În timpul lungilor seri de iarnă se apucă de tapiserie şi modelaj în lut şi îşi făcu o oarecare reputaţie artistică, dar, de fapt, era doar plictisită.

Fleming îi propuse s-o însoţească în calitate de ghid, când noul computer fu aproape gata. Trăia un soi de îndoială amestecată cu teamă; se putea ca totul să fie greşit - sau maşina putea fi ceva straniu şi de neînchipuit. Părea la prima impresie copleşit de oboseală: îngrozitor de obosit - şi obosit cu disperare. Computerul însuşi era cu adevărat ceva nemaipomenit. Era atât de mare, încât în loc să fie el adăpostit într-o clădire, camera de control era clădită în interiorul lui.

— Suntem că Iona în burta balenei - îi spuse, arătând spre plafon: Unitatea de răcire e colo sus - un grup de lichefiere cu heliu. E un curent constant de heliu lichid în jurul miezului.

În interiorul cu uşile duble asigurate contra incendiului se afla un spaţiu cât o sală de bal, cu un perete despărţitor acoperit până în tavan cu aparatură. Orientat spre aceasta şi cu spatele la uşă, era pupitrul principal de control, cu un fel de pupitru-maşină de scris perfecţionată de o parte şi o maşină de imprimat de cealaltă. Ambele erau flancate de utilaj asociat pentru înregistrare pe bandă şi perforare de fişe. Luminile principale nu funcţionau încă: la pupitrul de control se afla numai un singur bec şi, atârnate de eşafodajul aparaturii, mai multe lămpi de montaj. Camera, la subsol şi fără ferestre, părea o peşteră misterioasă.

— Tot ce vezi - spuse Fleming, arătând către peretele cu aparatură din faţa lor - e unitatea de control. Aceasta este consola de introducere.

Îi arătă clapele de teleimprimat, cititorul automat de bandă magnetică şi unitatea de fişe perforate:

— „El" era plănuit cu un fel de sistem senzorial magnetic, dar noi l-am modificat într-un cititor care transcrie. Mai uşor pentru ochiul omenesc.

— *El?*

Fleming o privi ciudat.

— Îi spun „El", pentru că îmi dă impresia unei minţi. Aproape o persoană.

Judy trăise atât în preajma lui, încât se obişnuise cu ideea. Uitase fiorul care o scuturase la Bouldershaw Fell, când mesajul venise prima oară din văzduh. Fuseseră atâtea alarme şi peregrinări, încât rezultatul devenise înceţoşat şi, în orice caz, mesajul însuşi fusese redus la coordonate terestre; clădiri şi circuite şi aparatură complicată, făcute de mâna omenească.

Dar, stând acolo lângă Fleming, care părea nu numai obosit, dar posedat, mânat de un fel de forţă dinafară, era imposibil să nu simţi o putere a întunericului, străină, pândind în încăpere. Senzaţia o atinse doar şi dispăru. Nu dăinui în creierul ei, aşa cum părea că trăieşte într-al lui, dar el o făcu din nou să se înfioare:

— ... Şi asta este unitatea de emisie - spuse Fleming, care nu păru să observe ce simţise ea. Procesele *lui* normale de raţionare ţin de aritmetică binară, dar îl facem să le imprime în cea decimală, ca să le putem citi direct.

Peretele cu aparatură din faţă era întrerupt de un panou cu tablouri de evidenţă.

— Ce-i asta? întrebă Judy, arătând un sistem de câteva sute de minuscule becuri de neon, aşezate în rânduri, între două plăci de metal îmbrăcate cu învelitori, care ieşeau perpendicular din panou.

— Asta-i tot unitate de control. Lămpile sunt numai o combinaţie, pentru a arăta progresul informaţiei. Fie indică stadiul datelor care trec prin maşină.

— A trecut vreuna, până acum?

— Nu, încă nu.

— Pari sigur că totul va funcţiona.

— Niciodată nu m-am gândit că n-ar funcţiona. Ar fi fără rost din partea *lor* să trimită ceva care să nu funcţioneze.

Certitudinea din vocea lui nu era numai pur şi simplu aroganţă personală; părea a fi *altceva,* care vorbea prin el.

— Dacă înţelegi bine... - spuse Judy.

— Da, înţeleg. În cea mai mare parte - el flutură o mână către plăcile de metal aşezate în teci: Nu prea ştiu pentru ce sunt prevăzute acestea - terminale electrice, cam cu o mie de volţi între ele, motiv pentru care le-am pus învelitori de siguranţă. Erau în proiect şi probabil că vom învăţa cum să le întrebuinţăm. Ar putea fi un fel de aparat senzorial.

Iarăşi părea absolut sigur de toate şi cu totul neimpresionat de complexitatea ansamblului. Era ca şi cum creierul său fusese de mult pregătit şi în aşteptare. Judy se gândi cât de îndurerat şi gol trebuie să se fi simţit înainte vreme omul care, cu un an în urmă, vorbea de „străpungere a Universului”, de „dărâmarea balustradelor”. Nu că ar fi arătat mai fericit acum. Îşi aminti că Bridger spusese: „John nu va fi fericit niciodată”.

Făcură turul camerei şi tot restul i se păru foarte normal, prin comparaţie.

— Iată cum lucrează - spuse Fleming: Teleimprimăm datele înăuntru, acesta este sistemul cel mai rapid pe care-l avem. Unitatea de control hotărăşte ce să facă. Unităţile aritmetice execută calculaţiile, apelând la rezerva de memorie după nevoie şi introducând noi informaţii în unitatea de memorie - şi răspunsul iese prin maşina de imprimat. Conductele principale sunt sub podea, unităţile aritmetice sunt pe pereţi. De fapt, e un sistem foarte convenţional, dar convenţionalitatea se termină aici. „El” are o viteză şi o capacitate pe care de-abia ne-o putem închipui.

Era o tăcere desăvârşită în jurul lor. Şiruri strălucitoare de dulapuri de metal stăteau de o parte şi de alta, ascunzându-şi secretele şi faţa inexpresivă a tabloului de control, îi fixa fără să-i vadă, în lumina slabă. Fleming privea în jur la întâmplare, părând că se integrează ambianţei, după cum părea că face parte din automobilul său, când îl conducea.

— Va arăta mai bine, când va începe să lucreze - spuse el şi o conduse de jur împrejur, la zona din spatele ramelor de control.

Era o cameră mare, semicirculară, tot atât de slab luminată ca şi cealaltă, cu o enormă coloană îmbrăcată în metal, ridicându-se din centru.

— Astea sunt adevăratele-i măruntaie: depozitul de memorie. El deschise un panou în partea de jos a coloanei şi lumină cu o lampă de inspecţie interiorul: Iată o trebuşoară drăguţă, în electronică moleculară, pentru dumneata. Memoria e un miez - şi miezul e păstrat în vid total, la un grad sau două de zero absolut. Aici intervine heliul lichid.

Judy, privind înăuntru, văzu un cub care părea de metal, cam de un metru pătrat, închis într-un tub de sticlă şi împresurat cu conducte de răcire. Fleming vorbea mecanic, de parc-ar fi ţinut un curs:

— Fiecare miez e construit din celule alternate de material conductor şi neconductor, de jumătate miime grosime, încrucişate ca într-un fagure. Rezultatul e un circuit complet „da-nu”, pe o părticică de metal pe care de-abia poţi s-o vezi.

— E asta echivalentul unei celule din creier?

— Dacă vrei.

— Şi câte sunt?

— Miezul e un cub de trei metri. Asta face câteva milioane de milioane - şi sunt şase miezuri.

— E mai mare ca un creier omenesc.

— O, da! Mult mai mare. Şi mai rapid. Şi mai eficace.

El închise panoului şi nu mai adăugă nimic. Ea încercă să-şi închipuie cum va lucra complexul în realitate, dar efortul era tot atât de îndepărtat de ea ca şi înţelegerea materiei; era prea vast şi necunoscut totul, pentru a putea fi conceput. Îl felicită şi plecă. El se simţi o clipă singur şi tulburat, dar nu făcu nici o încercare s-o oprească. Apoi începu iarăşi să controleze coloane de cifre.

Dennis Bridger nu era la fel de captivat. El îşi ducea munca atent şi morocănos şi nu făcea nici o tentativă vizibilă de a-şi continua contactul cu Intel. Maiorul Quadring şi oamenii săi de la Securitate erau cu ochii pe el; toţi cei care ieşeau frecvent pe poarta principală erau controlaţi, pentru că nu cumva să scoată documente sau alt material clasificat, dar Bridger nu întreprinse absolut nimic care să le stârnească suspiciuni. Singura lui recreaţie era vizitarea insulei apropiate Thornholm, de unde se întorcea cu ouă de pescăruşi şi rândunele de mare şi fotografii încântătoare de pufini[12]. Dispoziţia, dată de Kaufmann, de a rămâne, nu-l angajă la nimic.

Geers privea întreaga echipă cu suspiciune. Nu făcea niciodată obstrucţii, dar exista o oarecare ostilitate între ei şi dânsul. Era clar că dacă experienţa ratează - va fi oarecum satisfăcut. Totuşi, pe măsură ce supercomputerul se desăvârşea, interesul personalului şi al superiorilor creştea - şi Geers avu grijă să se identifice cu orice posibilitate de succes. El fu acela care sugeră să se facă o inaugurare festivă, deşi în mod necesar restrânsă şi Ministerul Ştiinţelor, văduvit de inaugurarea de la Bouldershaw Fell din anul trecut, se lăsă convins să taie o panglică în Scoţia. Fleming încercă să amâne cât mai mult cu putinţă deschiderea festivă, dar ea fu hotărâtă în cele din urmă pentru o zi în octombrie, când noul computer urma să fie programat şi gata de a-şi primi datele. Generalul Vandenberg şi vreo două duzini de personaje oficiale de la Whitehall spuseră secretarelor lor să noteze data în agende.

Judy, în fine, avea ceva de făcut. Chiar dacă presa nu va fi

---

[12] Pasăre de mare a nordului. (n.tr.)

prezentă, trebuiau întocmite tot soiul de aranjamente cu diferitele Ministere şi prelucrate planuri cu personalul lui Geers, în vederea vizitei. Pe Fleming îl vedea puţin. Când îşi termina lucrul, făcea lungi plimbări singuratice peste pustietăţile bântuite de vijelii în această toamnă timpurie.

Cam cu o săptămână înainte de inaugurare, Judy văzu un iaht alb ancorat departe de mare. Era un iaht mare, oceanic, aflat la o distanţă considerabilă. Înspre complex era ascuns de insula Thornholm, putea fi văzut numai de mai departe, pe coastă. Judy îl observă într-o după-amiază, pe când se întorcea pe cărarea din capătul falezei.

În după-amiaza următoare era tot acolo şi Judy, mergând de-a lungul cărării dintre capătul falezei şi tufăriş, avu impresia că vede strălucirea unei lămpi semnalizând de pe el. Lucrul în sine n-ar fi făcut-o curioasă, dacă n-ar fi auzit în acelaşi timp sunetul unui motor de automobil dinspre câmpurile mlăştinoase de deasupra ei. Din instinct se piti în spatele unui tufiş de spini şi aşteptă. Era un motor puternic dar lin, care torcea costisitor în mers.

Judy observă că semnalizarea se oprise. Un minut sau două mai târziu, motorul acceleră şi ea putu auzi o maşină plecând greoi. După ce aceasta parcursese o oarecare distanţă, ea se sculă şi se îndreptă spre capătul cărării. Ajungând în vârful falezei, întâlneai un drum prost de căruţe, şerpuind către interiorul câmpiei, ca să ajungă, printre dealuri, la şoseaua principală din vale. Judy zări o maşină mare, strălucitoare, dispărând după prima cotitură în spatele unui pâlc de brazi. Privi lung după ea: avea ceva teribil de familiar.

Nu-i spuse nimic lui Quadring, dar se întoarse acolo în ziua următoare. Nu era nici urmă de iaht ori de maşină. Peisajul - gol şi tăcut, animat doar de zborul pescăruşilor. În ziua următoare plouă şi după aceea fu prea ocupată cu vizita ministerială, ca să mai poată ieşi. Pe la vremea ceaiului, în preziua inaugurării, totul era aranjat - şoferii desemnaţi să primească grupul de vizitatori de la gară, o echipă de aterizare constituită pentru helicopterul ministrului, băuturi şi sandvişuri în biroul directorului, un program al vizitei aprobat de Reinhart şi ceilalţi. Fleming era morocănos şi retras; pe Judy o durea capul.

Soarele ieşi cam pe la patru, aşa că ea îşi puse un *windiac* şi

ieşi. Se plimba pe cărarea de pe faleză, pământul în jurul ei era alunecos, iar departe, în jos, în briza care se înteţea, valurile verzi se loveau de stânci şi aruncau dantele de spumă strălucitoare în lumina soarelui.

Nu era nici un iaht pe mare şi nici o maşină în vârful falezei, unde cărarea întâlnea drumeagul; dar se zăreau urme de cauciucuri de curând imprimate, după ploaie. Judy se gândea la asta, când deveni conştientă de un alt zgomot îndepărtat. De data asta era un motor *outboard* venind dinspre partea opusă a insulei, la câteva mile depărtare. Forţându-şi ochii în soare, observă minuscula formă depărtată a unei bărci, apărând de după insulă şi luând-o către golful din josul complexului Thorness. Era barca lui Bridger şi ea putu să vadă numai o persoană - probabil pe Bridger - într-însa.

Asta fu tot ce văzu. Apoi auzi un şuierat şi o pocnitură lângă ea şi o aşchie de stâncă căzu de pe faleză de deasupra capului ei. Nu stătu să examineze urma de glonte pe stâncă; o luă pur şi simplu la fugă. Alt glonte şuieră pe-aproape şi ea se repezi de-a berbeleacul pe cărăruie în jos şi apoi, ajungând după prima cotitură a falezei, fu în afară de bătaia armei. Alergă cât putu mai departe, merse o bucată de drum şi apoi alergă iarăşi. Cu mult înainte de a ajunge la Complex, soarele apuse după nişte nori. Vântul se ridică şi alungă ziua. Se înfioră şi picioarele îi tremurau.

Când trecu pe poarta principală, se simţi mai în siguranţă, dar teribil de singură. Biroul lui Quadring era închis. Nu era nimeni cu care să poată sta de vorbă şi nu voia să-l întâlnească pe Bridger la cantină. Se întunecă pe când trecea printre locuinţe şi deodată se trezi în faţa cabinei lui Fleming. Nu mai putu suporta să stea afară nicio clipă. Bătu în uşă şi intră de-a dreptul. Fleming şedea culcat pe patul său şi asculta o înregistrare din Webern la un aparat de mare precizie, pe care şi-l amenajase special pentru sine. Ridicându-şi ochii, o văzu pe Judy stând în pragul uşii, suflând greu, cu faţa îmbujorată, cu părul în dezordine.

— Foarte spectaculos. În beneficiul cui?... Era cam la jumătatea unei sticle de whisky.

Judy închise uşa în spatele ei.

— John...

— Da, ce-i?

— S-a tras în mine.
— Ptiu! Aşeză paharul şi puse picioarele pe podea.
— S-a tras! Chiar acum, în câmpiile pustii.
— Vrei să spui că s-a fluierat…
— Stăteam în capul falezei, când deodată un glonte a trecut aproape de mine şi s-a izbit de stâncă. Am sărit înapoi - şi imediat, un altul.
— Unul din ăştia în cafeniu[13], la tragere. Toţi sunt foarte proşti ţintaşi.
Fleming merse la pick-up şi-l întrerupse. Părea foarte echilibrat, foarte treaz, cu tot whisky-ul consumat.
— Nu era nimeni împrejur - spuse Judy - absolut nimeni.
— Atunci nu puteau fi gloanţe. Uite, bea ceva şi calmează-te - scotoci după un pahar pentru ca.
— Erau gloanţe - insistă Judy, aşezându-se pe pat. Cineva cu o lunetă telescopică.
— Eşti într-adevăr foarte şocată, nu-i aşa? Găsi un pahar, îl umplu pe jumătate şi i-l dădu. De ce ar vrea cineva să tragă în dumneata?
— S-ar găsi motive.
— Ca, de pildă?
Judy privi în jos, în paharul ei:
— Nimic care să aibă un sens.
— Ce făceai pe faleză?
— Priveam doar marea.
— Ce era pe mare?
— Barca doctorului Bridger, nimic altceva.
— De ce te interesa atât de mult barca lui Dennis?
— Nu mă interesa.
— Insinuezi că el a tras în dumneata?
— Nu, n-a fost el. Ea se ţinea de marginea patului, pentru a-şi opri tremurul mâinilor. Pot să stau aici puţin? Până îmi trece tremuratul.
— Fă ce-ţi place. Şi bea asta.
Luă o înghiţitură din whisky-ul curat şi îl simţi arzându-i gura şi gâtlejul. Din linişte de afară se auzi un urlet lung şi învelişul cabanei se scutură.
— Ce a fost asta?
— Vântul - spuse Fleming, urmărind-o.

---

[13] Soldaţi în uniformă britanică. (n. tr.)

Ea simţi alcoolul cum alunecă, arzând, în stomacul ei:
— Nu-mi place locul ăsta.
— Nici mie - spuse el.
Băură în tăcerea întreruptă numai de vântul care gemea printre clădirile complexului. Dincolo de geam, cerul era aproape întunecat, cu nori zdrenţuiţi împinşi de vânt dinspre mare. Îşi lăsă paharul şi-l privi pe Fleming în ochi.
— De ce umblă doctorul Bridger pe insulă?
Niciodată nu se simţise dispusă să-i spună lui Bridger pe numele mic.
— Observă păsările. Ştii foarte bine că se duce să observe păsările.
— În fiecare seară?
— Uite, când sunt complet stors, către sfârşitul zilei, fac o plimbare cu o barcă cu pânze. (Asta era adevărat. Să navigheze cu o ambarcaţiune de 14 picioare era una din activităţile din timpul liber ale lui Fleming. Nu se plimba foarte des: mergea singur, nu prin clubul de vele al lagărului.) Nu când sunt *cu adevărat* stors, ca acum.
El apucă sticla de gât şi rămase încruntat, gândindu-se la Dennis Bridger.
— Merge să urmărească pasările marine.
— Totdeauna pe insulă?
— Acolo sunt ele - spuse el nerăbdător. E o grămadă de material acolo, ganeţi, guilemoţi, fulmari[14]. Mai ia puţin dintr-asta.
Îl lăsă să-i mai toarne puţin în pahar. Capul începea să-i vâjâie uşor.
— Îmi pare rău c-am dat buzna aşa.
— Nu-ţi fă griji. Îi zbârli în felul său afectuos, camaraderesc, părul şi aşa destul de încâlcit. Nu-mi displace puţină companie în văgăuna asta. În special când e vorba de o fată foarte, foarte drăguţă.
— Nu sunt câtuşi de puţin drăguţă.
— Oh?
— Nu-mi place ceea ce sunt. Judy îşi întoarse privirea de la el, uitându-se iarăşi în pahar. Nu-mi place ce fac.
— Nici mie. Fleming privi peste capul ei pe fereastră: Nici mie nu-mi place ce fac.

---

[14] păsări ale oceanului (n.tr.)

— Credeam că erai vârât în treaba asta până-n gât?
— Eram, dar acum s-a terminat. Nu ştiu. Am încercat să mă ataşez de asta, dar nu mai pot. Privi spre ea încurcat, nu cum păruse la computer. Poate că dumneata eşti omul care-mi trebuie.
— John...
— Ce?
— Nu avea prea mare încredere în mine.
Fleming rânji:
— Eşti pusă pe ceva necinstit?
— Nu în ceea ce te priveşte pe dumneata.
— Mă bucur s-o aud - spuse el, ridicându-i bărbia cu mâna. Ai o faţă cinstită.
Îi sărută fruntea uşor, nu foarte serios.
— Nu. Ea îşi întoarse capul într-o parte. El lăsă mâna să-i cadă şi se întoarse, ca şi cum atenţia i se mutase spre altceva. Vântul urlă iarăşi.
— Ce ai să faci cu împuşcăturile astea? întrebă el după o pauză.
Ea se cutremură, cu toată căldura dintr-însa şi el îi puse mâna pe umăr.
— Uneori, noaptea - spuse el - stau culcat şi ascult vântul şi mă gândesc la fiinţa aceea.
— Care fiinţă?
El dădu din cap în direcţia computerului, noua maşină de calculat pe care o făcuse el.
— EA n-are un trup, nu un trup organic care poate respira şi simţi ca al nostru. Dar e un creier mai bun.
— Nu-i o fiinţă. Îl trase pe Fleming în jos pe pat, astfel că erau aşezaţi unul lângă altul. Se simţi dintr-o dată mult mai bătrână ca el.
— Noi nu ştim ce este, nu-i aşa? spuse Fleming. Oricine a trimis faimosul mesaj, n-a distribuit un proiect ca acesta în glumă. Ei vor ca noi să facem ceva chiar din străfundul nostru.
— Crezi că ei ştiu despre noi?
— Ei ştiu că fatalmente trebuie să fie alte inteligenţe în Univers. Din întâmplare au dat tocmai peste noi.
Judy îi apucă o mână.
— Nu-i nevoie să continui decât atât cât vrei.
— Sper.

— Tot ce trebuie să faci e să construieşti un computer.
— Cu o capacitate mintală cu mult peste a noastră.
— Asta e adevărul adevărat?
— Un om este o maşină de gândit foarte ineficientă.
— Dumneata nu eşti.
— Toţi suntem. Toate computerele bazate pe sisteme biologice sunt ineficiente.
— Îmi convine sistemul biologic - spuse ea. Vorbirea şi privirea ei începeau să se aburească. Fleming o strânse în braţe, scurt şi tare ca un urs:
— Eşti doar un ghemotoc doldora de feminitate.
El se ridică, se întinse, căscă şi aprinse lumina. Simţind o bruscă uşurare a tensiunii, ea se lăsă să cadă înapoi pe pat.
— Ai nevoie de o vacanţă - îi spuse ea, articulând cuvintele cam cleios.
— Poate.
— Ai muncit luni de zile fără întrerupere până acuma. Lucrul *acela.* Arătă către fereastră.
— Trebuie să fie gata pentru Măria sa Ministrul.
— Dacă n-ai mai fi în stare s-o stăpâneşti, ai putea oricând s-o opreşti.
— Am putea oare? Funcţionează de mai bine de o lună. Ştiai asta?
— Nu.
— Am introdus în maşină codul de ordine, astfel încât toate datele să poată fi înăuntru, în momentul când soseşte lumea bună.
— S-a întâmplat ceva?
— Nimic la început, dar a fost o părticică din codul de ordine pe care am ignorat-o. Aranjă lucrurile astfel, încât, până dai drumul curentului, primul impuls electric pune programul în lucru: la punctul de pornire *ales de ea.* Am lăsat asta în mod intenţionat afară din proiect, fiindcă nu voiam să facă totul după capul *ei* şi „Ea” a fost furioasă.
Judy îl privi cu scepticism.
— Astea-s prostii.
— Foarte bine, a înregistrat tulburare. Fără nici un avertisment, înainte de a fi început măcar să introducem date, se apucă să imprime: porţiune lipsă din cod. Iarăşi şi iarăşi, somându-mă s-o introduc. Era foarte supărată. Privi deschis

faţa ei neîncrezătoare. Am deconectat-o pentru un timp şi apoi am început s-o alimentez cu date. După asta s-a liniştit. Dar a fost proiectată să înregistreze orice tulburare. Dumnezeu ştie pentru ce a mai fost proiectată.

Stătea culcată, privindu-l.

— Vom introduce ultimele date mâine - continuă el. Atunci Dumnezeu ştie ce se va mai întâmpla. Primim un mesaj de la o depărtare de 200 ani-lumină - crezi că tot ce ne dau e un mic tabel de citire rapidă? Uite, eu nu cred. Nici cei care l-au omorât pe Harries şi au tras în dumneata şi care probabil ne filează, pe Dennis şi pe mine, nu cred.

Ea fu gata să-l întrerupă, dar se răzgândi.

— Îţi aminteşti? întrebă el. Îţi aminteşti că am vorbit despre o „străpungere”? O „pătrundere dincolo”?

— Îmi amintesc bine - zâmbi ea.

— Felul de „pătrundere dincolo” care vine o dată la o mie de ani. Pun rămăşag pe orice.

Se întoarse spre fereastră şi privi afară, pierdut în cine ştie ce speculaţie de neînchipuit.

— Ai putea oricând întrerupe.

— Poate. Poate că am putea întrerupe.

Era întuneric beznă afară, ploaia răpăia şi vântul continua să urle.

— E întuneric - spuse el. Trase perdeaua şi se întoarse spre ea, cu aceeaşi privire răvăşită în ochi, pe care ea o mai văzuse şi înainte.

— Asta înseamnă că suntem doi speriaţi - spuse ea.

— Te conduc până la cabana dumitale, dacă vrei. Se uită în jos la ea şi-i zâmbi: Sau ai putea petrece noaptea aici.

V. Atomi

Judy îl părăsi în zori şi se întoarse la cabana ei. Până la amiază sosise primul lot de la Londra şi i se făcuse primirea la cantină. Se învârti printre costumele cenuşii, distribuind foi de informaţii şi simţindu-se proaspătă, vioaie şi fericită. Fleming era la computer, operând cu Bridger şi Christine introducerea porţiunilor finale de date. Reinhart şi Osborne se retraseră cu Geers.

Vandenberg, Watling, doamna Tate-Allen şi credinciosul şi tăcutul Newby, sosiţi cu trenul la ora două, fură întâmpinaţi de cele două maşini mai bune. Ministrul trebuia să sosească cu helicopterul la trei - un capriciu nepotrivit şi pretenţios, peste care ceilalţi trecură fără comentarii.

La acea oră ploaia încetase şi o gardă de onoare era înşirată lângă terenul de paradă din mijlocul complexului. Reinhart şi maiorul Quadring aşteptau şi ei, Quadring în cea mai bună uniformă cu panglici noi la decoraţii, Reinhart purtând o manta de ploaie nenorocită, de plastic.

Ceilalţi, oaspeţi şi gazde, se adunară sub porticul clădirii noului computer şi priveau cu speranţă către cer, Osborne necheza o conversaţie diplomatică.

— Nu cred că ştiaţi că Insulele Britanice se întind atât de departe spre Nord, ce ziceţi, generale? spuse aceasta către Vandenberg, care se întunecă, dând semne de agitaţie. Ce zici, Geers?

Geers purta o haină nouă şi se înfipsese în faţă, fără a ceda locul celorlalţi; să se ştie că el e directorul.

— Au clocit o lebădă sau un boboc urât? îl întrebă doamna Tate-Allen.

— N-aş putea să spun. Noi avem timp numai pentru partea practică.

— Asta nu-i tot practic? întrebă Osborne.

— Obişnuiam să zbor pe aici în timpul războiului - zise Watling.

— Într-adevăr? întrebă Vandenberg fără interes.

— Patrule nord-atlantice, când eram în aviaţia de coastă.

Dar nimeni nu-l auzi; helicopterul sosise. Stătu suspendat ca o pasăre, bătând aerul deasupra terenului de paradă şi apoi se

lăsă în jos pe picioarele sale hidraulice. Rotoarele mai tăiară aerul un minut şi apoi se opriră. Uşa se deschise, Excelenţa Sa James Ratcliff coborî, garda prezentă armele, Quadring salută şi Reinhart schiţă câţiva paşi înainte, împiedicaţi, pe piciorușele sale delicate, dădu mâna şi îl duse pe ministru spre grupul adunat sub portic. Ratcliff arăta foarte bine şi proaspăt îmbăiat. Dădu mâna cu Geers, surâse şi se hlizi la ceilalţi.

— Ce mai faci, doctore? E foarte amabil din partea dumitale că adăposteşti micuţa noastră aparatură aici, la dumneata.

Geers era alt om:

— Foarte onoraţi, domnule, de a avea asemenea lucruri - spuse, cu cel mai frumos zâmbet al său: Cercetare pură, între noi, mecanici grosolani.

Osborne şi Reinhart schimbară priviri.

— Să intrăm? întrebă Osborne.

— Da, desigur. Ministrul le zâmbi tuturor: Hallo, Vandenberg, drăguţ din partea dumitale c-ai venit.

Geers făcu un pas înainte şi apucă clanţa uşii.

— Să deschid? privi întrebător la Reinhart.

— Da - spuse Reinhart.

— E pe aici, domnule ministru - şi Geers îi conduse înăuntru.

Toate luminile funcţionau acum în încăperea computerului şi Geers făcea onorurile demonstraţiei cu oarecare mândrie. Reinhart şi Osborne îi lăsară în voie şi Fleming îi observă posomorât de la pupitrul de control. Geers prezentă pe Bridger şi Christine şi - cu totul accidental - pe Fleming.

— Îl cunoaşteţi, domnule ministru, pe dr. Fleming, care l-a proiectat?

— Proiectanţii sunt în constelaţia Andromeda - spuse Fleming.

Ratcliff râse ca de o glumă foarte bună:

— Păi, aţi făcut o treabă teribil de frumoasă! Înţeleg de ce vă trebuiau atâţia bani.

Grupul de vizitatori trecu mai departe. Doamna Tate-Allen era foarte impresionată de lămpile cu neon: oamenii în haine cenuşii studiară cu uimire şi interes compartimentele albastre ale aparaturii, iar Fleming fu obligat să încheie grupul cu Osborne:

— Nu există o afacere mai grozavă ca spectacolul!

— De fapt, e un compliment - spuse Osborne: Ţi-o încredinţează dumitale: ştiinţa, investiţia, puterea.

— Sunt cu atât mai nebuni.

Dar Osborne nu fu de acord. După ce ocoliră cilindrul memoriei, tot grupul se adună în faţa pupitrului de control.

— Ei? spuse Ratcliff.

Fleming culese o foaie de cifre de pe pupitru.

— Acestea - spuse el atât de încet, încât aproape nimeni nu putu să-l audă - acestea sunt grupurile finale din datele găsite în mesaj.

Reinhart luă hârtia şi explică în locul lui:

— Acum le vom trece în *input* [15] şi vom porni întreaga maşină.

Trecu foaia Christinei, care şedea la teleimprimator şi începu să bată pe clape. Părea foarte iscusită şi drăguţă: lumea o admira. Când termină, Fleming şi Bridger manipulară comutatoare, apăsară butoane la pupitrul de control şi aşteptară. Ministrul aşteptă. Un bâzâit continuu venea din dosul computerului, încolo era tăcere. Cineva tuşi.

— În regulă, Dennis? întrebă Fleming.

Apoi luminile de control începură să sclipească. La început totul merse bine. Se dădură explicaţii; se putea vedea înaintarea datelor prin maşină: „deîndată ce va fi terminat de calculat, va imprima rezultatele pe rola aceea lată de hârtie de acolo...”

Dar nu se întâmpla nimic; o oră mai târziu încă mai aşteptau. La ora cinci, ministrul se urcă în helicopter fără un zâmbet, se ridică în văzduh şi fu transportat înspre sud. La şase, restul vizitatorilor plecară cu maşinile la staţie, să prindă trenul de seară pentru Aberdeen, însoţiţi de un Reinhart mut şi plouat. La opt, Bridger şi Christine îşi terminară serviciul.

Fleming rămase în camera de control pustie, ascultând murmurul aparatului şi privind panoul care sclipea la nesfârşit. Deîndată ce putu, Judy veni şi se aşeză lângă el la pupitrul de control. El nu scoase o vorbă, nici măcar nu înjură, nu se plânse, şi ei nu-i trecea prin minte nimic potrivit de spus.

Acele ceasornicului din perete se învârtiră până la zece şi atunci luminile de pe panou nu mai sclipiră. Fleming suspină şi porni să se ridice. Judy îi atinse mâneca cu vârful degetelor, ca un fel de consolare. Fleming se întoarse s-o sărute şi când o făcu, imprimatorul de la ieşire începu să clămpăne, prinzând viaţă.

---

[15] Partea computerului în care se introduce întrebarea, (n.r.)

Reinhart se opri peste noapte la Aberdeen, unde avea loc un seminar al Universităţii Scoţiene. Seminarul era doar un pretext, de fapt nu voia să petreacă restul călătoriei faţă în faţă cu lumea politicos condescendentă de la Londra. Singura sa consolare era că întâlnea o veche prietenă, Madeleine Dawnay, profesoară de chimie la Edinburgh. Era poate cel mai bun biochimist din ţară, foarte capabilă şi de încredere şi - spuneau studenţii ei - plină de tot farmecul unei eprubete cu piele uscată. Vorbiră multă vreme, apoi el se retrase în odaia sa de culcare de la hotel şi începu să se frământe.

Dimineaţa primi o telegramă de la Thorness: *FUL DE AŞI CU POPI. VINO REPEDE. FLEMING.* El anulă biletul de avion pentru Londra, cumpără un alt bilet de tren şi o porni iarăşi spre nord-vest, luând-o pe Dawnay cu el.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea.

— Sper c-a dat cerul şi s-a întâmplat ceva. Afacerea asta blestemată costă câteva milioane şi mă frământam noaptea trecută că o să fiu de râsul Whitehall-ului. Nu ştiu exact de ce o luase şi pe ea. Poate avea nevoie de un sprijin moral. Când telefonă la complex din gara Thorness, ca să ceară o maşină şi încă un permis, îi dădură legătura direct cu biroul lui Quadring.

— Blestemaţi oameni de ştiinţă - spuse Quadring aghiotantului său. Intră şi ies ca la bâlci.

Înhăţă permisul pe care-l scrisese aghiotantul şi o luă pe coridor în jos, spre biroul lui Geers. În mod normal un personaj destul de plăcut, dar Judy fusese la el să-i raporteze afacerea cu împuşcătura şi iată-l încordat şi iritat.

— Mă întreb dacă veţi semna aceasta, domnule? şi puse permisul pe biroul lui Geers.

— Cine-i?

— Cineva adus de Profesorul Reinhart.

— L-ai verificat?

— De fapt este o „ea”.

— Cum se numeşte? Geers privi în jos spre carton prin ochelarii săi bifocali.

— Profesor Dawnay.

— Dawnay. Madeleine Dawnay? Privi cu interes. Nu e cazul să-ţi faci griji din pricina ei. Am fost împreună la Manchester, înainte de a se muta.

Zâmbi amintirii, pe când iscălea permisul. Quadring îşi mişca picioarele încurcat.

— Nu-i uşor să-i urmăreşti pe aceşti tipi de la Ministerul Ştiinţelor.

— Câtă vreme stau în bârlogul lor. Geers îi înapoie permisul.

— Dar nu prea stau.

— Cine nu stă?

— Mai întâi Bridger. Iese mult cu barca pe insulă.

— E un observator de păsări[16].

— Noi credem că-i altceva. După părerea mea ia documente cu el.

— Hârtii? Geers îl privi pătrunzător, cu o lucire a ochelarilor: Ai vreo probă?

— Nu.

— Bine, atunci...

— Ar fi posibil să punem să-l percheziţioneze la debarcader?

— Presupune că n-ar găsi nimic?

— M-aş mira.

— Şi am arăta destul de ridicoli, nu-i aşa? Geers îşi scoase ochelarii şi se uită cu nelinişte la maior: În schimb, dacă e pornit pe ceva, l-am pune în gardă.

— *E pornit pe ceva.*

— Atunci procură-ţi nişte fapte pe urma cărora să mergem mai departe.

— Nu văd cum aş putea.

— Răspunzi de securitatea complexului.

— Da, domnule.

Geers îşi concentră toată atenţia asupra lucrului, pentru un moment.

— Ce-i cu miss Adamson?

Quadring îi relată.

— Nimic de atunci?

— Nimic vizibil, domnule.

— Hm! Închise ochelarii cu un zgomot care punea punct chestiunii. Dacă te duci spre clădirea computerului, ai putea să-i înmânezi profesorului Dawnay permisul.

— Nu mă duceam.

— Atunci trimite pe cineva. Şi dă-i complimente de la mine. De fapt, dacă termină la o oră rezonabilă, ar putea să treacă pe la

[16] Un fel de sport englezesc: a „observa păsări", (n.tr.)

mine la un *sherry*[17].

— Foarte bine, domnule. Quadring se retrase uşurel de la birou.

— Şi Fleming, dacă-i cu ei.

— Bine, domnule.

Ajunse până la uşă: Geers privea visător tavanul, gândindu-se la Madeleine Dawnay.

— Aş vrea să facem mai multă cercetare de bază noi înşine. Oboseşti să tot execuţi ordine.

Quadring reuşi să se retragă. În cele din urmă, Judy fu aceea care luă permisul. Dawnay era în încăperea computerului, Reinhart şi Bridger îi arătau totul, în timp ce Christine încerca să-l descopere pe Fleming cu telefonul complexului. Judy înmână permisul şi fu prezentată.

— Relaţii cu publicul? Păi îmi pare bine că lasă şi fetele să facă o treabă - spuse Dawnay, cu voce repezită, masculină. Privea drept, dar neprietenos, spre toată lumea. Reinhart se cam agita; părea neobişnuit de nervos.

— Ce vrea John?

— Nu ştiu - îi spuse Judy. Cel puţin, nu prea pot să-l pricep.

— Mi-a trimis o telegramă.

După un minut, Fleming intră grăbit:

— Ah, aici eraţi!

Reinhart se repezi la el.

— Ce s-a întâmplat?

— Suntem singuri? întrebă Fleming, privind rece spre Dawnay.

Reinhart făcu prezentările, oarecum iritat şi se agita de pe un picioruş pe celălalt, pe când ea îl descosea despre computer.

— Madeleine e în deplină cunoştinţă de cauză.

— E norocoasă. Aş dori să fiu şi eu. Fleming pescui din buzunar o foaie de hârtie împăturită şi o înmână profesorului.

— Ce-i asta?

Reinhart o deschise. Fleming îl observă amuzat, ca un băieţel care-i face o şotie unui adult. Hârtia purta câteva rânduri de cifre bătute la maşină.

— Când a tipărit asta? întrebă Reinhart.

— Noaptea trecută, după ce plecaseră cu toţii; doar Judy şi cu mine eram aici.

---

[17] Vin de Xeres — se bea în Anglia între mese ca un fel de aperitiv. (n.tr.)

— Mie nu mi-ai spus nimic - îi reproşă Bridger.
— Plecaseşi şi tu.
Reinhart se încruntă la cifre:
— Au vreun înţeles pentru dumneata?
— Nu o recunoşti?
— N-aş putea spune că da.
— Nu-i distanţarea relativă a nivelelor de energie în atomul de hidrogen?
— Asta este? Reinhart înmână hârtia lui Dawnay.
— Vrei să spui că deodată a scos asta? întrebă Bridger.
— Da. S-ar putea. Dawnay parcurse încet cifrele: Arată ca frecvenţele relative. Ce lucru extraordinar!
— Întreaga afacere este puţin cam neobişnuită - spuse Fleming.
Dawnay mai parcurse o dată cifrele şi dădu din cap:
— Nu înţeleg.
Judy se întrebă dacă nu cumva era neobişnuit de obtuză.
— E ca şi cum cineva acolo sus - Dawnay arătă către cer - şi-a dat o grămadă de osteneală să ne spună tot ce ştim şi nouă despre hidrogen.
— Dacă asta-i într-adevăr totul... - Judy privi la Fleming, care nu spunea nimic.
Madeleine se întoarse către Reinhart:
— O mică decepţie.
— Nu sunt decepţionat - spuse Fleming liniştit: E un punct de plecare. Întrebarea e: vrem să continuăm?
— Cum puteţi continua?
— Păi, hidrogenul este elementul comun al Universului. De acord? Atunci asta este o foarte simplă informaţie universală. Dacă n-o recunoaştem, n-are nici un rost ca maşina să continue. Dacă da, poate continua cu următoarea întrebare.
— Care întrebare următoare?
— Nu ştiu încă. Dar aceasta, pun rămăşag cu dumneata, este prima mişcare într-un joc lung de întrebări şi răspunsuri.
El luă hârtia din mâna ei şi o dădu Christinei:
— Bagă asta acolo unde se introduc întrebările.
— Chiar aşa? Christine privi de la el la Reinhart.
— Chiar aşa.
Reinhart rămase tăcut, dar i se întâmplase ceva; nu mai era copleşit şi ochii îi erau strălucitori şi atenţi. Ceilalţi formau un

grup tăcut şi gânditor, pe când Christine se aşeză la teleimprimatorul de introducere şi Bridger potrivea ordinea pe pupitrul de control.

— Acum - spuse el. Era chiar mai liniştit decât Fleming şi Judy nu putu să hotărască dacă era gelos sau îi era teamă, sau pur şi simplu, ca şi ceilalţi, încerca să caute o dezlegare.

Christine bătu repede la clape şi computerul zumzăia continuu la spatele panourilor de metal. Părea într-adevăr că *există,* împresurându-i - masiv, impasibil şi în aşteptare. Dawnay privea la şirurile de compartimente albastre, cu luminile oscilând ritmic - fără teama pe care o simţea Judy, dar cu interes.

— Întrebări şi răspunsuri - crezi asta?

— Dacă ai sta între stele, n-ai putea să ne întrebi de-a dreptul ce ştim. Dar această „persoană” poate! Fleming indică ştandurile de control ale maşinii de calculat: Dacă e proiectată şi programată ca s-o facă *pentru ei*!

Dawnay se întoarse iarăşi către Reinhart:

— Dacă dr. Fleming e pe linia justă, aveţi într-adevăr ceva formidabil.

— Fleming are un instinct neobişnuit pentru astea - spuse Reinhart, observând-o pe Christine.

Până termină de bătut, nu se întâmplă nimic. Bridger se agita cu butoanele pupitrului de control, pe când ceilalţi aşteptau. Fleming părea încurcat.

— Ce s-a întâmplat, Dennis?

— Nu ştiu.

— S-ar putea să fi greşit - spuse Judy.

— Încă nu mi s-a întâmplat.

Pe când vorbea Fleming, lămpile de pe panoul de control începură să sclipească şi o clipă mai târziu imprimatorul de rezultate intră în acţiune cu un clămpănit puternic. Se adunară în jurul lui, observând fâşia lată de hârtie albă mişcându-se pe ruloul său, acoperită cu coloane de cifre.

Unul din compartimentele lungi şi joase din biroul lui Geers era un dulăpior-bar. Directorul aşeză patru pahare deasupra lui şi scoase o sticlă de gin din raftul de jos.

— Ce face Reinhart şi oamenii lui e teribil de interesant. El purta un costum mai puţin bun, dar îşi arborase manierele sale

cele mai bune în onoarea lui Dawnay: Existase un simplu defect, dar acum înţeleg că totul e în regulă.

Dawnay, scufundată într-unul din fotolii, îşi ridică ochii şi prinse privirea lui Reinhart. Geers continuă să vorbească pe când picura „*bitter*”-ul într-unul din pahare.

— N-avem într-adevăr nimic decât fierărie pe aici, în această sălbăticiune. Facem o parte din rachetele ţării, desigur şi intră o grămadă de material complex într-asta, dar n-aş regreta să mă schimb în nişte haine vechi şi să mă întorc la laborator... E bine aşa? Aşeză pe birou, la nivelul urechii lui Dawnay, paharul plin. Piciorul paharului era băgat într-un mic suport de hârtie, ca să nu lase urme pe lustrul biroului.

— Perfect, mulţumesc. Dawnay de-abia putea să-l vadă şi să-l atingă fără să se scoale. Geers băgă mâna în dulăpior după altă sticlă.

— Şi *sherry* pentru dumneata, Reinhart? (*Sherry*-ul fu turnat.) Ajungi atât de înţepenit în spatele unui birou directorial. Noroc... Plăcut să te revăd, Madeleine. Cu ce te-ai ocupat?

— A.D.N.[18], cromozomi, jocul în jurul originii vieţii.

Dawnay vorbea repezit. Reaşeză paharul pe birou şi aprinse o ţigară, suflând fumul pe nas ca un bărbat.

— Am intrat într-un fel de impas. Tocmai voiam să plec, să mă gândesc, când l-am întâlnit pe Ernest.

— Stai şi gândeşte aici. Geers îi oferi un zâmbet amabil, pe care apoi şi-l şterse de pe faţă. Unde s-a dus Fleming?

— Va fi aici într-un minut - spuse Reinhart.

— Ai un băiat strălucit, deşi cam greu de mânuit - îl informă Geers. De fapt ai o întreagă echipă cam greu de mânuit, nu-i aşa?

— Dar avem şi rezultate. Reinhart era netulburat. A început să imprime.

Geers ridică din sprâncene.

— A început într-adevăr? Ce imprimă?

Îi spuseră.

— Foarte bine. Foarte bine, într-adevăr. Şi ce s-a întâmplat când aţi reintrodus semnele în maşină?

— A ieşit o masă întreagă de cifre.

— Ce semnificaţie au?

— N-avem idee. L-am parcurs doar, dar până acum. Reinhart

---

[18] Acid dioxiribonucleic

dădu din umeri.
Fleming intră, după o bătaie în uşă pur formală.
— Ne-aţi invitat?
— Intră, intră - spuse Geers, ca şi cum s-ar fi adresat unui student valoros, dar neîndemânatic. Însetat?
— Când nu sunt?
Fleming avea cu el colile imprimate. Le azvârli pe birou, ca să-şi ia paharul.
— Vreo bucurie? întrebă Reinhart.
— Nici o fărâmă. E ceva în neregulă cu maşina, sau cu noi.
— Asta-i ultima? întrebă Geers, netezind hârtiile şi aplecându-se peste ele ca să le privească: Veţi avea de făcut o mulţime de analize asupra lor, nu-i aşa? Dacă putem să vă ajutăm cu ceva...
— Ar trebui să fie simplu. Fleming era copleşit şi preocupat, ca şi cum ar fi încercat să vadă ceva chiar dincolo de sine însuşi: Sunt sigur c-ar trebui să fie ceva foarte uşor. Ceva ce-am putea recunoaşte.
— Era o porţiune aici... Reinhart luă foile şi trecu printr-însele: Pare vag familiar. Mai uite-te o dată la ele, Madeleine.
Madeleine privi.
— La ce te aştepţi? îl întrebă Geers pe Fleming, pe când turna în pahar.
— Nu ştiu. Încă nu înţeleg jocul.
— Nu v-ar interesa cumva atomul de carbon? Dawnay privi în sus din scaunul ei, cu un slab surâs.
— Atomul de carbon?
— Nu-i exprimat în felul în care am face-o noi; dar ar putea fi o descriere a carbonului. Scoase fum pe nas. Asta-i ce voiai să spui, Ernest?
Reinhart şi Geers se aplecară din nou peste foi.
— Am cam ruginit, desigur - spuse Geers.
— Dar ar putea fi, nu-i aşa?
— Da, ar putea fi. Mă întreb dacă e şi altceva.
— N-are cum să fie altceva - spuse Fleming. Părea foarte sigur pe sine şi nu mai era preocupat: Luaţi-o de la început. Gândiţi-vă la povestea cu hidrogenul. Ne întreabă de ce formă de viaţă ţinem. Toate celelalte cifre sunt alte feluri posibile de a crea fiinţe vii. Dar „ei” nu ştiu nimic despre ele, fiindcă viaţa pe acest Pământ e bazată pe atomul de carbon.
— Bine, asta-i o teorie - spuse Reinhart. Ce facem acum? Să

reintroducem cifrele relative la carbon?
— Dacă vrem ca maşina să ştie din ce materie suntem făcuţi. Ea n-are să uite.
— Nu cumva presupuneţi o inteligenţă? spuse Geers, care n-avea timp pentru tot ce era imaginaţie.
— Uite! Fleming se întoarse către el: Mesajul pe care l-am cules făcea două lucruri: întâi - comunica un proiect. Apoi dădea o grămadă de informaţii de bază, pentru a fi introduse în maşina de calcul pe care am construit-o. Noi nu ştiam la început ce informaţii erau acelea, dar începem să ştim acum. Cu ce era în programul iniţial şi cu ce-i spunem noi, maşina poate afla orice doreşte despre noi. Şi poate învăţa să acţioneze, în consecinţă. Dacă asta nu-i inteligenţă, eu nu mai ştiu ce-i!
— E o maşină foarte utilă - spuse Dawnay.
Fleming se întoarse către ea:
— Numai pentru că îi lipseşte protoplasma, nici un chimist nu şi-o poate închipui ca pe o agenţie de gândire.
Dawnay strâmba din nas.
— De ce ţi-e teamă, John? întrebă Reinhart.
— Are un scop. N-a fost pusă aici de glumă. N-a fost pusă aici pentru binele nostru.
— Ai un complex nevrotic în ceea ce o priveşte - spuse Dawnay.
— Aşa crezi?
— Ţi s-a stârnit un vânt favorabil; foloseşte-te de el. Dawnay făcu apel la Reinhart: Dacă întrebuinţaţi metoda doctor Fleming şi reintroduceţi formula carbonului, puteţi obţine altceva. Puteţi construi în sus, spre structuri mai complicate şi aveţi o minunată maşină de calcul ca să le prelucreze. Asta-i tot. Aplicaţi-o.
— John? Reinhart se întoarse către Fleming.
— Nu contaţi pe mine.
— Ai vrea să te ocupi de asta, Madeleine? Spuse Profesorul.
— De ce nu dumneata? îl întrebă ea.
— E un pas cam lung de la astronomie la biosinteză. Dacă Universitatea se poate lipsi de dumneata…
— Vă putem primi la noi. Geers, când mişca, mişca rapid: Spuneai că eşti într-un impas.
Dawnay se gândi.

— Ai lucra cu mine, doctor Fleming?
Fleming dădu negativ din cap:
— E ceva care cere mai întâi să chibzuieşti mult. Chiar înainte de a începe.
— Nu sunt de această părere.
— Am mers atât de departe, cât am dorit. *Mai* departe, de fapt - doar ca să arăt că pot preda marfa promisă. Dar pentru mine drumul se termină aici.
Reinhart deschise gura să vorbească, dar Fleming se întoarse să plece.
— În regulă - spuse Reinhart: Vrei să te ocupi de asta, Madeleine?
Stabiliră restul problemelor după plecarea lui Fleming.

Dawnay se instală în săptămâna care urmă şi se puse pe lucru la computere, cu Bridger şi Christine ajutând-o; Geers se arăta acum plin de entuziasm şi atenţie. Fleming se întoarse la Londra şi Judy nu-l mai văzu de loc; fiind ofiţer în serviciu angajat prin jurământ, trebuia să stea unde i se ordonase. Într-un fel, simţea o uşurare, fiind eliberată de relaţiile lor echivoce. După acea noapte din cabană îl ţinu, pe cât se putea, la distanţă, sfâşiată între chemarea îndrăgostitei şi teama de a nu fi luată drept altceva decât era. Cel puţin cât lipsea el, nu trebuia să raporteze despre el, ci numai despre Bridger, de care îi păsa mai puţin.
Bridger nu dădea de bănuit nimănui. Judy se ţinu departe de câmpiile mlăştinoase şi patrulele lui Quadring nu găsiră nimic. Bridger însuşi deveni din ce în ce mai amărât şi mai retras. El lucra cu competenţă, dar fără entuziasm, ocupându-şi timpul liber cu observarea migraţiilor târzii de la cuibarele din Thorholm.
Toamna trecu, înnegurându-se către iarnă. Întors la Londra, Fleming se puse să verifice întregul mesaj şi toate calculele lui originale. Înregistrarea semnalului continua la Bouldershaw Fell, dar acum era numai o chestiune de obişnuinţă. Codul rămânea întotdeauna acelaşi; Fleming nu putu să găsească în toate lucrările nimic care să-i dea o indicaţie cu privire la temerile sale.
La Thorness, Dawnay făcu progrese serioase.
— Băiatul avea dreptate într-o privinţă - îi spuse lui Reinhart:

Povestea asta cu întrebările şi răspunsurile; am introdus în maşină atomul de carbon şi îndată a început să imprime material despre structura moleculelor de proteină.

Când reintroduse acest material, maşina începu să pună alte întrebări. Oferi formule ale unei varietăţi de diferite structuri bazate pe proteine şi în mod clar voia să i se dea mai multe informaţii despre ele. Dawnay puse pe lucru departamentul ei de la Edinburgh. Împreună, ei introduseră în maşină tot ce ştiau despre formarea celulelor. Pe la Anul Nou, computerul le dădu structura moleculară a hemoglobinei.

— De ce hemoglobină? întrebă Judy, care o urmase la Edinburgh, încercând să înţeleagă ce se întâmpla.

— Hemoglobina din sânge e cea care duce provizia de electricitate în creier.

— V-a oferit-o ca pe una dintr-o serie de alternative? întrebă Reinhart.

Se întâlniseră toţi trei în locuinţa lui Dawnay, într-una din vechile clădiri cenuşii ale Universităţii, pentru că ea le ceruse să obţină o decizie ministerială.

— Da - spuse ea. Ca până acum. Şi pe aceasta am introdus-o din nou.

— Aşa că acum maşina ştie pe ce bază funcţionează creierul nostru.

— Ştie mult mai mult decât atât, în momentul de faţă.

Reinhart îşi mângâie bărbia cu micile lui degete:

— De ce vrea să ştie?

— Eşti sub influenţa lui Fleming, nu-i aşa? Spuse Dawnay cu reproş. Nu „vrea” să ştie nimic. Calculează răspunsuri logice din informaţiile pe care i le dăm şi din ceea ce posedă. Pentru că e un computer.

— Asta-i oare totul? Judy, din puţinul pe care-l cunoştea, împărtăşea îndoielile lui Reinhart.

— Să încercăm să judecăm lucrurile ştiinţific, nu-i aşa? Spuse Dawnay. Nu mistic.

— Profesore Reinhart, crezi dumneata...?

Reinhart părea jenat:

— Fleming ar spune că acest computer vrea să ştie în faţa cărei inteligenţe e pus, ce fel de computere reprezentăm noi, cât de mari sunt creierele noastre, cum le alimentăm, în ce fel de fiinţe le adăpostim.

— Tânărul Fleming este tulburat psihic, dacă mă întrebaţi pe mine - spuse Dawnay. Făcu un semn cu mâna către rafturile încărcate cu teancuri de hârtie: Avem atâtea acum, că de-abia mai putem vedea lumina zilei din pricina lor, dar mi-am făcut o idee despre ce e vorba şi de aceea te-am chemat. Cred că maşina ne-a dat planul de bază al unei celule vii.

— *Al cui...?*

— Nu că ne-ar fi de vreun folos. Avem această imensă cantitate de cifre. E mult prea complex pentru noi, ca să înţelegem pe deplin.

— De ce ar fi prea complex?

— Gândeşte-te la dimensiuni! Putem recunoaşte părticelele răzleţe de structură ale cromozomilor - şi aşa mai departe - dar ar cere ani să analizăm totul.

— Dacă *asta-i* ce vi se cere.

— Ce vrei să spui?

Reinhart îşi mângâie iarăşi bărbia. Degetele sale, observă Judy, aveau gropiţe. Era ceva foarte încurajator şi omenesc în el, chiar când îl scoteai din adâncurile teoriilor.

— Vreau să vorbesc cu Fleming şi Osborne - spuse el.

Îi întruni în cele din urmă în biroul lui Osborne. În acel moment avea toate faptele în vârful degetelor şi dorea acţiune. Fleming arăta îmbătrânit şi căzut, ca şi cum un anume resort din el se sfârşise. Faţa îi era puhavă şi ochii injectaţi.

Osborne se rezemă elegant de scaun şi-l ascultă pe Reinhart.

— Profesorul Dawnay a venit cu ceea ce pare a fi structura detailată a cromozomilor unei celule.

— O celulă vie?

— Da. E ceva ce n-am cunoscut niciodată până acum: ordinea după care sunt aranjate moleculele de acid nucleic.

— Astfel că aţi putea actualmente crea una?

— Dacă putem întrebuinţa computerul drept control şi dacă putem face un aparat chimic care să acţioneze conform instrucţiunilor, pe măsură ce apar - de fapt, dacă putem face un sintetizator de A.D.N.[19] atunci cred că putem începe să creăm ţesut viu.

— Asta-i ce-au căutat biologii de ani de zile, nu-i aşa?

— Vreţi într-adevăr s-o lăsaţi să facă un organism viu? întrebă

[19] Vezi nota 18

Fleming.

— Dawnay vrea să încerce - spuse Reinhart - Fleming nu vrea. Ce facem?

— De ce nu vrei? îl întrebă Osborne pe Fleming, foarte detaşat ca şi cum ar fi fost vorba despre ceva de interes secundar.

— Pentru că suntem împinşi spre asta printr-un fel de constrângere - spuse Fleming, obosit - am spus-o chiar din ziua când am construit lucrul acela blestemat şi nu pot găsi ceva care să mă facă să gândesc altfel. Madeleine îşi închipuie că poţi să-l întrebuinţezi întocmai ca pe o piesă de aparatură de laborator; e o veselă optimistă. Dacă vrea să se joace cu sinteza de A.D.N., las-o să stea la Universitatea ei şi s-o facă. N-o lăsaţi să întrebuinţeze maşina de calcul. Sau dacă nu puteţi face altfel, cel puţin ştergeţi-i mai întâi computerului memoria.

— Reinhart? Osborne se întoarse plictisit către Profesor. Orice impresie i-ar fi făcut Fleming nu o lăsa să se vadă.

— Nu ştiu - spuse Reinhart. Pur şi simplu nu ştiu. Vine de la o inteligenţă străină, dar…

— „Putem scoate oricând fişa” cită Fleming în locul lui. Uite, am construit-o, ca să demonstrăm conţinutul mesajului. E drept? Asta am şi făcut. Am operat cu maşina ca să-i descoperim scopul. Acum ştim şi scopul.

— Îl ştim oare?

— Eu îl ştiu. Este o a cincea coloană intelectuală dintr-altă lume, de la o altă formă de existenţă. Are sămânţa vieţii în ea şi totodată sămânţa distrugerii.

— Ai vreun motiv să spui asta? întrebă Osborne.

— Nu, nici un motiv tangibil.

— Atunci cum putem şti?

— Daţi-i drumul şi vedeţi ce se întâmplă. Dar să nu mai veniţi plângând la mine! Fleming se ridică greoi şi porni spre uşă.

VI. Alarmă

Cu toate acestea el se duse la Thorness în primăvară - ca s-o vadă pe Judy, spunea - dar de fapt dintr-o curiozitate morbidă. Se ţinu departe de clădirea computerului, dar Judy şi Bridger, fiecare în parte, îi povestiră ce se întâmplase. Dawnay încărcase o nouă aripă, adăugată clădirii, cu aparate complicate de laborator, printre care un sintetizator chimic şi un microscop electronic. În afară de Christine, mai avea aici câţiva foşti studenţi de-ai ei, care lucrau la proiect - şi bani câţi îi trebuiau în mod rezonabil. Reinhart şi Osborne laolaltă dobândiseră un sprijin solid.

— Şi ce-i cu dumneata? o întrebă Fleming pe Judy.

Şedeau pe faleză, înlăuntrul complexului, deasupra cheiului.

— Eu mă trec cu anotimpurile.

Îi zâmbi cu tandreţe, dar şi cu oboseală. Era şocată de schimbarea din el, de buhăiala şi uzura lui generală, de un anume aer de înfrângere deplină, pe care-l respira. Îi era dor să-l ia şi să i se dea. În acelaşi timp voia să-l ţină departe. Să păstreze distanţa de la începutul prieteniei lor - adică atât cât îi îngăduia rolul ei aici, de care îi era ruşine. Ştia prea multe acum, pentru a mai fi eliberată din serviciu - şi mult prea mult ca să-i poată spune adevărul.

Bridger stătuse la complex, lucrând toată iarna şi nu făcuse nici o mişcare suspectă; dar maşina lui Kaufmann fusese văzută de câteva ori în vecinătate şi şoferul cel înalt, îmbrăcat ciudat, urmărise sosiri şi plecări în gară şi cel puţin o dată îi telefonase lui Bridger. După aceasta, Bridger păruse mai nenorocit ca de obicei şi-şi procurase copii după rezultatele maşinii de calcul pentru uzul său propriu. Nu Judy descoperise asta, ci Quadring. Totuşi nu se întâmplase nimic. Iahtul alb nu reapăruse şi nici n-ar fi fost de aşteptat într-o iarnă atât de vijelioasă, pe o mare măturată sălbatic de furtuni. Primăvara devreme patrule navale fură împinse mai în larg şi întărite cu helicoptere şi iahtul - dacă vreodată avusese vreun amestec - fu gonit de acolo. Dar cu cât se întărea securitatea, eu atât creştea şi valoarea informaţiilor şi impresia generală printre superiorii lui Judy era că şi riscurile se înmulţeau.

Judy, neavând altă treabă decât să observe, era destul de

liberă, ca de obicei, iar lui Quadring îi convenea ca Fleming să fie pus sub observaţie. Astfel că, fiind cu el pe faleză, ea susţinea că e fericită să-l vadă, dar în fond se simţea în amară duşmănie cu sine însăşi.

— Când veţi ţine o conferinţă de presă? Fu următoarea lui întrebare.

— Nu ştiu. Anul ăsta, anul viitor, cândva.

— Toate astea ar fi trebuit să fie comunicate publicului de luni de zile.

— Dar dacă-i secret?

— E un secret pentru că le convine politicienilor. De aceea treaba a apucat-o pe o cale greşită. O dată ce iei ştiinţa din mâna oamenilor de ştiinţă şi le-o întinzi politicienilor, cauza ei e pierdută. Făcu semn cu umărul către grupul de clădiri: Dacă tot ce-i acolo nu-i oricum pierdut.

— Ce ai de gând să faci? întrebă ea.

El privi valurile care se spărgeau la cincizeci de metri sub ei, apoi se întoarse şi îi surâse, pentru prima oară după foarte multă vreme.

— Am să te iau la plimbare cu barca cu pânze, uite ce am de gând!

Era una din acele false primăveri timpuri, care vin uneori pe neaşteptate, la începutul lui martie. Soarele strălucea, o adiere uşoară sufla dinspre sud-vest şi marea era frumoasă. Fleming presupunea că Judy n-avea nimic altceva de făcut şi ei navigară în fiecare zi cu velele în golf şi de-a lungul coastei, în sus până la Greenstone Point şi în jos până la gura Gairloch-ului. Apele erau îngheţate, dar nisipurile calde şi după-amiezile se obişnuiseră să tragă barca la mal în orice golfuleţ adăpostit, să meargă prin apă până la mal şi să stea culcaţi la soare.

După câteva zile, Fleming arăta mai bine. Deveni mai vesel şi părea să uite ore de-a rândul norul care îi umbrea mintea. El îşi dădu bine seama că ea nu mai dorea să facă dragoste cu el şi îşi reluă destul de repede rolul de frate mai mare, afectuos şi dominator. Judy îşi ţinea firea şi spera că va fi bine.

Atunci, într-o după-amiază caldă şi strălucitoare, traseră într-un minuscul golfuleţ, pe partea dinspre mare a insulei Thornholm. Stâncile se ridicau chiar în spatele lor şi reflectau peste ei căldura soarelui, în timp ce stăteau culcaţi unul lângă altul pe nisip. Nu vedeau decât cerul albastru de deasupra lor.

Nu auzeau decât sunetul greu, lin al valurilor şi chemarea păsărilor marine. După un timp, Fleming se aşeză şi-şi scoase sweaterul său gros.

— Mai bine ţi l-ai scoate şi tu pe al tău - îi spuse el.

Ea ezită, apoi şi-l trase peste cap şi rămase culcată în şort, simţind briza şi soarele jucându-se pe trupul ei. Fleming n-o băgă în seamă la început.

— Asta-i mai agreabil decât computerul. Ea zâmbi cu ochii închişi: Aici vine Bridger?

— Daa...

— Nu e nicio pasăre pe aici.

— Uite una. Se rostogoli spre ea şi o sărută. Ea stătea culcată, fără să-i răspundă şi el se îndepărtă iarăşi, lăsând o mână pe umărul ei.

— De ce nu iese cu dumneata? întrebă ea.

— Nu vrea să ne deranjeze pe noi.

Ea se încruntă în sus către soare.

— Nu mă place.

— E reciproc, nu-i aşa?

Ea nu răspunse. Mâna lui se lăsă în jos spre coapsa ei.

— Nu, John...

— Ai iscălit un legământ la Asociaţia Fetelor Cercetaşe? Era supărat, iritat.

— Nu fac pe pudica, numai...

— Numai ce?

— Nu mă cunoşti.

— Dă-o dracului, nu-mi prea dai multe şanse, ce zici?

Ea se ridică brusc şi se uită împrejur, în spatele lor, în stâncă, era o deschizătură.

— Hai în explorare!

— Dacă vrei.

— E o peşteră acolo?

— Da.

— Hai s-o vedem.

— Nu suntem echipaţi cum trebuie.

— Nu eşti prea formalist?

Îi surâse şi îşi trase sweaterul, apoi i-l aruncă pe al lui. Ia-o!

— Intră al dracului de adânc în faleză. Ne-ar trebui echipament potrivit şi scări de explorare.

— Nu mergem departe.

— O.K. Se ridică în picioare şi-şi înăbuşi proasta dispoziţie. Haide.

Peştera se lărgea înăuntru şi apoi se strâmta, cu cât intra mai adânc în stâncă. Solul era nisipos la început şi presărat cu pietre. Când pătrunseră mai adânc, se treziră căţărându-se peste pietroaie. Era rece şi foarte liniştit aici. Fleming aduse o lampă electrică de la barcă şi lumină cu ea pereţii de stâncă din faţa lor. Pete de apă străluceau, prelingându-se din perete. După câţiva zeci de metri ajunseră la altă încăpere, cu o baltă mare în fund. Judy îngenunche şi privi în apă.

— E o bucată de coardă aici.

— Ce? Fleming se lăsă pe vine lângă ea şi privi peste marginea apei. Un capăt de coardă albă era înnodat şi fixat în jos sub apă. Fleming trase de ea: era bine întinsă.

— E adâncă? Judy se uită în jos, în raza torţei electrice, dar nu putu să vadă nimic decât întunecime sub suprafaţa apei.

— Ţine, te rog, torţa.

Fleming apucă cu ambele mâini coarda şi trase încet în sus. La capăt era o canistră mare, de tip termos, îngreunată cu pietre. Judy lumină capacul.

— E a lui Dennis! exclamă Fleming.

— A lui Dennis Bridger?

— Da. A cumpărat-o pentru excursii. Are semnul acela ca un zigzag pe ea.

— De ce s-o fi lăsat? Judy vorbea mai mult cu ea însăşi decât cu Fleming.

— Nu ştiu. Mai bine întreabă-l pe el.

Judy deschise capacul şi pipăi ce era înăuntru.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

— E plină de hârtii. Scoase câteva şi le ţinu în lumină: Le recunoşti?

— E materialul nostru. Fleming le privi fără să-şi creadă ochilor. Copii. Mai bine să i le ducem.

— Nu. Judy puse hârtiile înapoi în canistră şi o închise.

— Ce vrei să faci?

— S-o lăsăm unde am găsit-o.

— Dar asta-i absurd.

— Te rog John, ştiu ce fac.

Luă canistra şi o aruncă înapoi în apă, pe când el privea morocănos, ţinând lampa.

— Ce vrei într-adevăr să faci? o întrebă, dar ea nu răspunse.

Când se întoarseră la complex, îl găsiră acolo pe Reinhart. El îl opri pe Fleming în faţa blocului birourilor.

— Poţi să-mi acorzi un minut, John?

— Nu sunt aici.

— Uite, John - Profesorul părea jignit - ne-am înfundat.

— Perfect.

— Madeleine a realizat o sinteză a A.D.N.- ului. S-au format într-adevăr celule.

— Trebuie să fii mândru de ea.

— Celule izolate. Dar nu trăiesc, sau trăiesc numai câteva minute.

— Atunci aveţi noroc. Dacă ar trăi, ar fi sub controlul maşinii.

— Cum?

— Nu ştiu cum. Dar n-ar fi prieteni de-ai noştri.

— O singură celulă nu poate face mare pagubă. Judy nu-l mai auzise până acum pe Reinhart pledând deschis. Vino, oricum.

Fleming îşi împinse buza înainte, încăpăţânat.

— Haide, John - Judy se întoarse către el. S-au ţi-e teamă că muşcă?

Fleming ridică din umeri şi se duse cu Profesorul.

Judy merse drept la biroul lui Quadring şi raportă.

— Ah! spuse Quadring. Asta lămureşte lucrurile. Unde-i acum?

Telefonară la computer, dar Bridger tocmai plecase.

— Spune băieţilor de la S.I.A.[20] să-l găsească şi să-l urmărească - spuse Quadring ajutorului său. Dar să nu fie văzuţi.

— Am înţeles, domnule. Ajutorul îşi roti scaunul către tabelul de comenzi.

— Cine-i în patrulă, pe faleză?

— Secţia B, domnule.

— Spune-le să observe cărarea către chei.

— Să-l oprească?

— Nu. Să-l lase să iasă dacă vrea şi să ne raporteze.

Quadring se întoarse către Judy.

— Prietenul lui i-a telefonat astăzi. Trebuie că-i cere ceva urgent, ca să rişte astfel.

— De ce ar face-o?

---

[20] Serviciul de Informaţii ai Armatei, (n. tr.)

— Poate că au o tranzacţie în curs. Am ascultat, desigur. Vorbeau destul de ferit, dar au spus ceva despre „noua cale”.

Judy dădu din umeri. Asta o depăşea. Quadring aşteptă, până când asistentul telefonă caporalului de Siguranţă Externă şi ieşi să predea mesajul său comandantului secţiei B. Apoi o conduse pe Judy la o hartă murală.

— „Calea veche" era pe la insulă. Bridger putea lua şi ascunde acolo materialul, fără să fie nevoie să-şi înregistreze ieşirea din complex. La nevoie putea fi cules de iaht. Unul din acoliţii lui Kaufmann are probabil un vas oceanic, care poate ancora la mare depărtare şi trimite o barcă la întâlnirea cu Bridger.

— Aceea albă?

— Aceea pe care ai văzut-o.

— Atunci pentru asta... Trecuse o vreme de la împuşcăturile de pe câmpiile aride, dar acum totul deveni clar, în timp ce privea harta.

— Kaufmann trebuia să aibă pe cineva care să-l informeze pe Bridger şi să ţină contactul cu iahtul. El îl folosea pe şofer şi acesta - automobilul.

— Şi el a tras în mine?

— Probabil că el. Absolut stupid, dar cred că-şi imagina că ar putea face să dispară corpul sub apă.

Judy simţi că îngheaţă sub sweaterul gros.

— Şi „noua cale"?

— Din pricina vremii şi a noastră, nu mai pot folosi iahtul, aşa că nu mai au cum să ajungă la insulă. Bridger tot o mai întrebuinţează ca ascunzătoare, după cum aţi descoperit voi, dar va trebui să aducă materialul înapoi şi să-l treacă prin contrabandă pe la poarta principală, ceea ce e mult mai riscant.

Judy privi afară, la înserarea rece care se lăsa după căldura zilei. Acoperişurile joase, pătrate, ale clădirilor de cercetare se ridicau negricioase din iarba peninsulei, peste care cădea întunericul. Lumina lucea în câteva ferestre ale cabanelor şi deasupra lor, imensa arcadă a cerului începea să se şteargă şi să dispară. Pe undeva, într-o încăpere subterană, Dawnay lucra - iluminată, dăruită şi inconştientă de consecinţele muncii sale. În altă parte, Fleming discuta cu Reinhart despre viitor. Şi altundeva, singur şi nenorocit şi poate tremurând de spaimă ascunsă, Bridger se îmbrăca într-un impermeabil, cu sweater pescăresc şi cizme de cauciuc, ca să pornească în noapte.

— Ai face mai bine să îmbraci ceva mai gros - îi spuse Quadring lui Judy. Merg şi eu.

Era cald în laboratorul lui Dawnay. Luminile şi aparatura funcţionau de o săptămână, înăbuşind încetul cu încetul aerul condiţionat.
— Miroase a biolog - spuse Fleming, când el şi cu Reinhart intrară.
Dawnay se uita prin ocularul unui microscop. Îşi ridică accidental privirea.
— Hallo, dr. Fleming. Vorbea de parcă el plecase numai după o ceaşcă de ceai. Mă tem că seamănă puţin cu o bucătărie de vrăjitoare.
— Ai pus ceva la fiert? întrebă Reinhart.
— Tocmai am pregătit un nou lot. Ţi-ar place să stai şi să vezi? Microscopul avea un tub electronic de demonstraţie, ca un ecran de televiziune.
— Poţi urmări acolo, dacă s-ar întâmpla ceva.
— Cultură nouă? întrebă unul din asistenţii ei, potrivind un ac la o seringă hipodermică.
— Ia un pic de acolo şi ai grijă de temperatura acului dumitale.
Dawnay îi explică lui Fleming în ce consta procedeul ei, pe când asistentul lua o sticlă mică dintr-un refrigerator.
— Facem sinteza cam pe la punctul de îngheţ şi ele învie la temperatură normală. Părea absolut prietenoasă şi netulburată de ceea ce gândea Fleming. Asistentul străpunse capacul de cauciuc al sticlei cu acul hipodermic şi trase puţin lichid în seringă.
— Ce formă de viaţă au? întrebă Fleming.
— O fâşie foarte mică de protoplasmă, cu un nucleu. Ce-ţi închipui - antene şi capete?
Ea luă seringa, scurse o picătură de fluid pe o lamă şi prinse lama pe placa de observaţie.
— Cum se poartă?
— Se mişcă un timp, apoi mor. Ăsta-i necazul. Probabil că n-am găsit încă alimentul potrivit.
Puse ochiul la microscop şi potrivi obiectivul. Pe măsură ce mişca lama sub lentilă, ei vedeau celulele individuale formându-se - discuri palide cu un centru mai închis - şi înotând pe ecran

câteva secunde. Se opreau apoi şi erau în mod evident moarte, în momentul când Dawnay recurse la o mărire mai mare. Ea scoase lama.

— Să încercăm cu celălalt lot. Se întoarse către ei cu un surâs obosit: Asta poate dura toată noaptea.

Scurt timp după miezul nopţii Bridger fu văzut părăsindu-şi cabana. Patrula falezei îl observă luând-o pe cărarea către chei. Nu-l opriră, dar telefonară la camera de gardă, de la un vechi amplasament de tunuri la capătul cărării. Quadring şi Judy li se alăturaseră, în momentul în care Bridger pornise cu barca de la chei. Motorul său *outboard* strănută de două ori, apoi plescăi regulat, îndepărtându-se peste apă. La lumina slabă văzură barca trecând peste golf.

— N-aveţi de gând să-l urmăriţi? întrebă Judy.

— Nu. Se va întoarce. Quadring strigă încet santinelele: Fiţi atenţi şi pe cât posibil încercaţi să nu fiţi văzuţi. Poate să dureze vreme îndelungată.

Judy privi spre mare, unde bărcuţa se pierdea printre valuri.

Luna dispăru mult înainte de răsărit şi, deşi îşi luaseră paltoane, le era foarte frig.

— De ce nu se întoarce? îl întrebă ea pe Quadring.

— Nu vrea să se întoarcă pe întuneric.

— Dacă ştie că suntem aici?

— Cum să ştie? Aşteaptă numai să se lumineze puţin.

La ora patru santinelele se schimbară. Era încă întuneric. La cinci, primele urme cenuşiu-albăstrui începură să apară pe cer. Bucătarul din serviciul de noapte zdrăngăni cu bidoanele de ceai. Lăsă unul la camera de gardă, altul la poarta principală, altul la clădirea computerului.

Dawnay îşi împinse ochelarii în sus pe frunte şi-şi sorbi zgomotos ceaiul.

— De ce nu te duci să te culci, Madeleine? căscă Reinhart.

— Mă voi duce îndată. Împinse altă lamă sub lentilă. Lângă ea pe masă se afla o tavă pe jumătate plină cu lame uzate; Fleming şedea cocoţat pe un colţ, dezaprobator, dar intrigat.

— Stai. Mişcă lama o secundă. Aici e una.

Pe ecran se văzu formându-se o celulă.

— O duce mai bine ca celelalte - spuse Reinhart.

— Se face destul de mare. Dawnay puse contactul la mărire. Uite, începe să se dividă.

Celula se lungi în două loburi care se întinseră şi se despărţiră şi apoi fiecare lob se rupse iarăşi în noi celule.

— Se reproduce! Dawnay se rezemă de spetează şi observă ecranul. Faţa îi era încreţită de oboseală şi fericire: Am creat viaţă. Am făcut într-adevăr o celulă reproducătoare. Uite, merge înainte. Ce zici de asta, doctor Fleming?

Fleming stătea în picioare şi observă cu intensitate ecranul.

— Cum ai s-o opreşti?

— N-am s-o opresc. Vreau să văd ce face.

— Se dezvoltă într-o structură absolut coerentă, observă Reinhart.

Fleming îşi strânse pumnii pe masă:

— Omoar-o!

— Cum? Dawnay îl privi cu o amabilă surprindere.

— Omoar-o cât mai poţi.

— E perfect sub control.

— Este? Uite felul în care creşte. Fleming arătă spre masa de celule, ce se dubla rapid.

— E în regulă. Ai putea creşte o amoebă de dimensiunea Pământului într-o săptămână, dac-ai fi în stare s-o hrăneşti atât de rapid.

— Asta nu-i o amoebă.

— E a dracului de asemănătoare.

— Omoar-o! Fleming privi în jur la feţele lor atente, hotărâte şi apoi înapoi către ecran. El apucă bidonul greu de ceai şi îl sfărâmă pe placa de observaţie a microscopului. Un ţăcănit de metal şi sticlă răsună din camera tăcută. Ecranul muri.

— Tânăr nebun! plânse aproape Dawnay.

— John, ce faci? Reinhart înaintă să-l oprească, dar prea târziu. Fleming scoase cioburile lamei din microscop, le aruncă pe jos şi îşi răsuci călcâiul pe ele.

— Sunteţi nebuni! Toţi sunteţi nebuni! Toţi - orbi nebuni... strigă el şi fugi pe uşă.

O luă la goană prin încăperea computerului, de-a lungul coridorului de intrare şi mai departe până la poartă. Acolo se opri un minut, suflând greu, iar aerul rece îl izbea în faţă. Să ieşi afară în revărsarea palidă a zilei, după o noapte de concentrare în camera lui Dawnay, era ca şi cum te-ai trezi

dintr-un coşmar. Trase aer în piept, adânc, de vreo câteva ori şi o luă peste iarbă spre peninsulă, încercând să-şi limpezească plămânii şi creierul.

În depărtare se auzea motorul unei bărci.

Îşi schimbă direcţia şi merse cu repeziciune spre locul unde cărarea de pe chei atingea vârful falezei. Zgomotul bărcii venea tot mai aproape, atrăgându-l ca pe un magnet, dar în capul falezei se poticni de Quadring, Judy şi doi soldaţi, care stăteau culcaţi în iarbă în aşteptare. Se opri scurt.

— Ce dracu se întâmplă? Privi la ei zăpăcit şi neînţelegând nimic. Quadring se ridică în picioare, cu binoclul agăţat pe piept.

— Dă-te înapoi. Pleacă de aici.

Motorul se oprise. Barca aluneca spre chei sub ei. Judy începu să se ridice în picioare, dar Quadring o făcu să stea jos.

— „Pleacă de aici! Pleacă de aici!” Ce dracu pregătiţi cu toţii?

— Stai liniştit - ordonă Quadring. Şi stai mai departe de margine.

— Îl aşteptăm pe Dennis Bridger - spuse Judy.

— Pe Dennis? Era şocat şi înţelegea cu greu ce se întâmplă.

— În locul dumitale aş pleca - îl sfătui Quadring. Afară doar dacă nu vrei să fii martor la arestarea lui Bridger.

— Arestarea lui Bridger? Fleming se răsuci încet de la Quadring înapoi spre Judy, când începu să se dumirească pe de-a-ntregul.

— Sunteţi deci cu toţii nebuni!

— Treci înapoi şi stai liniştit - spuse Quadring.

Fleming o luă spre marginea falezei, dar la un semn al lui Quadring cei doi soldaţi îl apucară fiecare de câte un cot şi-l traseră înapoi. El se trezi prins între ei, dezamăgit şi desperat. O sudoare rece îi picura de pe faţă şi n-o vedea decât pe Judy.

— Eşti băgată şi dumneata în afacerea asta?

— Ştii ce am găsit - îi evită ochii.

— Eşti şi dumneata...?

— Da - spuse ea şi plecă de acolo, ca să se aşeze lângă Quadring.

Îl lăsară pe Bridger să ajungă chiar până în capul cărării. Târând cu greu canistra din peşteră. Când capul îi trecu peste margine, Fleming îi strigă:

— Dennis!

Unul dintre soldaţi îi înfundă palma pe gură, dar în acel moment Bridger îi văzuse. Înainte ca Quadring să-l poată ajunge, el lăsă să cadă canistra şi fugi.

Pentru un om cu cizme marinăreşti, alerga repede pe cărarea de la marginea falezei. Quadring şi soldaţii răpăiau după el. Fleming alerga după ei, iar Judy după el. Era ca o vânătoare de cerbi în lumina rece a zorilor. Nu vedeau încotro mergea Bridger. El ajunse la capătul peninsulei şi apoi se întoarse şi îşi pierdu echilibrul. Cizmele ude îi alunecară pe iarbă şi căzu dincolo. Cinci secunde mai târziu nu mai era decât un corp sfărâmat pe stânci, la marginea mării.

Fleming se alătură soldaţilor pe bordul falezei şi privi în jos. Când Judy ajunse în dreptul lui, se întoarse fără a vorbi şi păşi încet înapoi către complex. Mai avea încă un ciob de lamă în deget. Oprindu-se o clipă, îl trase afară şi apoi plecă mai departe.

VII. Analiză

În vremea aceea Vandenberg îşi stabilise cartierul general aliat într-un adăpost asigurat contra bombelor, sub Ministerul Apărării. Funcţia sa de coordonator crescuse treptat în importanţă, până când devenise director virtual al strategiei aeriene. Oricât de puţin plăcut i-ar fi fost, guvernul Majestăţii Sale se supuse în faţa unei situaţii internaţionale care se înrăutăţea din ce în ce: camera de operaţii de lângă biroul său personal era dominată de un planiglob, indicând un număr alarmant de sateliţi orbitali de potenţialitate necunoscută. În afară de vehiculele americane şi ruseşti, dintre care unele desigur că purtau armament nuclear, se înregistra creşterea continuă a traficului altor puteri. Moralitatea publică se subţia, pe măsură ce oamenii şi maşinile se înălţau mai sus în atmosferă şi an după an acordul şubred, în virtutea căruia era de presupus că se controlează atmosfera şi spaţiile de deasupra ei se apropia de prăbuşirea în anarhie.

Vandenberg, prin Ministerul Apărării, avea acum un cuvânt de spus în toate staţiunile experimentale locale, inclusiv Thorness. El îşi exercita funcţiile de conducere cu blândeţe dar hotărâre şi observa atent ce se petrecea. Când primi raportul despre moartea lui Bridger, trimise după Osborne.

Poziţia lui Osborne nu mai era cea ce fusese în primele zile de la Bouldershaw Fell. Nu numai că nu mai reprezenta un Minister în ascensiune, dar el şi Ratcliff trebuiau acum să se plece în faţa dorinţelor războinicilor, încercând pe cât puteau să-şi păstreze un cuvânt pentru propriile lor interese. Osborne nu era tocmai uşor de scos dintr-ale lui. Stătea în faţa biroului lui Vandenberg, tot atât de suav şi impecabil ca întotdeauna.

— Ia loc - Vandenberg îi indică un scaun. Fă-te comod.

Reconstituiră împrejurările morţii lui Bridger, pas cu pas, ca şi cum ar fi jucat şah - generalul cercetând şi Osborne în defensivă, dar fără să nege ceva şi fără să se disculpe.

— Trebuie să admiţi - spuse Vandenberg la sfârşit - că Ministerul dumneavoastră a cam încurcat-o.

— Depinde cum privim lucrurile.

Vandenberg îşi împinse scaunul înapoi şi se îndreptă spre harta murală.

— Nu ne putem permite să ne jucăm de-a şcoala, Osborne. Am putea folosi maşina aceea. E construită pe teren militar, cu sprijin militar. Am putea s-o folosim în interes public.
— Ce dracu crezi că face Reinhart? Osborne îşi ieşi în fine din sărite. Sunt sigur că oamenii dumneavoastră ar vrea să pună mâna pe ea. Sunt sigur că noi toţi vă părem anarhici, fiindcă n-avem minţile învăţate cu exerciţiul militar. Ştiu, s-a întâmplat o tragedie. Dar ei fac acolo ceva de o importanţă vitală.
— Şi noi nu?
— Nu poţi să-i frânezi brusc din mers.
— Guvernul dumneavoastră ar spune că putem.
— L-aţi întrebat?
— Nu. Dar aşa ar spune.
— Cel puţin - Osborne se calmă din nou - cel puţin lăsaţi-ne să terminăm proiectul de faţă, dacă vă dăm anume garanţii.
De îndată ce se întoarse în biroul său, îi telefonă lui Reinhart.
— Pentru Dumnezeu, cârpeşte un fel de împăcare cu Geers - îi spuse.
Întâlnirea lui Reinhart cu directorul era deprimant de aidoma cu a lui Osborne cu Vandenberg, dar Reinhart era mai bun strateg ca Geers. După două ore de măcinare trimiseră după Judy.
— Trebuie să întărim securitatea aici, miss Adamson.
— Şi vă aşteptaţi că eu... - se întrerupse.
Geers o fixă prin ochelari şi ea se întoarse spre Reinhart:
— Poziţia mea aici ar deveni intolerabilă. Toată lumea avea încredere în mine şi acum se dovedeşte că sunt omul Siguranţei.
— Eu am ştiut întotdeauna acest lucru - spuse Reinhart amabil. Şi profesorul Dawnay a ghicit. Ea e de acord.
— Dar Fleming nu acceptă.
— Nici nu i se cere s-o facă, spuse Geers.
— M-a acceptat ca reprezentând altceva.
— Toată lumea ştie că aveai o misiune. Reinhart îşi contemplă cu mâhnire degetele. Şi toată lumea o respectă.
— *Eu* n-o respect.
— Vă rog?
Geers îşi scoase ochelarii şi o privi de parcă ea şi-ar fi ieşit din minţi. Judy tremura.
— Am urât-o de la început. Era perfect clar că toţi sunt demni

de încredere, în afară de Bridger.
— Chiar Fleming?
— Dr. Fleming valorează cât zece din cei pe care i-am întâlnit. El are nevoie de protecţie împotriva propriilor sale indiscreţii şi am încercat să fac asta. Dar n-am să mai continui să-l spionez.
— Ce spune Fleming? întrebă Reinhart.
— Nu mai vorbeşte cu mine de când...
— Unde e? întrebă Geers.
— Cred că bea.
— Tot de asta se ţine, nu-i aşa? Geers îşi ridică ochii în tavan, mimând lipsa oricărei speranţe şi brusc gestul o înfurie grozav pe Judy.
— De ce vă aşteptaţi să se ţină, după cele întâmplate? Orice ar fi firesc. Ea se întoarse iarăşi, cu o slabă speranţă, către Reinhart: M-am îndrăgostit teribil de ei toţi. Îi admir.
— Draga mea, nu sunt în situaţia... Reinhart îi evită ochii: E probabil mai bine că lucrurile s-au dat pe faţă.
Judy se trezi stând drepţi în faţa lui Geers.
— Pot fi desărcinată?
— Nu.
— Atunci mi se poate da o altă însărcinare?
— Nu.
— Atunci pot demisiona?
— Nu în timpul unei stări de criză naţională. Ochii lui Geers, observă ea, erau aşezaţi prea aproape unul de altul. Priveau drept la ea, fără expresie, autoritar: Dacă n-ar fi dosarul dumitale foarte bun, aş spune că nu eşti suficient de matură pentru această treabă. În clipa de faţă însă cred că eşti pur şi simplu prea tulburată de acest mediu, de acest mod de a gândi ştiinţific, în special de o minte atât de înfierbântată şi iresponsabilă ca a lui Fleming.
— Nu e iresponsabil.
— Nu?
— Nu în ce priveşte lucrurile importante.
— Lucrurile importante în această instituţie sunt modalităţile de supravieţuire. Suntem sub o foarte mare presiune.
— Pentru militari, toate lucrurile se judecă milităreşte - spuse Reinhart glacial. Traversă camera şi se uită pe fereastră, cu mâinile sale mici încrucişate incomod la spate. E un loc sumbru aici, ştii... Toţi suntem obosiţi.

Câtăva vreme după această izbucnire, Geers se arătă neobişnuit de amabil. Făcea tot ce îi stătea în putinţă pentru Dawnay, aduse în grabă o aparatură nouă ca să înlocuiască pe aceea stricată de Fleming şi în genere se identifică cu ceea ce făceau ei. Reinhart luptă din greu să-şi păstreze poziţia şi Judy se întoarse la datorie cu un fel de disperare mocnită. Îşi luă chiar inima-n dinţi şi se duse să-l vadă pe Fleming, dar camera sa era goală, precum şi cele trei sticle de whisky de lângă patul său. Cu o singură excepţie, el nu vorbi nimănui în zilele care urmară morţii lui Bridger.

Dawnay se întoarse înapoi la lucru, cu Christine, ca să-i ajute la calculele relativ simple cerute de computer. După o săptămână ei obţinuseră o altă sinteză izbutită şi o studiau, seara târziu, prin microscopul reparat, când uşa laboratorului fu împinsă la o parte şi Fleming intră, nesigur pe picioare.

Dawnay se îndreptă din spate şi îl privi. Nu purta haină sau cravată, cămaşa îi era mototolită şi murdară, avea o barbă nerasă de şapte zile. Putea fi la un pas de *delirium tremens.*

— Ce vrei?

Se uită la ea cu o privire sticloasă şi înaintă cu un pas împleticit în cameră.

— Ieşi de aici, te rog.

— Văd că aveţi aparatură nouă - spuse cu voce cleioasă, cu un surâs spasmodic, tâmp.

— Aşa-i. Acum vrei, te rog, să ne laşi?

— Bridger a murit - zâmbi el către ea cu aceeaşi expresie stupidă.

— Ştiu.

— Dumneavoastră continuaţi ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Era greu de înţeles ce spunea: Dar el e mort. N-are să se mai întoarcă.

— Am auzit, cu toţii, doctor Fleming.

Se mai împletici cu un pas înainte în încăpere:

— Ce faceţi aici?

— E secret. Vrei, te rog, să pleci? Se sculă şi se îndreptă hotărâtă către el.

El stătea privind-o, zâmbetul dispăruse de pe faţa lui:

— Era cel mai vechi prieten al meu. Era un prost, dar era cel mai...

— Doctor Fleming - spuse ea, liniştită - vrei să pleci, sau chem

garda?

O mai privi un moment, de parcă încerca s-o vadă prin ceaţă, apoi înălţă din umeri şi ieşi, târşâindu-şi picioarele. Ea îl urmă până la uşă şi o încuie în urma lui.

— Putea să ne scutească de scena asta - îi spuse Christinei.

Fleming se împletici până la cabană, luă o sticlă de whisky neterminată din birou şi o turnă în chiuvetă. Apoi căzu pe pat şi dormi douăzeci şi patru de ore. În seara următoare se bărbieri, se îmbăie şi începu să-şi facă bagajele.

Rezultatul noii experienţe progresa fantastic. În câteva ore Dawnay trebui să transfere vietatea de pe lamă de microscop într-o mică baie de nutriţie, iar dimineaţa următoare fu nevoită s-o mute într-o baie mai mare. „Făptura” continua să se dubleze în tot timpul zilei cât dormi Fleming şi către seară Dawnay făcu apel la Geers, care o preluă cu un aer de proprietar şi puse secţia sa de ateliere să construiască un rezervor adânc, încălzit electric, cu o conductă de nutriţie prin picurare în partea deschisă de sus şi cu o fereastră de inspecţie în mijlocul panoului său frontal. Către ziuă, noua creatură fu ridicată de patru asistenţi din baia sa, rămasă prea mică şi aşezată în rezervor.

În noul mediu crescu cam de mărimea unei oi şi apoi se opri. Părea perfect sănătoasă şi inofensivă, dar nu era prea arătoasă.

Reinhart luă o hotărâre în acea dimineaţă şi merse să vorbească cu Dawnay. O găsi verificând în laboratorul ei controlul de alimentare al rezervorului. El aşteptă fără să vorbească, până ce ea terminase.

— Mai trăieşte?

— Şi încă zdravăn. Afară de faptul că părea palidă şi trasă în jurul gurii şi ochilor, Dawnay nu dădea semne de oboseală: O zi şi jumătate de când fusese doar o picătură pe o lamă; v-am spus că nu există nici un motiv ca un organism să nu crească oricât de repede ai dori, dacă poţi băga destulă hrană întrânsul.

— Dar s-a oprit din creştere acum? Reinhart se uita cu respect pe ferestruica de control, prin care zări o formă întunecoasă, mişcând în întunericul rezervorului.

— Pare a avea o formă şi o dimensiune predeterminată - spuse Dawnay, luând un rând de radiografii şi înmuindu-le în loţiunea pentru developare: Nu prea ai multe de văzut din astea. Nu

există formaţie osoasă. Este ca o mare gelatină, dar are acest ochi şi un fel oarecare de cortex, care arată ca un ganglion nervos foarte complicat.

— Nici o altă trăsătură? Reinhart luă radiografiile şi le privi.

— E posibil să existe şi o încercare rudimentară pentru o pereche de picioare, deşi cu greu ai putea vorbi despre mai mult decât o divizare a ţesutului.

Reinhart lăsă plăcile în jos şi îşi încreţi fruntea:

— Cum se hrăneşte?

— Primeşte hrană prin piele. Trăieşte în lichid nutritiv şi-l absoarbe direct în celulele corpului. Foarte simplu, foarte direct.

— Şi computerul?

Dawnay arătă surprinsă:

— De ce întrebi de computer?

— A reacţionat în vreun fel?

— Cum te-ai fi aşteptat să reacţioneze?

— Nu ştiu. Reinhart se încruntă, nerăbdător: A reacţionat?

— Nu, a fost cu totul liniştit.

Profesorul merse spre camera de control a computerului şi înapoi, cu capul plecat, privindu-şi vârfurile bine lustruite, lucioase ale pantofilor. Era dimineaţa devreme şi linişte peste tot. Îşi încleştă mâinile la spate şi vorbi, fără a o privi pe Dawnay:

— Îl vreau pe Fleming înapoi la lucru.

Dawnay nu răspunse îndată, apoi zise:

— Făptura e perfect ţinută sub control.

— Controlul cui?

— Al meu.

Îşi ridică ochii spre ea. cu efort:

— Avem timpul limitat, Madeleine. Oamenii de aici ar vrea să ne vadă plecaţi.

— În mijlocul acestei experienţe?

— Nu. Ministerul s-a luptat pentru asta, dar trebuie să lucrăm ca o echipă unită şi să demonstrăm rezultate.

— Grozave pretenţii. Astea nu-s rezultate? Dawnay arătă cu un deget scurt şi osos către rezervor: Suntem în miezul celei mai mari realizări a secolului. Creăm viaţă.

— Ştiu - spuse Reinhart, mutându-se de pe un picior pe altul; nu se simţea la largul său. Dar încotro ne duce asta?

— Avem multe de descoperit.
— Şi nu putem risca noi accidente.
— Voi avea eu grijă.
— Nu trăieşti pe cont propriu, Madeleine. Reinhart vorbea cu un fel de intensitate liniştită. Suntem cu toţii implicaţi aici.
— Voi avea eu grijă - repetă ea.
— Nu poţi despărţi creatura de originea ei, de computer.
— Desigur că nu pot. Dar Christine înţelege maşina şi contez pe ea.
— Ea înţelege matematică de bază, dar există o logică mai înaltă, sau cel puţin aşa cred eu. Numai Fleming o înţelege.
— Nu doresc să-l am aici pe John Fleming bălăbănindu-se, stricându-mi munca şi aparatura.
Vocea lui Dawnay se ridicase. Reinhart o privi liniştit. Era încă încordat, dar animat de acea hotărâre care îl dusese întotdeauna departe:
— Nu putem face tot ce ne place. Vorbise atât de brusc, încât Dawnay îl privi iarăşi surprinsă. Sunt responsabil pentru acest program - încă. Şi voi mai fi, atâta vreme cât lucrăm ca o echipă şi avem un ţel comun. Asta înseamnă că *trebuie* să-l avem pe Fleming aici.
— Beat ori treaz?
— Doamne, Madeleine, dacă nu putem avea încredere unul într-altul, în cine să avem încredere?
Dawnay era gata să protesteze, apoi se opri:
— În regulă, atâta vreme cât se poartă cumsecade şi-şi vede de treabă.
Reinhart zâmbi:
— Mulţumesc, dragă.
Când părăsi laboratorul, se duse drept la Geers.
— Dar Fleming m-a anunţat că pleacă - spuse Geers. Chiar acum am trimis-o pe miss Adamson la computer, ca să nu ne trezim cu vreo surpriză din partea lui la plecare.
Dar Fleming nu era la computer. Judy stătea în camera de control, ezitând, când Dawnay veni până la ea.
— Hallo. Vrei să-l vezi pe „Ciclop”?
— De ce l-ai poreclit „Ciclop”?
— Din cauza caracteristicilor sale fizice. Dawnay părea complet destinsă: Oare fetele din zilele noastre nu mai au cultură? Hai, vino, e aici înăuntru.

— Trebuie?
— Nu te interesează?
— Da, dar…
Judy se simţea tulburată. Ea nu-şi dăduse seama de progresele experienţei. În ultimele două zile nu se gândise la absolut nimic decât la Fleming şi Bridger şi la situaţia ei disperată, iar imaginea pe care o păstra despre creaţia lui Dawnay era microscopică şi fără relaţie cu viaţa reală. O urmă până în laborator, fără să gândească ori să spere ceva.
Rezervorul o zăpăci puţin. Nu se aşteptase la asta.
— Uită-te înăuntru - o îndemnă Dawnay.
Judy privi înăuntru prin deschizătura de sus a marelui rezervor, cu totul nepregătită pentru ce avea să vadă. Fiinţa aducea oarecum cu o meduză lunguiaţă, fără membre sau tentacule, dar cu un fel de vagă bifurcare la un capăt şi cu o umflătură - oare putea fi un cap - la celălalt. Plutea în lichid - o masă zvâcnitoare, tremurătoare de protoplasmă, suprafaţa îi era verzuie galbenă, băloasă şi lucioasă. Iar în mijlocul a ceea ce putea fi luat drept cap era înfipt un ochi enorm, fără pleoapă şi culoare.
Pe Judy o apucă greaţa şi apoi panica. Se întoarse, gata să vomite şi privi spre Dawnay, ca şi cum şi Dawnay însăşi făcea parte din coşmar, apoi îşi puse mâna strâns la gură şi fugi din cameră.
Fugi drept la cabana lui Fleming, dădu uşa de perete şi intră înăuntru. Fleming îşi îngrămădea ultimele lucruri într-un sac de voiaj, valizele erau făcute şi zăceau pe podea. Privi rece spre ea, cum răsufla anevoie şi tremura, stând în uşă.
— Nu se mai prinde! spuse el.
— John! Abia putea vorbi la început. Capul i se învârtea şi îşi simţea stomacul în gât: John, *trebuie* să vii…
— Să vin, unde?
O privi cu o calmă ostilitate. Efectul ultimei săptămâni era încă vizibil, pielea îi era galbenă, avea pungi întunecoase sub ochi, dar era calm şi îngrijit şi, evident, din nou cu totul stăpân pe el. Judy încercă să-şi facă vocea mai liniştită.
— La laborator.
— Pentru dumneata? Avu un rânjet blajin.
— Nu pentru mine. Au făcut ceva groaznic. Un fel de creatură.

— De ce nu spui la S.M.[21]?

— Te rog! Judy merse până la el; se simţea absolut fără apărare, dar nu-i păsa de ce-i spunea sau îi făcea Fleming. El se întoarse spre valize. Te rog, John! Se întâmplă ceva oribil. Trebuie să-i opreşti.

— Nu-mi spune mie ce să fac şi ce să nu fac.

— Au realizat această făptură. Această făptură care arată monstruos, cu un singur ochi. Un ochi...

— Asta-i treaba lor. Împinse un sweater vechi în partea de sus a sacului şi trase şireturile ca să-l închidă.

— John, eşti singurul...

El trase sacul de pe pat şi trecu pe lângă ea, ca să-l aşeze în rând cu geamantanele:

— A cui e vina?

Judy respiră adânc.

— Nu eu l-am omorât pe Bridger.

— N-ai fost dumneata? N-ai asmuţit banda dumitale asupra lui?

— Am încercat să te previn.

— Ai încercat să mă aiureşti. Ai făcut dragoste cu mine.

— Nu-i adevărat! Numai o dată... Sunt şi eu om. Aveam o însărcinare.

— Aveai o însărcinare scârboasă şi ai îndeplinit-o admirabil.

— Niciodată nu te-am spionat. Cu Bridger era altceva.

— Doctor Bridger era cel mai vechi prieten al meu şi cel mai bun ajutor.

— Te trăda.

— Trădare! O privi scurt şi apoi se îndepărtă şi începu să caute într-un bufet, printre sticle şi pahare: Pune placa asta într-altă parte. Jumătate din muncă i se datora lui Dennis. Era munca minţii sale şi a minţii mele, nu-ţi aparţinea dumitale sau şefilor dumitale. Dacă Dennis voia să vândă ce era a lui de drept, noroc bun. Era treaba dumitale?

— Ţi-am spus că nu-mi plăcea ce trebuia să fac. Ţi-am spus să n-ai încredere în mine. Crezi că n-am...

Vocea lui Judy tremura, în ciuda eforturilor ei.

— O, termină cu miorlăitul - spuse Fleming. Şi ieşi afară.

— Ies, dacă te duci să vorbeşti cu profesorul Dawnay.

— Plec.

---

[21] Siguranţa Militară

— Nu poţi pleca. Au această făptură oribilă. Judy întinse o mână şi apucă mâneca lui, cu disperare, dar el se scutură de ea şi trecu spre uşă.

— Adio! Suci clanţa şi o deschise.

— Nu poţi părăsi munca acum.

— Adio - spuse el liniştit, aşteptând-o să iasă. Ea se opri un moment, încercând să găsească altceva ca să-l convingă - şi în acea clipă apăru în prag Reinhart.

— Hallo, John.

Privi de la unul la altul.

— Hallo, miss Adamson.

Ea trecu printre ei, spre ieşire, fără o vorbă, clipind des, ca să nu plângă. Reinhart se întoarse după ea, dar Fleming închise uşa.

— Ştiaţi despre această femeie?

— Da.

Reinhart traversă camera până la pat şi se aşeză pe el. Arăta bătrân şi obosit.

— Aţi fi putut să mă preveniţi! îi spuse Fleming, cu glas acuzator.

— Nu. John, n-aş fi putut.

— Bine. Fleming deschise sertarele şi le închise din nou,. ca să se asigure că nu uitase nimic: Puteţi angaja în locul meu pe cineva în care să aveţi încredere.

Profesorul se uită prin cameră:

— Poţi să-mi dai ceva de băut? Îşi trecu mâna cu micile ei degete peste frunte, ca să se trezească. A doua întrevedere cu Geers nu fusese uşoară. Ce te face să crezi că n-am încredere?

— Nimeni n-are încredere în noi, nu-i aşa? Fleming scotoci printre sticlele părăsite. Nimeni nu ţine seama cât de puţin de ce spunem noi.

— Ţine cont de ce *facem.*

— Coniac e bine? Fleming găsi o picătură în fundul unei sticle şi o scurse într-un pahar. O, da, suntem nişte mecanici foarte utili. Dar când e vorba de *sensul* lucrurilor - de a avea o idee despre ce e vorba - ei nu vor să ştie.

Îi întinse paharul.

— Ai o picătură de apă? întrebă Reinhart.

— Asta se poate... Ei îşi închipuie că le-a bătut vântul în pânze - spuse el, lăsând să curgă apă de la robinetul chiuvetei. Şi

când spunem că ăsta-i începutul a ceva mult mai mare, ne tratează ca pe nişte criminali nebuni. Asmut câinii de pază asupra noastră - sau căţelele de pază.

— Nu-i nevoie să te răzbuni pe fată.

Reinhart luă paharul şi bău.

— Nu mă răzbun pe nimeni. Dacă ei nu sunt în stare să vadă că ceea ce am cules printr-un simplu hazard va schimba vieţile noastre, ale tuturor, atunci lasă-i să se descurce ei singuri cum îi taie capul. Cu puţin noroc vor încurca totul şi nu va ieşi nimic.

— Ceva a şi ieşit.

— Monstrul lui Dawnay?

— Ştii despre asta?

— Este un subprogram, numai o prelungire a maşinii. Fleming se uită cu un aer preocupat într-un bufet gol, dar atenţia lui începea să fie prinsă de subiectul discuţiei. Dawnay crede că maşina i-a dat ei puterea să creeze viaţă; dar greşeşte. Maşina şi-a dat *sie însăşi* puterea.

— Atunci trebuie să rămâi şi s-o controlezi, John.

— Nu-i treaba mea. Ţinti uşa bufetului. Doresc să n-o fi început dracului niciodată.

— Dar ai început-o. Ai o răspundere.

— Faţă de cine? Faţă de oamenii care nu mă ascultă?

— Eu te ascult.

— Foarte bine. Se învârtea prin odaie, culegând fleacuri şi aruncându-le în coşul de hârtii. Am să vă spun cu ce aveţi de-a face; şi apoi voi pleca.

— Dacă ai vreo părere constructivă. Băutura readusese puţină putere în vocea lui Reinhart.

— Uitaţi - Fleming veni să se aşeze la capătul patului şi se plecă peste el, cu mâinile pe spătarul scaunului, lăsându-şi greutatea pe braţe şi concentrându-se în sfârşit nu asupra examinării camerei, ci asupra vorbelor sale - toţi sunteţi atât de grăbiţi să întrebaţi: *„Ce?* Ce am obţinut? Ce rezultă?” Nimeni, afară de mine, nu întreabă: *„De ce?” De ce* o inteligenţă străină îşi dă osteneala, la două sute de ani-lumină depărtare, să întreprindă toate astea?

— Nu putem răspunde, nu-i aşa?

— Putem deduce.

— Putem ghici.

— În regulă - dacă nu vreţi să gândiţi până la ultima consecinţă! Fleming se îndreptă şi-şi lăsă braţele să-i cadă în lături.

Reinhart îşi sorbi coniacul şi aşteptă. După un minut, Fleming se destinse şi îi surâse, puţin cam timid.

— Ce diavol bătrân sunteţi!

Se aşeză pe pat lângă Profesor:

— Este o raţiune logică, oriunde şi oricine o fi. Trimite o serie de instrucţiuni, în termeni absoluţi, care subînţeleg o anumită tehnologie. Le-am interpretat ca reprezentând un computer. *De ce?* Crezi că şi-au spus: „Iată, aici e o informaţie tehnică interesantă. O vom difuza în restul Universului, ar putea s-o găsească utilă”?

— E evident că dumneata nu crezi asta.

— Pentru că unde-i raţiune este şi voinţă. Şi unde-i voinţă e ambiţie. Presupunând că aceasta ar fi o raţiune care are tendinţe de expansiune...

— E o teorie tot atât de bună ca oricare alta.

— E singură teorie logică! Fleming se plesni cu pumnul peste coapsă. Ce face deci această inteligenţă străină? Trimite un mesaj care poate fi captat şi interpretat şi asupra căruia se poate acţiona de către alte inteligenţe. Tehnica pe care o întrebuinţăm n-are importanţă, tot astfel cum n-are importanţă ce marcă de aparat de radio cumperi - auzi acelaşi program. Important este să acceptăm programul lor: un program care întrebuinţează logica matematică, pentru a se adapta condiţiilor noastre - sau oricăror alte condiţii, necesare scopului. Raţiunea lor cunoaşte baza vieţii şi descoperă care este a noastră. Descoperă cum lucrează minţile noastre, cum sunt construite trupurile noastre, cum ne dobândim informaţiile - imaginează în consecinţă sistemul nostru nervos şi organele noastre senzoriale. După care înfăptuieşte o creatură cu un trup şi un organ senzorial - un ochi. Are un ochi, nu-i aşa?

— Da.

— E probabil destul de primitivă, dar e totuşi un pas înainte! Dawnay crede că întrebuinţează maşina aceea, dar de fapt maşina o întrebuinţează pe ea!

— Un pas înainte către ce? întrebă Reinhart pe un ton indiferent.

— Nu ştiu. Un fel de preluare.

— A noastră?
— Ăsta-i singurul punct de vedere posibil.
Reinhart se ridică şi, traversând încet şi gânditor încăperea, puse paharul său gol între celelalte.
— Nu ştiu, John.
Fleming păru că înţelege incertitudinea lui.
— Primii exploratori trebuie să fi părut destul de inofensivi triburilor indigene. Vorbea cu căldură, acum: Bătrâni misionari amabili, cu căşti coloniale ridicole - dar care au ajuns stăpânii lor.
— Poate ai dreptate. Reinhart îi surâse recunoscător, era ca pe vremuri, amândoi gândeau la fel. Pare un fel de misionar cam bizar.
— Această creatură a lui Dawnay: ce fel de creier are?
Reinhart dădu din umeri şi Fleming continuă:
— Gândeşte ca noi, sau gândeşte ca maşina?
— *Dacă* gândeşte, într-adevăr.
— Dacă are un ochi, are centri nervoşi - are desigur şi un creier. Ce fel de creier?
— Probabil, de asemenea primitiv.
— De ce? întrebă Fleming. De ce n-ar produce maşina o prelungire a propriei sale inteligenţe: o sub-maşină de calcul, care funcţionează în acelaşi fel, cu singura deosebire că ţine de un trup organic?
— Ce valoare ar avea?
— Valoarea unui trup organic? O maşină cu simţuri? O maşină cu un ochi?
— N-ai să convingi pe nimeni.
— Nu-i nevoie să insistaţi asupra acestui aspect.
— Va trebui să rămâi, John.
— Pentru ce?
— Ca s-o controlezi. Reinhart vorbi pe şleau: el luase hotărârea cu câteva ore mai înainte. Fleming dădu din cap negativ.
— Cum aş putea? E mai abilă decât noi.
— Oare?
— Nu vreau să particip în nici un fel.
— Asta i-ar conveni maşinii, după teoria dumitale.
— Dacă nu mă credeţi…
Reinhart ridică pe jumătate mâna-i mică:

— Sunt gata să te cred.
— Atunci distrugeţi-o. E unicul lucru sigur.
— Vom face şi asta, dacă va fi nevoie - spuse Reinhart şi merse spre uşă, ca şi cum totul ar fi fost aranjat. Fleming se răsuci după el.
— O veţi face? Credeţi într-adevăr că veţi fi în stare s-o faceţi? Iată ce s-a întâmplat când am încercat s-o opresc: Dawnay m-a dat afară. Şi dacă veţi încerca dumneavoastră, vă vor da afară pe dumneavoastră.
— Şi aşa vor să mă dea afară.
— Ce *vor?* întrebă Fleming, de parcă l-ar fi lovit cineva.
— Puterile care ar vrea să ne ştie înlăturaţi din calea lor - spuse Reinhart. Aşteaptă numai să afle că lichidăm, ca să ne ia locul.
— De ce, pentru Dumnezeu?
— Ei cred că ştiu mai bine cum să întrebuinţeze maşina. Dar câtă vreme suntem aici, putem tăia contactul. Şi o vom face dacă va fi nevoie. Privirea lui se plimbă de la faţa tulburată a lui Fleming la valizele de jos; Ai face mai bine să despachetezi.

Întâlnirea dintre Fleming şi Dawnay avu loc într-o atmosferă încărcată, dar nu se întâmplă nimic dramatic. Fleming fu destul de liniştit şi Dawnay îl trată cu un fel de amuzată toleranţă.
— Bun venit fiului rătăcitor - spuse ea şi-l conduse la plăsmuirea din rezervor.
Creatura plutea paşnic în mijlocul băii ei hrănitoare; găsise fereastra şi petrecea cea mai mare parte din timp privind afară cu unicul ei ochi imens, fără pleoapă. Fleming o privea fix, dar nu dădu nici un semn că ar fi înregistrat ce vedea.
— Poate comunica?
— Dragul meu băiat! Dawnay vorbea ca şi cum îi făcea pe plac unui foarte tânăr student: De-abia am avut timp să aflăm câte ceva despre ea.
— N-are corzi vocale sau aşa ceva?
— Nu.
— Hm. Fleming se îndreptă şi privi prin partea de sus a rezervorului: Ar putea fi o încercare slabă spre om.
— Un om? Nu arată a om.
Fleming se duse agale până la încăperea computerului, unde Christine observa panoul de control.

— Ceva imprimat?
— Nu. Nimic. Christine părea încurcată. Dar e limpede că ceva se întâmpla.
Lămpile de evidenţă clipeau continuu, părea că maşina lucra mai departe de una singură, fără a arăta rezultatele.
În următoarele două sau trei zile nu se întâmplă nimic, apoi Fleming trase un fir magnetic de la maşină în jurul rezervorului. El nu explică - de fapt nu putea - de ce o făcuse, dar imediat panoul de evidenţă al maşinii de calcul începu să clipească violent. Christine veni în fugă din laborator.
— Ciclop e teribil de enervat. Se agită puternic în rezervorul său.
Auzeau din camera alăturată bufniturile şi plescăiturile creaturii şi a lichidului în care plutea. Fleming întrerupse contactul cu circuitul şi bufniturile încetară. Când refăcu contactul, creatura reacţionă din nou, dar nimic nu apăru încă pe imprimatorul de răspunsuri.
Reinhart veni să vadă cum progresau. El, Dawnay şi Fleming parcurseră încă o dată tot ansamblul experienţei; dar nu putură să dezlege nimic.
În ziua următoare Fleming îi întruni din nou.
— Vreau să încerc o altă experienţă - spuse el.
Se duse până la panoul de evidenţă şi se aşeză cu spatele la el, între cele două terminale misterioase pe care nu le întrebuinţaseră niciodată. După un minut scoase învelişurile de siguranţă de pe terminale şi se aşeză din nou între ele. Nu se întâmplă nimic.
— Vrei să stai un moment? îl întrebă pe Reinhart şi se dădu la o parte, ca să-l lase pe Profesor să-i ia locul. Bagă de seamă să nu le atingi. Între ele sunt o mie de volţi sau mai mult.
Reinhart stătu absolut liniştit, cu capul între terminale şi spatele către panou.
— Simţi ceva?
— O foarte uşoară... - Reinhart făcu o pauză.. Un fel de ameţeală.
— Altceva?
— Nimic.
Reinhart se depărtă de computer.
— Acum e bine?
— Da - spuse el. Nu mai simt nimic acum.

Fleming repetă experienţa cu Dawnay, care nu simţi nimic.

— Creierele diferitelor persoane emit cantităţi diferite de descărcări electrice - spuse ea. A mea este evident joasă, aşa-i şi a lui Fleming. A dumitale probabil că e mai ridicată, Ernest, fiindcă induce un flux între terminale. Încearcă dumneata, Christine.

Christine părea speriată.

— E bine - spuse Fleming. Stai cu capul între acestea două, dar nu le atinge, că te frige.

Christine îşi luă locul, unde stătuseră şi ceilalţi. O clipă păru că nu simte nici un efort, apoi deveni rigidă, ochii i se închiseră şi se prăbuşi. O prinseră şi o traseră într-un scaun şi Dawnay îi ridică pleoapele ca să-i examineze ochii.

— Nu-i nimic, e numai leşinată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Reinhart. S-a atins de ceva?

— Nu - spuse Fleming. Totuşi e mai bine să izolez la loc terminalele. Aşa şi făcu şi căzu pe gânduri, pe când Dawnay şi Reinhart o trezeau pe Christine, aplecându-i capul în jos şi udând-o cu apă rece.

— Dacă are loc o descărcare regulată între cele două borne terminale şi introduci câmpul electric al unui creier în funcţiune...

— Ţine-o aşa - spuse Dawnay cu nerăbdare. Cred că-şi revine.

— Ah, ea va fi O.K! Fleming privi gânditor la tablou şi la cele două contacte izolate care ieşeau din el. Am să schimb curentul dintre ele, îl voi modula. Creierul va simţi o reacţie; ar putea fi o înregistrare, ar putea lucra în ambele sensuri.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Reinhart.

— Vorbesc despre *astea*! se aprinse Fleming: Cred că ştiu ce reprezintă mijlocul de a introduce şi a extrage informaţii din maşină.

Dawnay părea că se îndoieşte.

— Aceasta e doar o tânără nevrotică. Probabil un mediu bun pentru hipnoză.

— Poate.

Christine se trezi şi clipi:

— Hallo. Le zâmbi vag: Am leşinat?

— Te cred că ai leşinat - spuse Dawnay. S-ar părea că ai o aură electrică remarcabilă.

— Zău?

Reinhart îi dădu un pahar cu apă. Fleming se întoarse spre ea şi rânji.

— Ai făcut ştiinţei un mare serviciu. Dădu din cap către terminale: Ar fi mai bine să te fereşti de spaţiul dintre ele.

Se reîntoarse către Reinhart.

— Punctul cu adevărat important este că, dacă ai felul *potrivit* de creier - nu pur şi simplu orice creier omenesc - unul care lucrează în chipul proiectat de maşină adică, *atunci* stabileşti un contact. Asta e modul în care a fost menită să comunice! Modul nostru de a reintroduce întrebări în chip de răspunsuri e teribil de neîndemânatic. Toată această treabă a maşinilor de imprimat...

— Vrei să spui că poate citi gândurile? întrebă Dawnay, supărată.

— Vreau să spun că două creiere pot comunica pe cale electrică, dacă sunt de acelaşi fel. Dacă îţi iei creatura şi-i bagi capul între aceste două terminale...

— Nu văd cum am putea face asta.

— Dar asta-i ce vrea! De aceea e neastâmpărată - de aceea ambele sunt neastâmpărate. Vor să intre în contact. Creatura este în câmpul electromagnetic al maşinii şi maşina cunoaşte posibilităţile logice ale acestei creaturi. Asta-i ce prelucra ea fără să ne spună.

— Nu poţi să-l scoţi pe Ciclop din baia sa nutritivă - spuse Dawnay. Are să moară.

— Cred că totul a fost prevăzut.

— Ai putea monta un electroencefalograf - spuse Reinhart. Tipul care se foloseşte în laboratoarele de neuropsihiatrie. Punem o garnitură de contacte electrice pe capul lui Ciclop şi tragem un cablu coaxial de acolo la bornele terminale pentru a transmite informaţiile. Trebuie să trecem datele printr-un transformator - altfel îl electrocutează.

— Şi ce rezolvă asta? Dawnay îl privi sceptică.

— Pune computerul în contact cu subinteligenţa lui - spuse Fleming.

— În ce scop?

— În scopul urmărit de maşină. Le întoarse spatele şi umblă în sus şi-n jos prin cameră. Dawnay aşteptă să vorbească Reinhart, dar bătrânul stătea încăpăţânat, încruntându-se spre mâinile sale.

— Te simţi mai bine acum? o întrebă pe Christine.
— Da, mulţumesc.
— Crezi că ai putea monta ceva de felul acesta?
— Cred că da.
— Doctor Fleming vă va ajuta. Nu-i aşa, John?
Fleming stătea în celălalt capăt al încăperii, panourile cu aparatură ridicându-se masiv în spatele lui.
— Dacă doriţi asta cu adevărat - spuse el.
— Cealaltă alternativă - spuse Reinhart, mai mult pentru Dawnay şi pentru el însuşi decât pentru Fleming - este să împachetăm şi să predăm totul. N-avem de ales, nu-i aşa?

VIII. Agonie

Pe cât posibil, Judy se ţinu departe de Fleming, iar când îl întâlnea, el era de obicei cu Christine. Totul se schimbase de când murise Bridger; până şi izbucnirea timpurie a primăverii se curmă curând, coborând un giulgiu cenuşiu de întunecime peste întreaga aşezare, peste Judy însăşi. Judy îşi dădu seama - trăind o şi mai chinuitoare strângere de inimă - că acum Christine începea să ia nu numai locul ei, dar şi pe al lui Dennis Bridger în viaţa lui Fleming; muncea şi gândea împreună cu el - aşa cum ea, Judy, nu ştiuse niciodată s-o facă. Crezu la început că nu va putea suporta şi, trecând peste capul lui Geers, scrise direct la Whitehall, rugând să fie mutată. Singurul rezultat fu altă lecţie de la Geers:

— Treaba dumitale aici de-abia a început, miss Adamson.

— Dar afacerea cu Bridger s-a terminat.

— Cu Bridger poate - dar cu „afacerea” nu! El părea să nu realizeze de loc cât era de disperată: Intel a primit destul ca să-şi sporească apetitul şi acum că l-au pierdut pe Bridger, vor căuta pe altcineva - poate pe unul dintre prietenii lui.

— Credeţi că dr. Fleming ar putea să trădeze? întrebă ea cu mânie.

— Oricine ar putea, dacă i se permite.

În acea seară Fleming şi nu Judy, raportă prima mişcare a lui Intel.

El, Christine şi Dawnay găsiseră modalitatea de a fixa plăcile unui encefalograf pe ceea ce părea să fie capul lui Ciclop şi Christine îl ajutase să le lege prin cablu cu terminalele de înalt voltaj al maşinii de calcul. Ei adăugară un transformator la stelajul de sub tabloul de evidenţă şi trecură circuitul prin el, astfel încât curentul care-l atingea pe Ciclop avea de-abia puterea unei baterii electrice. Totuşi, efectul fu alarmant. Când se făcu prima conectare, creatura deveni complet rigidă şi becurile de control de pe tablou se luminară din plin. După un scurt interval totuşi ambii, atât creatura cât şi computerul, părură a se acomoda; prelucrarea de date continuă ferm, deşi nimic nu ieşi prin maşina de imprimat şi Ciclop plutea liniştit în rezervorul său, privind prin ferestruică cu unicul său ochi.

Toate acestea duraseră câteva zile şi Christine fusese lăsată

să se ocupe de camera de control şi de laborator, cu dispoziţia de a-i chema pe Dawnay şi Fleming, dacă se întâmpla ceva nou. Dawnay îşi luă un concediu binemeritat, dar Fleming vizita din când în când clădirea computerului - pentru control şi ca s-o vadă pe Christine. O găsea din ce în ce mai încordată, pe măsură ce treceau zilele şi pe la sfârşitul săptămânii ea devenise atât de nervoasă, încât Fleming îi şi vorbi despre starea ei:

— Uite, ştii. Mi-e grozav de frică de toată treaba asta, dar nu ştiam că-ţi era şi dumitale.

— Mie nu mi-e - spuse ea. Erau în camera de control, urmărind licăritul continuu al luminilor pe tablou. Dar îmi dă un sentiment bizar.

— Ce anume-ţi dă?

— Povestea aceea cu terminalele şi... Ezită şi privi nervos către cealaltă încăpere: Când sunt acolo înăuntru, simt ochiul acela, observându-mă tot timpul.

— Ne observă pe toţi.

— Nu. În special pe mine.

Fleming rânji:

— O, înţeleg. Şi eu mă uit la dumneata.

— Credeam că erai prins aiurea.

— *Eram.* Ridică pe jumătate mâna ca s-o atingă, apoi îşi schimbă părerea şi se îndreptă către uşă. Ai grijă de dumneata.

Coborî cărarea falezei către plajă, dorind să fie absolut singur şi să gândească. Era o după-amiază cenuşie, goală, fluxul se retrăsese şi nisipul se întindea, ca o ardezie cenuşie, monotonă, între stâncile de granit. Merse până la malul mării, cu capul aplecat şi mâinile în buzunare, încercând să cugete la ceea ce se petrecea în computer. Se întoarse încet spre terenul stâncos din faţa plajei, prea cufundat în sine pentru a observa un om îndesat şi chel, şezând pe un pietroi şi fumând o mică ţigară de foi.

— Un moment, domnule, vă rog.

Vocea aceasta guturală îl luă prin surprindere.

— Cine eşti dumneata?

Chelul scoase o carte de vizită din buzunarul de la piept şi i-o întinse.

— Nu ştiu să citesc - spuse Fleming.

Chelul zâmbi:

— Dumneavoastră sunteţi totuşi doctorul Fleming.
— Şi dumneavoastră?
— N-ar avea nicio însemnătate.
Chelul îşi cam pierduse suflul.
— Cum aţi ajuns aici?
— Înconjurând peninsula. Se poate când fluxul e retras, dar cere o întreagă acrobaţie. Scoase o cutie de argint cu *cigarillos:* Fumaţi?
Fleming se făcu că nu observă:
— Ce doriţi?
— Am venit să mă plimb.
Dădu din umeri şi puse cutia înapoi în buzunar. Părea că-şi recăpăta suflul:
— Şi dumneavoastră veniţi des aici.
— Aceasta-i proprietate particulară.
— Nu şi terenul din faţa plajei. În această ţară liberă terenul din faţa plajei e...
Dădu din nou din umeri:
— Numele meu e Kaufmann. Nu vi se pare cunoscut?
— Nu.
— Prietenul dumneavoastră, domnul dr. Bridger...
— Prietenul meu Bridger e mort.
— Ştiu. Am auzit. Kaufmann trase din mica sa ţigară de foi. Foarte trist.
— Îl cunoşteaţi pe dr. Bridger? întrebă Fleming, uimit. Şi bănuitor.
— O da. Fuseserăm asociaţi câtăva vreme.
— Lucraţi pentru...? Începu să se lumineze şi încercă să-şi amintească numele.
— Intel? Da.
Kaufmann zâmbi înspre Fleming şi suflă un mic norişor de fum.
Fleming scoase mâinile din buzunar.
— Pleacă.
— Scuzaţi?
— Dacă nu pleci de pe acest teren particular în cinci minute, am să chem garda.
— Nu, vă rog. Kaufmann părea jignit. A fost o fericită întâmplare că v-am întâlnit.
— Tot atât de fericită ca şi pentru Bridger?

— Nimeni n-a fost mai mâhnit ca mine. Era foarte util.

— Şi acum e foarte mort.

Fleming privi la ceasul său brăţară:

— Îmi vor trebui cinci minute ca să urc faleza. Când ajung în vârf, voi informa gardienii.

Se întoarse să plece, dar Kaufmann îl rechemă:

— Doctor Fleming! Vă ofer o posibilitate mult mai rentabilă să vă petreceţi următoarele cinci minute. Nu vă propun să faceţi nimic clandestin.

— Asta-i straşnic, nu-i aşa? spuse Fleming, păstrând aceeaşi distanţă.

— Ne gândeam mai degrabă că aţi prefera să treceţi din serviciul de Stat la noi, într-un serviciu onorabil. Cred că nu sunteţi prea fericit aici.

— Hai să punem lucrul ăsta la punct, „*Herr*" amice!

Fleming se întoarse şi privi în jos către el:

— Poate că nu iubesc guvernul, poate că nu sunt fericit. Dar chiar dacă aş urî şi maţele lor şi aş fi la ultima mea răsuflare şi n-ar fi nimeni altcineva în lume la care să apelez, aş prefera să cad mort, înainte de a mă adresa dumneavoastră.

Apoi se întoarse şi urcă faleza, fără a privi înapoi.

Se duse drept la biroul lui Geers şi îl găsi pe director dictând rapoarte într-un dictafon.

— Ce i-ai spus? întrebă Geers, după ce Fleming raportă.

— Să avem iertare!

O expresie de scârbă apăru pe faţa lui Fleming:

— E destul de greu oricum să te ţii departe de copilaşi şi de sugaci; nu văd de ce ne-am da pe mâna rechinilor.

Părăsi biroul, mirându-se de ce se deranjase; dar, de fapt, fu unul din puţinele amănunte care pledau în favoarea lui, în timpul lunilor următoare.

Patrule fură trimise pe plajă. Se trase sârmă ghimpată de pe uscat pe mare, personalul de securitate al lui Quadring trecu prin sită regiunea înconjurătoare şi nu se mai auzi nimic despre Intel, multă vreme. Experienţa în clădirea computerului continuă fără vreun rezultat concret, până ce Dawnay se întoarse din vacanţă şi atunci, într-o dimineaţă, computerul deodată începu să imprime. Fleming se încuie în cabina sa cu rezultatul şi, după o muncă de vreo sută de ore, îi telefonă lui Reinhart.

Din ceea ce putuse observa, computerul punea o serie absolut nouă de întrebări, toate privind aspectul, dimensiunile şi funcţiunile corpului. Era posibil, după cum spunea Fleming, să reduci orice formă fizică la termeni matematici şi tocmai aşa se părea că cere maşina.

— De pildă - spuse el către Reinhart şi Dawnay, când se puseră împreună pe lucru - vrea să ştie despre auz. Este aici o grămadă de material despre frecvenţele auditive şi în mod evident întreabă cum producem sunetele şi cum le auzim.

— Cum ar putea şti computerul despre vorbire? întrebă Dawnay.

— Pentru că creatura lui *ne vede* întrebuinţând gura pentru a comunica şi urechile pentru a asculta. Toate aceste întrebări sunt puse în urma observaţiilor micului dumneavoastră monstru. El poate, probabil, să simtă vibraţiile vorbirii şi acum, că e conectat cu maşina, îi transmite observaţiile.

— Presupui.

— Cum îţi explici altfel acest lucru?

— Nu văd cum se poate analiza toată structura omenească? spuse Reinhart.

— Nu e nevoie. Computerul continuă să deducă în mod inteligent şi tot ce avem de făcut e să reintroducem în maşină răspunsurile corecte. E vechiul joc.

— Nu pot să-mi dau seama, totuşi, de ce n-a găsit până acum o metodă mai rapidă. Sunt sigur că e în stare s-o facă. Poate creatura n-a corespuns aşteptărilor.

— Vrei să încerci? o întrebă Reinhart pe Dawnay.

— Am să încerc orice - spuse ea.

În timp ce se desfăşura etapa următoare a proiectului, Christine rămase la computer, preluând cele citite şi introducând rezultatele. Părea să se afle tot timpul într-o stare de tensiune nervoasă, dar nu spunea nimic.

— Vrei să treci la o altă muncă? o întrebă Fleming, când fură singuri împreună într-o seară, în clădirea computerului.

— Nu. Mă fascinează.

Fleming îi privi faţa gânditoare şi frumoasă.

El nu mai flirta cu ea, cum obişnuia înainte, când nu era atât de captivată de munca lor, când nu era decât o fată din laborator. Băgându-şi mâinile în buzunar, el se întoarse şi

părăsi clădirea. După ce plecă, ea traversă camera de control spre uşa laboratorului. Îi trebui un efort să treacă în camera cu rezervorul şi stătu un moment în prag, cu faţa crispată, făcându-şi curaj. Nu se auzea nici un zgomot, afară de zumzetul continuu de fond al computerului, dar când ajunse în dreptul ferestruicii din rezervor, creatura începu să se agite, bufnind în pereţii rezervorului şi stropind prin partea deschisă de sus.

— Linişte - spuse ea cu voce tare. Stai liniştită.

Se aplecă mecanic şi se uită înăuntru prin ferestruică; ochiul era acolo, privind-o continuu, dar creatura devenea din ce în ce mai agitată, plesnind în dreapta şi-n stânga cu marginile trupului ei, ca o meduză. Christine îşi trecu o mână peste frunte; era uşor ameţită din cauza poziţiei aplecate, dar ochiul o ţinea ca hipnotizată. Stătu acolo un lung minut şi apoi încă unul, devenind incapabilă să gândească; încet, ca din proprie voinţă, mâna ei dreaptă se mişcă de-a lungul laturii rezervorului în sus şi degetele ei căutară sârma care ducea la cablul encefalografului. Când atinse sârma, simţi o înţepătură, pentru că trecea un slab curent prin ele.

În clipa în care atinse sârma, creatura se linişti. Tot o mai privea fix, dar nu mai mişca. În întreaga clădire domnea o tăcere absolută; nu se auzea nimic, nici acum, în afară de zumzetul computerului. Christine se ridică încet, ca în transă, continuând să ţină sârma. Îşi trecu degetele de-a lungul ei, până atinseră învelişul cablului şi apoi îl apucară, lăsându-l să alunece prin golul mâinii. Cablul era prins numai uşor, trecea de la rezervor la peretele laboratorului şi era fixat de acesta cu bucăţi de bandă ţintuite în cuie, la interval de câţiva metri. Pe când mâna îşi urmă drumul de-a lungul cablului, ea merse ţeapănă până la zid şi de-a lungul lui spre prag, către încăperea computerului. Ochii îi erau deschişi, dar ficşi şi fără vedere. Cablul dispărea printr-o deschizătură perforată prin tocul uşii şi ea păru nedumerită când nu mai putu să-l urmeze. Apoi ridică cealaltă mână şi apucă iarăşi cablul, de cealaltă parte a pragului.

Mâna ei dreaptă căzu şi ea trecu în încăperea alăturată, ţinând cablul cu stânga. Îşi făcu drum încet, de-a lungul peretelui, până la capătul stelajului cu aparatura de control, respirând adânc, agitată de parc-ar fi fost adormită şi tulburată de un vis. În centrul stelajelor cu aparatură, cablul intra în

transformator, sub tabloul de control. Luminile tabloului clipeau continuu, într-un fel de ritm hipnotic şi ochii ei se opriră pe ele, cum se opriseră mai înainte pe ochiul creaturii.

Stătu în faţa tabloului câteva clipe, ca şi cum nu mai era în stare să se mişte; apoi, încet, mâna ei stângă dădu drumul cablului. Mâna ei dreaptă se ridică iarăşi şi cu degetele de la ambele mâini apucă sârmele de înaltă tensiune, care duceau de la transformator până la cele două terminale de lângă capul ei. Aceste sârme erau izolate până la un punct chiar sub terminale, unde miezul lor era dezvelit şi prins de plăcile ieşite în afară. Mâinile i se ridicară de-a lungul lor, centimetru cu centimetru.

Faţa îi era inexpresivă şi trasă şi începu să se clatine, ca în ziua în care Fleming o făcuse să stea prima oară între plăcile terminale. Mâinile ei ţineau strâns sârmele, degetele ei ridicându-se încet de-a lungul lor. Apoi atinse miezul dezgolit.

Totul se întâmplă foarte repede. Corpul ei se răsuci, când întregul voltaj trecu printr-însul. Începu să strige, picioarele ei cedară, capul îi căzu înapoi şi atârna de braţele întinse, parcă era crucificată. Lămpile de pe tabloul de evidenţă porniră din plin, luminând faţa ei desfigurată şi o bufnitură tare şi insistentă începu în camera alăturată.

Acestea durară cam zece secunde. Apoi ţipătul ei se curmă scurt, o explozie violentă avu loc la tabloul de siguranţe de deasupra ei, luminile se stinseră, degetele ei se desfăcură de pe sârmă dezgolită şi ea căzu greoi - o grămadă informă - pe podea. Un moment domni liniştea. Creatura termină cu bufniturile şi zumzetul computerului se opri brusc, ca tăiat cu cuţitul. Clopotul de alarmă răsună.

Prima persoană la faţa locului fu Judy, care trecea prin faţa clădirii când se porni alarma de la intrare, împingând uşa, alergă în grabă de-a lungul coridorului până la camera de control. La început nu văzu nimic.

Luminile din plafon ardeau încă, dar pupitrul de control ascundea podeaua din faţa tabloului de control. Apoi zări trupul Christinei şi, fugind înainte, îngenunche lângă el.

— Christine!

Întoarse trupul pe spate. Christine privea în gol şi mâinile îi căzură moi înapoi pe sol: erau negre şi arse până la os. Judy cercetă inima fetei; se oprise.

„O, Doamne!” gândi ea. „De ce trebuie întotdeauna să găsesc

eu toţi morţii?”

Reinhart se înapoiase la Londra, când auzi veştile, raportându-i lui Osborne, primi un răspuns diferit de cel pe care-l aştepta; Osborne era desigur îngrijorat, dar prea preocupat de alte lucruri şi privi întâmplarea ca pe o lovitură printre multe altele. Reinhart era întristat, dar şi nelămurit; nu numai Osborne, dar şi toţi ceilalţi pe oare îi întâlnea când circulă încolo şi încoace prin birourile de la Whitehall, păreau să poarte în gând ceva secret şi apăsător.

Se gândi să meargă la Bouldershaw Fell, pe care nu-l mai vizitase de multă vreme, ca să încerce să scape de sentimentul de îngrijorare care-l stăpânea, dar descoperi îndată că radiotelescopul fusese pus sub control militar şi era bine izolat de către Siguranţa Ministerului Apărării. Aceasta se petrecuse, fără ca el să fi fost prevenit, în cursul ultimei săptămâni, când el fusese la Thorness. Era furios că nu l-au consultat şi se duse să-l vadă pe Osborne, dar Osborne era prea ocupat pentru a-i fixa o întâlnire.

Ancheta asupra morţii Christinei şi autopsia urmară peste câteva zile. Profesorul fu cel puţin scutit de sarcina de a da explicaţii unor rude; ambii părinţi erau morţi şi n-avea alte cunoştinţe în ţară. Fleming îi trimise o scrisoare scurtă şi rece, spunând că nu i se întâmplase nici o pagubă importantă computerului şi că el are o „teorie” despre moartea Christinei. Apoi urmă o lungă scrisoare, spunând că circuitul ars fusese reparat şi că maşina de calcul lucra din plin, prelucrând o cantitate fantastică de informaţii în rezerva ei de memorie, dar Fleming nu preciza ce fel de informaţii. Dawnay îi telefonă câteva zile mai târziu, spunându-i că maşina de calcul începuse să imprime din nou rezultate. O masă imensă de cifre curgea dintr-însa şi pe cât puteau spune ea şi cu Fleming, nu erau întrebări, ci informaţii.

— Avem o grămadă de formule de biosinteză - spuse ea. Fleming bănuieşte că maşina cere o nouă experienţă şi cred că are dreptate.

— Alţi monştri? întrebă Reinhart la telefon.

— Posibil. Dar e mult mai complicat de data aceasta. Va fi o treabă imensă. Vom avea nevoie de noi ajutoare şi, mă tem, de alţi bani.

Făcu o nouă încercare de a-l vedea pe Osborne şi fu chemat, spre surprinderea sa, la Ministerul Apărării.

Osborne aştepta în camera lui Vandenberg, când sosi Reinhart. Vandenberg şi Geers erau de asemenea acolo: părea că discutau de câtăva vreme. Servieta lui Geers era deschisă pe masă şi o mulţime de hârtii fuseseră extrase dintr-însa şi examinate. Ceva aspru şi neprietenos în atmosfera încăperii îl puse în gardă pe Profesor.

— Luaţi loc spuse Vandenberg automat - fără a zâmbi. Urmă o scurtă pauză intensă, în care fiecare aştepta să vorbească celălalt, apoi adăugă: Aud că aţi mai înregistrat un cadavru.

— A fost un accident - spuse Reinhart.

— Sigur, sigur. *Două* accidente.

— Guvernul a primit rezultatele anchetei spuse Osborne, privind spre covor. Geers tuşi nervos şi începu să-şi adune hârtiile.

— Da? Reinhart privi spre general şi aşteptă.

— Îmi pare rău, Profesore - spuse Vandenberg.

— Pentru ce?

Osborne îl privi în ochi pentru prima dată:

— Trebuie să acceptăm o schimbare de control, o reorganizare totală.

— De ce?

— Lumea începe să pună întrebări. În curând va descoperi că aveţi această fiinţă vie, asupra căreia experimentaţi.

— Vorbiţi de R.S.C.A. [22]? Fiinţa noastră nu-i un animal. E doar o colecţie de molecule, pe care am alcătuit-o noi înşine.

— Asta nu va satisface forurile.

— Nu putem să ne oprim tocmai la mijloc...

Reinhart privi de la unui la altul, încercând să pătrundă ce era în mintea lor:

— Dawnay şi Fleming tocmai pornesc la o nouă experienţă.

— Ştim asta - spuse Geers, bătând cu degetele în hârtiile pe care le băga în servietă.

— Atunci?

— Îmi pare rău, spuse Vandenberg din nou: Ăsta-i sfârşitul drumului dumitale.

— Nu înţeleg.

— Am făcut tot ce-am putut. Osborne se agită încurcat pe

[22] Societatea pentru protecţia animalelor, (n.tr)

scaunul său. Ne-am luptat toţi cât am putut.
— Luptat cu cine?
— Guvernul este foarte hotărât. Osborne părea extrem de grijuliu să evite detalii. Am pierdut procesul, Ernest. A fost dezbătut şi pierdut la un nivel mult mai înalt.
— Şi acum - adăugă Vandenberg - aţi mai înscris un cadavru.
— Asta-i numai o scuză. Reinhart se sculă în picioare, aşa mici cum erau şi îl înfruntă pe celălalt peste birou: Doriţi să ne înlăturaţi din treaba asta, pentru că vreţi instalaţia. Falsificaţi orice situaţie.
Vandenberg suspină:
— Aşa stau lucrurile. Nici nu mă aşteptam ca dumneavoastră să înţelegeţi punctul nostru de vedere.
Geers îşi închise servieta cu un zgomot sec şi arboră un zâmbet uşor.
— Adevărul, Reinhart, e că te vor înapoi la Bouldershaw Fell.
Reinhart îl privi cu dezgust.
— Bouldershaw Fell? Nici nu mă lasă să intru acolo.
Geers privi întrebător la general, care dădu din cap, în semn să continue.
— Guvernul ne-a pus la curent cu probleme confidenţiale - spuse el cu un aer important.
— Acesta este un supersecret, înţelegeţi - spuse Vandenberg.
— Atunci ar fi fost mai bine să nu-mi spuneţi. Reinhart stătea ţeapăn, ca un mic animal gata de apărare.
— Va trebui să ştii - spuse Geers. Vei fi angrenat şi dumneata. Guvernul a scos un strigăt de alarmă - un S.O.S. Vă vor pe voi toţi - lucrând pentru Ministerul Apărării.
— Indiferent de ce facem?
— E o hotărâre a Consiliului de Miniştri. Osborne se adresă din nou covorului: Am obţinut cele mai bune condiţii posibile.
Vandenberg se ridică şi merse până la harta murală:
— Puterile apusene sunt adânc îngrijorate. Şi el evită privirea lui Reinhart. Din cauza urmelor pe care le înregistrăm.
— Ce urme?
— ...în special cu ajutorul propriului dumneavoastră radiotelescop. Este singurul din ţară cu o capacitate de definire destul de ridicată. Dă de urmele unui mare număr de vehicule pe orbită.
— ... Terestre? Reinhart privi la traiectoriile trasate pe hartă.

Asta-i ce vă îngrijorează pe toţi?
— Da. Cineva din cealaltă parte a globului le lansează cu iuţeală, continuu, dar sunt în afara bătăii ecranului nostru de pază. Agenţia Spaţială O.N.U. n-are nici o putere asupra lor, nici Alianţa Apuseană. Nimeni n-are. Geers încheie, strict pentru Reinhart: Aşa că te vor pe dumneata, să te ocupi de asta.
— Dar asta nu-i specialitatea mea. Profesorul stătea ferm în faţa biroului: Eu sunt astronom.
— Ce faceţi acum e specialitatea dumneavoastră? întrebă Vandenberg.
— Decurge dintr-însa, dintr-o sursă astronomică.
— Dar asta-i ce vrea Consiliul de Miniştri - spuse Osborne, pe un ton care nu accepta replică.
— Şi munca la Thorness?
Vandenberg se întoarse spre Profesor:
— Echipa dumneavoastră - ce-a rămas dintr-însa - va răspunde faţă de dr. Geers.
— Geers?
— *Eu* sunt directorul staţiunii.
— Dar nu cunoşti lucruri elementare... Reinhart se abţinu să continue.
— Sunt fizician - spuse Geers. Cel puţin *eram.* Cred că mă pot pune la curent repede.
Reinhart îl privi dispreţuitor:
— Asta ai dorit tot timpul, nu-i aşa?
— Nu eu am ales! spuse Geers supărat.
— Domnilor! necheză Osborne, dezaprobator.
Vandenberg se întoarse greoi la biroul său:
— Hai să nu facem dintr-asta o problemă personală.
— Şi munca lui Dawnay şi a lui Fleming? întrebă Reinhart.
— Nu-i voi da afară, spuse Geers. Vom avea nevoie şi noi de o parte din timpul computerului, dar asta se poate aranja.
— Dacă mă daţi afară pe mine.
— Nu există nici un fel de blam contra dumitale, Ernest - spuse Osborne. După cum vei vedea din viitoarea listă de onoruri.
— O, dă-o dracului de listă de onoruri! Reinhart îşi înfipse micile sale degete în palme. Ceea ce lucrează Dawnay şi Fleming este cel mai important proiect de cercetări pe care l-

am avut vreodată în această ţară. Asta-i tot ce mă interesează.
Geers îl privi pătrunzător prin ochelari.
— Vom face tot ce vom putea pentru ei, dacă ştiu să se poarte.

— Vor fi oarecare schimbări aici, miss Adamson.
Judy era în biroul lui Geers, împreună cu dr. Hunter, directorul medical al staţiunii, un bărbat mare şi ciolănos, care arăta mai mult a militar decât a medic.
— Profesorul Dawnay va începe o nouă experienţă, dar nu sub direcţia Profesorului Reinhart. Reinhart a fost scos.
— Atunci cine...? Lăsă ea întrebarea neterminată. Doctorul Hunter nu-i plăcea şi nu dorea de fel să fie condusă de el.
— *Eu* răspund.
— Dumneata?
Probabil că Hunter era obişnuit cu acest fel de insulte; doar un uşor rânjet apăru pe faţa sa mare, grosolană.
— Desigur, sunt numai un umil medic. Autoritatea supremă va fi a doctorului Geers.
— Şi dacă profesorul Dawnay ridică obiecţii?
— Nu ridică. N-o interesează partea organizatorică. Noi trebuie să punem lucrurile la punct pentru ea. Dr. Geers va avea jurisdicţia finală asupra computerului şi eu îl voi ajuta cu experienţele de resortul biologiei. Cât despre dumneata... - el culese o hârtie de pe biroul directorului - erai detaşată pe lângă Ministerul Ştiinţelor. Uită asta. Eşti din nou la noi. Voi avea nevoie de dumneata pentru securitatea părţii care ne interesează pe noi în această afacere.
— Programul profesorului Dawnay?
— Da. Cred că vom realiza o nouă formă de viaţă.
— O nouă formă de viaţă?
— Îţi tăie răsuflarea, aşa-i?
— Ce fel de formă?
— Nu ştim încă, dar când vom afla, va trebui să păstrăm problema pentru noi, nu-i aşa? Se uită la ea într-un fel neruşinat. Avem privilegiul de a fi moaşe la un mare eveniment.
— Şi dr. Fleming? întrebă ea privindu-l drept în faţă.
— El rămâne aici mai departe, la cererea Ministerului Ştiinţelor, dar nu prea cred că i-au mai rămas multe de făcut.
Fleming şi Dawnay primiră vestea despre îndepărtarea lui Reinhart aproape fără comentarii. Dawnay era în întregime

preocupată de ceea ce făcea, iar Fleming - retras şi solitar.

Singura persoană cu care el ar fi putut vorbi era Judy - şi pe ea o evita. Deşi el şi Dawnay lucrau strâns împreună, n-aveau totuşi încredere unul într-altul şi nu discutau niciodată deschis despre nimic, în afara experienţei propriu-zise. Chiar în legătură cu aceasta, îi fu greu s-o convingă de vreo teză de principiu.

— Presupun - spuse ea, pe când stăteau în fata imprimatorului de rezultate, controlând noi şiraguri de cifre - presupun că toate acestea sunt informaţiile pe care Ciclop le-a băgat în maşină.

— Parte din acestea. Plus ce-a aflat maşina de la Christine, când a ţintuit-o pe contacte.

— Ce putea să afle?

— Îţi aduci aminte c-am spus că maşina trebuie să aibă şi un fel mai rapid de a primi informaţii despre noi?

— Îmi amintesc că erai nerăbdător.

— Nu numai eu. În acele câteva secunde înainte să sară siguranţa aş crede că a primit mai multe informaţii fiziologice decât ai putea dumneata să prelucrezi timp de o viaţă.

Dawnay suflă uşor pe nas, cum avea ea obiceiul şi îl lăsă să-şi urmeze gândurile proprii. El culese o bucată de sârmă izolată şi merse la unitatea de control, unde se aşeză în faţa tabloului de evidenţă care sclipea, ţinând câte unul din capetele dezgolite ale sârmei în fiecare mână. Înălţându-se către una din terminale, atârnă un capăt al sârmei peste ea, apoi, ţinând sârma de partea izolată, apropie încet al doilea capăt de cealaltă terminală.

— Ce vrei să faci? Dawnay traversă repede încăperea către dânsul. Ai s-o scurtcircuitezi.

— Nu cred - spuse Fleming. El atinse terminala cu partea dezgolită a sârmei: Vezi!

Nu se iscă decât o mică scânteie, când cele două suprafeţe de metal se întâlniră.

Fleming lăsă să cadă sârma şi rămase câteva secunde gânditor. Apoi ridică încet ambele sale mâini către terminale, cum făcuse Christine.

Dawnay făcu un pas înainte pentru a-l opri:

— Pentru Dumnezeu!

— E în regulă. Fleming atinse cele două terminale deodată şi

nu se întâmpla nimic. Stătu acolo cu braţele întinse, ţinând plăcile de metal, pe când Dawnay îl observa cu un amestec de scepticism şi teamă.

— N-am avut destulă moarte?

— *Maşina* a avut. Îşi lăsă braţele în jos. A învăţat. Nu cunoştea efectele voltajului asupra ţesuturilor organice, până ce n-a avut-o pe Christine între terminale. Nici nu ştia că se va autoavaria. Dar acum, când ştie, îşi ia precauţii. Dacă încerci să scurtcircuitezi aceşti electrozi, va reduce voltajul. Încearcă.

— Nu, mulţumesc. M-am săturat de ideile dumitale originale.

Fleming o privi cu duritate.

— Să ştiţi că n-aveţi de-a face numai cu o aparatură. Aveţi de-a face cu un creier şi încă unul foarte bun.

Cum ea nu răspunse, el plecă.

Cu toată presiunea lucrărilor - pentru Ministerul Apărării, Geers găsi timpul şi modalitatea s-o ajute pe Dawnay. Era genul de om care se hrănea cu activitate, ca o lăcustă; să aibă multe lucruri sub control - iată ce-i satisfăcea râvna interioară şi înlocuia spiritul creator care-l părăsise. Hotărî să i se pună la dispoziţie lui Dawnay şi mai multă aparatură şi mai multe ajutoare - şi raportă progresele ei cu mândrie crescândă. „Voi face treabă mai bună ca Reinhart” - gândea.

Blocului computerului îi fu adăugat un nou laborator, care adăpostea o imensă maşină foarte complicată pentru sinteza A.D.N.-ului şi în cursul următoarelor săptămâni fură instalate aparate noi, destinate cristalografiei cu raze X şi unităţi de sinteză chimică pentru a fabrica compuşi de fosfaţi, dezoxiriboză, adenină, thymină, cytosină, tyrosină şi alte ingrediente necesare pentru a alcătui moleculele de A.D.N., sămânţa vieţii. În câteva luni obţinură o spirală A.D.N. de vreo cinci miliarde de formule-cod de nucleotide în construcţie şi până la sfârşitul anului realizaseră o unitate genetică de cincizeci de cromozomi - asemănătoare, dar întrucâtva superioară necesităţii genetice a omului.

La începutul lui februarie, Dawnay raportă apariţia unui embrion viu - în aparenţă omenesc.

Hunter se repezi până la clădirea laboratorului, ca să-l vadă. Trecu pe lângă Fleming, traversând camera computerului, dar nu-i spuse nimic; Fleming se ocupase de partea sa, după cum

promisese şi nu făcea nici un efort să ajute la problemele de biochimie. În laborator, Hunter o găsi pe Dawnay, aplecată peste un mic cort cu oxigen, înconjurată de aparatură şi de un număr de asistenţi de-ai ei.

— Trăieşte?

— Da. Dawnay se ridică şi îl privi.

— Cu ce seamănă?

— E un copil.

— Un copil de om?

— Aşa aş zice, deşi mă îndoiesc că Fleming va spune la fel. Arboră un zâmbet de satisfacţie. Şi-i o fetiţă.

— Nu-mi vine să cred. Hunter privi în jos, înspre cortul de oxigen. Pot să mă uit?

— Nu-i mare lucru de văzut: abia un ghemotoc învelit.

Sub învelişul de plastic al cortului era ceva care ar fi putut fi omenesc, dar corpul era strâns învelit într-o pătură şi faţa ascunsă de o mască. Un tub de cauciuc dispărea pe lângă gât, sub pătură...

— Respiră?

— Numai cu ajutor extern. Pulsul şi respiraţia normală. Greutatea: trei kilograme. Când am venit prima dată aici, n-aş fi crezut aşa ceva. Se întrerupse deodată, pe neaşteptate copleşită de emoţie. Continuă apoi, cu vocea mai blândă ca de obicei: S-a înfăptuit toată alchimia fabricării aurului, a fabricării vieţii. Bătu în tubul de cauciuc şi reluă felul ei repezit, obişnuit de a vorbi: O hrănim intravenos. Aţi putea obiecta că n-are instinctul normal al suptului. Va trebui s-o învăţaţi.

— Ne-aţi dat o sarcină serioasă - spuse Hunter, mişcat, dar deja preocupat de răspunderi formale.

— Am dat viaţă omenească, făcută de fiinţe omeneşti. I-au trebuit naturii două mii de milioane de ani ca să facă o treabă ca asta; nouă ne-au trebuit paisprezece luni.

Hunter îşi regăsi manierele medicale mondene:

— Lăsaţi-mă să fiu primul care să vă felicite.

— Te porţi ca la o naştere normală - spuse Dawnay, reuşind să strâmbe din nas şi să surâdă în acelaşi timp.

Mica creatură din cort păru să prospere cu hrana sa intravenoasă. Creştea cam cu o jumătate de ţol[23] zilnic şi era

[23] Cam 13 mm. (n.tr.)

evident că nu avea să treacă prin fazele copilăriei obişnuite ale unei fiinţe omeneşti. Geers raportă directorului general al cercetărilor din Ministerul Apărării că în ritmul actual avea să atingă statura umană normală în trei sau patru luni.

Reacţia oficială la întregul eveniment fu un amestec de mândrie şi discreţie. Directorul general trimise după un raport complet şi îl incluse într-o categorie ultrasecretă. Îl trecu mai departe ministrului Apărării, care îl comunică, în rezumat, Primului Ministru, mirat şi perplex. Consiliul de Miniştri fu informat în termenii cei mai strict confidenţiali şi Ratcliff se întoarse în biroul său din Ministerul Ştiinţelor, tulburat şi nesigur de ce urma să facă. După o gândire prelungă, îl informă pe Osborne, care îi scrise lui Fleming, cerând un raport independent.

Fleming răspunse laconic: „Omorâţi-o!”

Apoi fu convocat în biroul lui Geers şi rugat să se explice.

— Mi-e greu să cred - spuse Geers, cu ochii îngustaţi în spatele ochelarilor - că problema aceasta te priveşte în vreun fel.

Fleming bătu cu pumnul în biroul enorm:

— Sunt sau nu mai sunt membru al echipei?

— Într-un sens eşti.

— Atunci poate că mă veţi asculta. Creatura poate *arăta* ca o fiinţă omenească, dar nu-i. Este o prelungire, o anexă a maşinii, ca şi cealaltă făptură, doar mai complexă.

— Teoria dumitale e bazată pe ceva?

— E bazată pe logică. Cealaltă creatură a fost o primă tentativă, o primă încercare de a produce un organism ca al nostru, urmând deci să fie acceptat de noi. Aceasta de acum e o tentativă mai reuşită, bazată pe mai multă informare. Am lucrat asupra acestei informări, ştiu cât este de bine gândită.

Geers îşi întredeschise puţin ochii:

— Şi după ce am realizat acest miracol, dumneata propui să-l omorâm?

— Dacă nu ştii, n-ai să fii niciodată în stare să ştii. Lumea va începe să se gândească la această creatură ca la o fiinţă omenească. Vor spune să o asasinăm. Ne va stăpâni - maşina ne va stăpâni, cum va voi.

— Şi dacă nu dorim să urmăm sfatul dumitale?

— Atunci ţineţi-o departe de computer.

Geers şezu un moment liniştit, cu ochelarii sclipind. Apoi se ridică, semn că întrevederea luase sfârşit.

— Eşti aici numai detaşat, Fleming şi asta datorită amabilităţii ministrului Ştiinţelor. Hotărârea în această problemă îmi revine mie şi nu dumitale. Vom face ceea ce cred eu că e mai bine - şi o vom face aici.

IX. Accelerare

După patru luni fata - aşa cum prezisese Geers - semăna cu un copil normal. În cea mai mare parte a timpului stătea într-un cort de oxigen, deşi învăţa să respire ca un om, pe perioade din ce în ce mai lungi.

La sfârşitul primei luni nu se mai hrănea artificial şi se folosea de un biberon. Altminteri, nu se întreprinse nimic pentru a-i stimula mintea şi ea stătea culcată, inertă ca un sugaci, privind în tavan. Geers se neliniştea, pe măsură ce creşterea continua, dar făptura se opri la un metru şaptezeci, când ajunsese o tânără femeie pe deplin dezvoltată.

— Şi încă o tânără femeie de-a dreptul frumoasă - spunea Hunter, lingându-şi buzele.

Geers nu permise nimănui - afară de Hunter, Dawnay şi asistenţii lor - s-o vadă. Trimitea zilnic rapoarte confidenţiale la Ministerul Apărării şi fu vizitat de două ori de Directorul General al Cercetărilor, cu care întocmi planuri pentru viitorul creaturii. Fură luate precauţii extreme pentru ca existenţa ei să se păstreze secretă; o gardă de zi şi alta de noapte fură aşezate lângă computer, iar personalul blocului de laboratoare şi toţi ceilalţi care ştiau, depuseră un jurământ de tăcere. Afară de Reinhart (căruia îi spusese, neoficial, Osborne) şi de câţiva funcţionari superiori şi politicieni de la Londra, nimeni, exceptând echipa de cercetători de la Thorness, nu ştia nimic despre ea.

Fleming, după părerea lui Geers, era elementul cel mai dubios din tot grupul şi i se dădură instrucţiuni speciale lui Judy să-l ţină sub observaţie. Ei doi de-abia schimbaseră o vorbă din primăvara trecută. El făcuse o încercare de a-şi cere scuze, prea puţin amabilă şi cu jumătate de gură, dar ea i-o retezase scurt şi de atunci, când se întâlneau în complex, se ignorau reciproc. Cel puţin, îşi spunea ea, nu-l mai spiona şi pe el; el se separase de cercetările lui Dawnay, sector unde Judy fusese repartizată după moartea lui Bridger; aşadar, nu mai era nevoită să se ocupe şi de el. Toate problemele de conştiinţă pe care şi le făcea în trecut erau înecate într-un soi de indiferenţă apatică. Dar acum era altceva. Concentrându-şi toată voinţa, se duse să-l caute la computer, simţindu-şi picioarele ciudat de

nesigure. Îi arătă instrucţiunile pe care le primise.
— Vrei, te rog, să citeşti asta? spuse ea, fără nici un fel de introducere.
Aruncă o privire asupra hârtiei şi i-o înapoie:
— Are antetul Ministerului Apărării - citeşte-o *dumneata*. Sunt foarte selectiv cu ceea ce ating.
— Sunt preocupaţi de securitatea noii creaturi - spuse ea sec, dând înapoi în faţa agresivităţii lui.
Fleming râse.
— Te amuză? întrebă ea. Eu trebuie să răspund pentru securitatea ei.
— Şi cine răspunde de securitatea dumitale?
— John - faţa lui Judy se înroşi: Suntem oare siliţi să fim mereu de o parte şi de alta a baricadei?
— Aşa s-ar părea, ce zici? Tonul lui şovăia între simpatie şi indiferenţă: Mă tem că nu prea înghit preţioasa dumneavoastră creatură.
— Nu-i a mea. Îmi fac meseria. Nu-ţi sunt duşmană.
— Nu. Eşti numai genul de fată pe care toţi o împing încoace şi încolo. Îşi plimbă prin încăpere o privire dezarmată: O, eu le-am spus părerea mea!
Ea încercă o ultimă tentativă de apropiere:
— A trecut multă vreme de când nu ne-am mai plimbat cu barca.
— Da, multă vreme...
— Suntem aceiaşi.
— Într-o lume diferită. Schiţă o mişcare de parc-ar fi vrut să plece.
— E aceeaşi lume, John.
— O. K.! Explică-le dumneata că lucrurile stau aşa.
Trecu Hunter:
— O scoatem afară.
Fleming, uşurat, n-o mai privi pe Judy.
— Pe cine?
— Fetiţa din cortul de oxigen.
— Avem voie? întrebă Judy.
— Este o împrejurare deosebită. Sărbătorim ieşirea ei în lume.
Hunter îi surâse cu subînţeles, galant şi trecu în cealaltă cameră. Fleming se uită acru după el.
— Monstru în mărime naturală, oferit ca supliment pentru

fiecare cumpărător.

Judy se surprinse râzând. Simţi că erau dintr-o dată cu mult mai apropiaţi.

— Îl detest pe acest om, îşi dă nişte aere...

— Sper că o omoară - spuse Fleming. E probabil un medic destul de prost.

Trecură împreună spre laborator. Hunter dirija deschiderea capătului din fund al cortului cu oxigen, supravegheat de Dawnay. Sub cort era un pat îngust pe rotile; doi asistenţi îl traseră cu grijă înainte. Ceilalţi stăteau de jur împrejur, pe când patul alunecă afară cu creatura-fată: mai întâi picioarele acoperite cu un cearşaf, apoi corpul, de asemenea acoperit. Era culcată pe spate; când i se văzu faţa, Judy tresări violent. Era o faţă aspră şi frumoasă, cu pometţii obrajilor proeminenţi şi cu trăsături generoase, de tip baltic. Părul ei lung şi blond se răsfiră pe pernă, ochii îi erau închişi şi respira paşnic, ca în somn. Părea o întruchipare purificată, blondă, a Christinei.

— E Christine - şopti Judy - Christine.

— Nu poate fi - spuse Hunter cu bruscheţe.

— Există o asemănare exterioară - admise Dawnay.

Hunter i-o reteză scurt:

— I-am făcut autopsia celeilalte fete. De altfel, aceea era brunetă.

Judy se întoarse către Fleming:

— Să fie ăsta un soi de farsă cumplită?

El dădu din cap:

— Nu te lăsa înşelată. Nu vă lăsaţi înşelaţi nici unul din voi. Christine e moartă. Christine a reprezentat doar *modelul.*

O clipă nu vorbi nimeni, în timp ce Dawnay luă pulsul creaturii şi se aplecă să-i privească faţa. Ochii ei se deschiseră şi priviră vag în tavan.

— Ce înseamnă asta? întrebă Judy.

Îşi aminti că o văzuse pe Christine moartă şi totuşi, făptura era absolut asemănătoare cu ea - şi trăia.

— Înseamnă - spuse Fleming, ca şi cum ar fi răspuns tuturor - că maşina a luat o fiinţă omenească şi a făcut o copie. A greşit unele lucruri, de pildă culoarea părului, dar în general a făcut o treabă destul de bună. Poţi transcrie anatomia umană în cifre şi asta-i ceea ce a făcut computerul; şi apoi ne-a pus pe noi să le realizăm.

Hunter se uită la Dawnay şi făcu semn asistenţilor să împingă patul într-o încăpere învecinată.

— Ne-a dat ce voiam, în orice caz - spuse Dawnay.

— Aşa credeţi? Creierul e cel care contează; trupul n-are importanţă. Nu a creat o fiinţă omenească, a înfăptuit o creatură străină de noi, care arată ca o fiinţă omenească.

— Dr. Geers ne-a expus teoria dumitale - spuse Hunter, trecând mai departe, în urma fetei de pe pat.

Dawnay ezită o clipă, înainte de a-i urmă:

— Poate că ai dreptate şi în cazul acesta va fi cu atât mai interesant.

Fleming se stăpâni cu un efort evident.

— Ce aveţi de gând cu ea?

— O vom educa..

Fleming se întoarse şi ieşi din laborator, revenind în camera computerului, cu Judy după el.

— Ce-i rău în asta? întrebă ea. Toţi ceilalţi...

O privi:

— Ori de câte ori o inteligenţă superioară întâlneşte una inferioară, o distruge. Iată ce-i rău. Epoca fierului a distrus epoca pietrei, „feţele palide” i-au învins pe indieni. Ce a rămas din Cartagina, când au terminat romanii cu ea?

— Deci în ultimă instanţă e rău?

— E rău pentru noi.

— De ce ar fi?

— Cei tari sunt întotdeauna fără cruţare cu cei slabi.

Puse o mână nesigură pe mâneca lui:

— Atunci cei slabi ar face mai bine să se unească.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta mai devreme - spuse el.

Judy îl cunoştea destul de bine ca să nu insiste; se întoarse la propria ei viaţă, lăsându-l cu frământările şi îndoielile sale.

În anul acela n-a mai fost o primăvară timpurie. Vremea aspră, întunecată, ţinu până la sfârşitul lui aprilie, potrivită cu atmosfera întunecată, neînsorită a complexului. Afară de experienţa lui Dawnay, nimic nu mergea cum trebuie. Personalul permanent al lui Geers şi echipele de cercetare pentru rachete lucrau sub tensiune, fără vreun succes efectiv. Se făceau mai multe experimente ca oricând, dar fără rezultate satisfăcătoare. După fiecare încercare ratată, ţesătura cenuşie

a norilor dinspre Atlantic se îngrămădea din nou pe promontoriu, ca şi cum ar fi vrut să arate că nimic nu se va schimba sau îmbunătăţi vreodată.

Numai creatura înflorea, ca o plantă exotică într-o seră. O parte din laboratoarele lui Dawnay fură amenajate în chip de locuinţă pentru fată. Aici era îngrijită şi pregătită pentru rostul ei, ca o prinţesă din poveşti. O numiră Andromeda, după tărâmul ei de origine şi o învăţară să mănânce şi să bea şi să stea aşezată şi să se mişte. La început învăţă foarte încet să-şi cunoască trupul; n-avea, după cum spunea Dawnay, nici unul din instinctele copilului în creştere, dar curând era limpede că putea absorbi cunoştinţele cu o iuţeală nemaipomenită. Nu trebuia să i se spună nimic de două ori. O dată ce înţelegea capacităţile unui lucru, îl stăpânea fără ezitare sau efort.

Aşa s-a întâmplat şi cu vorbitul. La început păru să nu-i sesizeze existenţa, nu ţipase niciodată cum ţipă copiii şi trebuia învăţată ca un copil surd, lămurindu-i-se vibraţia corzilor vocale şi rostul lor. Dar îndată ce înţelese, învăţă limbajul articulat în ritmul în care i se explica pe silabe. După câteva săptămâni putea comunica prin limbă vorbită.

În câteva săptămâni învăţase, de asemenea, să se mişte ca o fiinţă omenească - puţin cam ţeapănă, ca şi cum corpul ar fi lucrat după instrucţiuni şi nu după propriile sale dorinţe - dar graţios şi fără nici un fel de discordanţe. Cea mai mare parte a timpului era ţinută în locuinţa ei, deşi în fiecare zi, când nu ploua, era scoasă la plimbare pe câmpiile pustii, într-o maşină închisă şi lăsată să umble la aer curat, sub escortă şi în afara vederii vreunor ochi dinăuntrul sau dinafara complexului.

Niciodată nu se plângea, orice i s-ar fi făcut. Accepta controalele medicale, învăţătura, supravegherea continuă, ca şi cum n-ar fi avut voinţă sau dorinţe proprii. De fapt, nu arăta nici un fel de emoţii, în afară de foame înainte de masă şi oboseală la sfârşitul zilei şi atunci o oboseală fizică, niciodată una mentală. Era întotdeauna amabilă, întotdeauna ascultătoare şi foarte frumoasă. Se purta într-adevăr ca în vis.

Geers şi Dawnay îi prevăzuseră educaţia într-un ritm care concentra un întreg ciclu universitar, în localul care începu să semene mai degrabă cu clădirea destinată unor cursuri de vară. O dată ce înţelesese bazele aritmeticii elementare, nu mai avu nici o dificultate cu matematicile superioare. Parcă era un

computer; trecea prin cifre cu logica rapidă a unui calculator şi nu greşea niciodată. Părea capabilă să ţină minte cele mai complexe progresii, fără o umbră de oboseală. În rest, era îndopată cu fapte ca o enciclopedie. Geers şi profesorii care erau trimişi la Thorness într-o procesiune fără sfârşit şi impresionant academică - nu ca s-o instruiască direct, căci era ţinută secret, ci ca să-i îndrume, pe instructorii ei - puseră bazele unui nivel general de cunoştinţe fără specializare amănunţită, aşa că la sfârşitul cursului ei de vară - şi al verii, Andromeda ştia teoretic tot atâtea despre lume, cât un absolvent de şcoală, inteligent şi receptiv. Îi lipsea însă orice simţ al experienţei umane, orice atitudine spontană. Deşi era sprintenă şi destul de comunicativă, părea că se mişcă şi că vorbeşte ca în transă: aceasta era impresia pe care o lăsa, în ultimă instanţă.

— Ai dreptate - recunoscu Dawnay faţă de Fleming: Ea n-are un creier, ci un calculator.

— Nu-i acelaşi lucru?

Fleming privi către fata subţire şi frumoasă, care şedea la masă citind, în ceea ce devenise odaia ei. Era în timpul uneia din rarele lui vizite la Dawnay. Laboratorul fusese transformat într-un apartament, care părea ieşit de-a dreptul dintr-o revistă de arhitectură interioară - fata completând decorul.

— Este infailibilă - spuse Dawnay. Nu uită. Nu greşeşte niciodată. Ştie de pe acum mai mult decât ştiu cei mai mulţi.

Fleming se încruntă:

— Dacă vei continua să bagi informaţii în ea, va şti în curând mai multe decât dumneata.

— Probabil. Persoanele care ne conduc au anumite planuri în legătură cu ea.

Planul lui Geers era destul de evident. Problemele urgente ale Centrului de cercetări rămâneau nesoluţionate, cu toate că se folosea noul computer. Principala dificultate era că nu ştiau cum să-l întrebuinţeze. Îl luau din mâinile lui Fleming câteva ore pe zi şi reuşeau să obţină o serie de calcule, efectuate rapid de maşină, dar n-aveau mijloace pentru a-i verifica adevăratul potenţial sau pentru a-i întrebuinţa imensa putere intelectuală în slujba problemelor care nu erau puse în termeni matematici. Dacă - aşa cum socotea Fleming - fiinţa creată cu ajutorul maşinii avea vreo afinitate cu ea, atunci era logic să poată fi

utilizată ca un intermediar. Monstrul prim era evident incapabil să comunice computerului vreo cerinţă umană, dar cu fata se schimbau lucrurile. Dacă ea se arăta în stare să devină o curea de transmisie, totul evolua cum nu se poate mai pasionant.

Ministerul Apărării n-avea nici o obiecţie faţă de această idee şi deşi Fleming îl preveni pe Osborne - cum îl prevenise pe Geers - acesta nu mai avea nici un cuvânt în faţa celor care hotărau în ultimă instanţă, Fleming nu făcea decât să asiste neputincios şi să observe cum comenzile maşinii erau îndeplinite fără ezitare de persoanele care nu voiau să asculte de el. El însuşi n-avea nimic pe care să se bizuie, decât o punte îngustă de logică. Dacă greşise, greşise tot raţionamentul chiar de la început şi rostul vieţii create nu era cel bănuit de el. Dar dacă avea dreptate, ei mergeau drept spre un dezastru.

De altfel, era în încăperea computerului, când Geers şi Dawnay aduseră prima oară fata acolo.

— Pentru Dumnezeu!

Privi de la Geers la Dawnay, într-un ultim apel disperat.

— Ştim cu toţii ce crezi, Fleming - spuse Geers.

— Atunci împiedicaţi-o să intre aici.

— Dacă ai vreo plângere, fă-o la Minister.

Se îndreptă către ieşire.

Dawnay ridică din umeri; i se părea şi ei că Fleming făcea prea mult caz pentru nimic.

Geers ţinu uşa deschisă şi Andromeda intră, escortată de Hunter, care mergea pe lângă ea - şi totuşi uşor în urmă - ca nişte personaje din romanele lui Jane Austin. Andromeda se mişca ţeapănă, dar era pe de-a întregul lucidă, cu faţa calmă, ochii ei cuprinzând totul. Tabloul părea oarecum artificial şi ireal, ca şi cum grupul s-ar fi pregătit pentru un menuet.

— Aceasta e camera de control a computerului - spuse Geers, pe când fata stătea, privind în jur. Părea un părinte bun, dar sever. Îţi aminteşti că ţi-am vorbit despre el?

— De ce aş fi uitat?

Deşi vorbea lent, articulând cu riguroasă precizie cuvintele, vocea ei, ca şi faţa, era calmă şi atrăgătoare.

Geers o conduse de-a lungul încăperii:

— Aceasta este unitatea în care se introduc întrebările, INPUT-ul. Singurul fel prin care putem da informaţii computerului este dactilografierea lor direct aici. Asta ia timp

mult.
— Trebuie să ia.
Ea examina clapele cu un fel de interes calm.
— Dacă vrem să comunicăm cu ea - continuă Geers - nu avem decât să selecţionăm câte ceva din rezultate şi să le introducem din nou aici.
— E un procedeu foarte greoi - spuse ea, încet.
Dawnay veni şi se aşeză de cealaltă parte a fetei:
— Ciclop, din camera alăturată, poate comunica direct, prin cablul coaxial.
— Asta-i ce doriţi să fac eu?
— Vrem să ne lămurim - spuse Geers.
Fata ridică ochii şi-l văzu pe Fleming privind-o fix.
Ea nu-l remarcase până atunci şi îi întoarse privirea, lipsită de expresie.
— Cine este?
— Doctorul Fleming - spuse Dawnay. El a proiectat computerul.
Fata merse rigidă până la el şi-i întinse mâna.
— Bună ziua.
Vorbea ca şi cum ar fi repetat o lecţie. Fleming îi ignoră mâna şi continuă s-o privească fix. Ea îi întoarse privirea fără să clipească şi, după un minut, lăsă braţul să-i cadă.
— Socot că eşti un om inteligent - spuse ea, simplu.
Fleming râse.
— De ce faci asta? întrebă ea.
— Ce?
— Râzi - ăsta-i cuvântul?
Fleming dădu din umeri:
— Oamenii râd când sunt fericiţi şi plâng când sunt trişti. Uneori râdem când suntem nefericiţi.
— De ce? Ea continuă să-l privească în faţă. Ce înseamnă fericit sau trist?
— Asta se *simte.*
— Eu nu le *simt.*
— Nu. Nici n-ar fi posibil.
— De ce aveţi aceste porniri?
— Pentru că suntem imperfecţi.
Fleming îi întoarse privirea, ca şi cum ar fi provocat-o. Geers se agită, impacient.

— Lucrează normal, Fleming? Nu-i nimic pe tabloul de observaţie?

— Care-i tabloul de observaţie? întrebă ea, întorcându-se.

Geers i-l arătă şi ea privi la şirurile de becuri neluminate, pe când Geers şi Dawnay îi explicau întrebuinţarea terminalelor.

— Am dori să stai între ele - spuse el.

Ea merse hotărâtă către tablou şi cum se apropie, lămpile începură să clipească. Se opri.

— E în ordine - spuse Dawnay.

Geers luă învelişurile izolate de pe terminale şi o pofti pe fată să înainteze, pe când Fleming privea, încordat, fără a spune un cuvânt. Ea merse în silă, cu faţa obosită şi crispată. Când ajunse la tablou, se opri, cu câte un terminal la câţiva centimetri de fiecare parte a capului şi luminile începură să clipească mai repede, încăperea era plină de zumzetul computerului. Încet, fără a i se fi spus, ea ridică mâinile către terminale.

— Eşti sigur că e neutralizat?

Geers îl privi îngrijorat pe Fleming.

— Se autoneutralizează.

Când mâinile fetei atinseră plăcile de metal, ea se cutremură. Stătu cu faţa inexpresivă, ca în transă şi apoi le dădu drumul şi se clătină nesigură. Dawnay şi Geers o susţinură şi o duseră până la un scaun.

— E în ordine? întrebă Geers.

Dawnay dădu afirmativ din cap:

— Dar ia priviţi!

Toate luminile de pe tablou erau aprinse şi zumzetul computerului crescu, mai tare ca înainte.

— Ce s-a întâmplat?

— Vorbeşte cu mine - spuse fata. *Ştie* despre mine.

— Ce spune? întrebă Dawnay. Ce *ştie* despre dumneata? Cum vorbeşte?

— Noi... noi comunicăm.

Geers păru neplăcut surprins:

— În cifre?

— S-ar putea exprima şi în cifre - spuse ea, privind, fără să vadă, fix înainte. Ar trebui foarte multă vreme pentru a vă explica...

— Şi îi poţi comunica şi dumneata?

Dawnay fu întreruptă de o puternică explozie în camera alăturată. Tabelul de evidenţă se stinse, zumzetul se opri.

— Ce-a fost asta? întrebă Geers.

Fleming se întoarse fără a-i răspunde şi merse rapid spre prima încăpere a laboratorului, unde erau adăpostiţi Ciclop şi rezervorul lui. Din fişele de contact de deasupra rezervorului ieşea fum. Când le trase afară, capetele erau înnegrite şi bucăţi de ţesut carbonizat atârnau de ele. Privi în rezervor şi buzele i se subţiară.

Dawnay se repezi înăuntru, urmată dr Geers.

— Ce i s-a întâmplat?

— A fost electrocutat. Fleming îi flutură sârmele pe sub nas: A fost un nou scurtcircuit şi l-a omorât.

Geers se uită în rezervor şi se retrase, dezgustat.

— Ce-ai făcut cu unităţile de control? întrebă el.

Fleming aruncă pe jos resturile carbonizate ale firelor.

— Eu n-am făcut nimic. Computerul ştie să-şi ajusteze voltajele - ştie să ardă ţesuturile - ştie să ucidă.

— Dar de ce? întrebă Geers.

Priviră cu toţii, din instinct, spre uşa camerei computerului. Fata stătea acolo.

— Din cauza ei.

Fleming merse spre ea încruntat, cu falca repezită înainte.

— Tocmai i-ai transmis, nu-i aşa? Ştie că are un sclav mai bun acum. Nu mai avea nevoie de acea biată creatură. Asta-i ce-ai spus, nu-i aşa?

Ea îi întoarse privirea, calmă:

— Da.

— Vedeţi? se întoarse către Geers: Aţi izbutit să creaţi un ucigaş. Cu Bridger poate să fi fost un accident; poate şi cu Christine, deşi eu i-aş spune omor. Dar aceasta a fost pură, deliberată crimă.

— Era doar o creatură primitivă - spuse Geers.

— Şi era de prisos! Se întoarse spre fată: Aşa-i?

— Ne stătea în cale - răspunse ea.

— Şi data viitoare ai putea să-i stai dumneata în cale - sau eu, sau altul - oricare din noi!

Faţa ei rămase fără urmă de expresie:

— Noi n-am făcut decât să eliminăm un material inutil.

— „Noi”?

— Computerul şi cu mine. Ea îşi duse degetele la frunte.
Fleming o privi intens:
— Sunteţi una şi aceeaşi, aşadar? O inteligenţă combinată.
— Da - spuse ea - cu voce albă. Înţeleg…
— Atunci înţelege şi asta! Vocea lui Fleming se ridică, mânioasă şi-şi împinse obrazul strâns lângă al ei: Îţi dau o informaţie: e rău să ucizi.
— Rău? Ce înseamnă „rău”?
— Chiar *dumneata* vorbeai adineauri despre omor… - spuse Geers.
— O, Doamne! izbucni Fleming *cu* violenţă. Nu există aici nicio persoană în toate minţile?
Mai privi o clipă fix spre Andromeda şi apoi ieşi, alergând aproape, din încăpere.

Bouldershaw Fell arăta exact ca pe vremea când Reinhart venise pentru prima dată în vizită cu Judy. Iarbă şi buruieni năpădiseră ruinele construcţiilor şi câmpia mlăştinoasă dimprejur; dâre urâte pătau pereţii clădirilor, în locurile unde acoperişurile cedaseră în timpul furtunilor de iarnă; dar triplul arc se înălţa încă, imobil, deasupra marii sale cupe; în interiorul observatorului principal, aparatura şi personalul îşi continuau munca lor calmă, metodică. Harvey era şi acum însărcinat cu pupitrul de control, mesele cu aparataj de dirijare şi calcul flancau fereastra largă de o parte şi de alta şi fotografiile stelelor atârnau pe pereţi, deşi nu atât de curate şi noi cum fuseseră la început.
Singurul semn al problemei foarte grave care-i frământa pe toţi era o imensă hartă a lumii, înrămată pe perete, unde traseele rachetelor orbitale erau marcate cu tuş. Ea trăda ceea ce se ascundea sub liniştea aparentă - groaza şi înfrigurarea faţă de ameninţările din cer, care creşteau mereu, creşteau fără preget. Reinhart vorbea despre ele ca despre un *Mane, Tekel, Fares* [24] şi lucra zi şi noapte cu echipa observatorului, calculând traiectoria fiecărei noi urme plasate pe orbită şi trimiţând rapoarte, din ce în ce mai urgente şi mai sumbre, la Whitehall.
Aproape o sută din aceste sinistre rachete neidentificate

[24] În Biblie – cuvintele rău-prevestitoare apărute pe perete, cu litere de foc, la ultimul banchet al regelui Baltazar. (n.r)

fuseseră semnalate în cursul ultimelor luni şi zona lor de lansare fusese reperată într-un triunghi cuprinzând câteva sute de mile în oceanul dintre Manciuria, Vladivostok şi insulele nordice ale Japoniei. Niciuna din ţările învecinate nu le recunoştea ca aparţinându-le. După cum spunea Vandenberg, ele puteau fi a oricăreia din cele trei ţări membre şi colege de la O.N.U.

Vandenberg făcea vizite frecvente la radiotelescop şi ducea lungi şi sterile discuţii cu Reinhart. Din constatările lor se putea deduce doar că era vorba de vehicule propulsate, lansate de la 40° nord la 130° şi 150° est - şi că treceau peste Rusia, Europa Apuseană şi Insulele Britanice, cu o viteză de aproximativ 16 000 mile pe oră, la o înălţime cam de 250-400 mile. După ce parcurgeau cerul Angliei, treceau cu precădere peste Atlanticul de Nord, Groenlanda şi Nordul Polar al Canadei, probabil reintrând pe traiectoria lor în aceeaşi zonă a Nordului Mării Chinei. Orice drum luau, ele erau deviate pe deasupra Angliei sau Scoţiei; erau desigur dirijabile şi evident îndreptate spre această mică ţintă. Deşi nu se ştia nimic precis despre dimensiunea sau forma lor, sigur era că ele emiteau un semnal de recunoaştere şi erau destul de mari pentru a purta o sarcină nucleară.

— Nu ştiu care-i rostul lor - mărturisi Reinhart.

Era obsedat de ele. Oricât de nefericit se simţea în urma evoluţiei lucrurilor la Thorness, era acum pe de-a-ntregul prins de această nouă şi îngrozitoare întorsătură a evenimentelor.

Vandenberg avea teorii coerente şi rezonabile:

— Rostul lor este că cineva din Răsărit vrea să aflăm că deţine superioritatea tehnică asupra noastră. Flutură obiectele astea deasupra capului nostru, pentru a demonstra lumii că n-avem nici o posibilitate de replică. O nouă formă a zăngănitului săbiilor.

— Dar de ce mereu peste această ţară?

Vandenberg îl privi cu oarecare milă pe Profesor:

— Pentru că sunteţi destul de mici, dar destul de importanţi ca să constituiţi un fel de chezăşie. Această insulă a fost întotdeauna o excelentă ţintă.

— Bun! Reinhart făcu un semn înspre harta de pe perete. Iată dovada dumneavoastră. Nu o va prezenta Occidentul la Consiliul de Securitate?

Vandenberg dădu din cap negativ:
— Nu înainte de a negocia de pe poziţii de forţă. Ar fi încântaţi să alergăm plângând la O.N.U. şi să ne mărturisim slăbiciunea. Atunci am fi la cheremul lor. Ce ne trebuie mai întâi sunt mijloace de apărare.
Reinhart păru sceptic:
— Ce faceţi în sensul acesta?
— Lucrăm cât putem de repede. Geers e de părere...
— O, Geers!
— Geers e de părere că - Vandenberg ignoră întreruperea - izbutind să utilizăm această creatură-fată, înhămată la computerul dumitale, vom putea obţine o soluţionare bună şi rapidă.
— *Fostul* meu computer - spuse Reinhart acru. Vă doresc succes.

În noaptea de după plecarea lui Vandenberg apăru Fleming. Reinhart lucră până târziu, încercând să descopere originea semnalelor terestre care schimbau cursul sateliţilor pe orbită, când auzi de afară eşapamentul maşinii lui Fleming; acestuia i se părea că s-a întors acasă; încăperea familiară, Harvey la pupitrul de control, scunda siluetă părintească a Profesorului aşteptându-l. Din cei trei bărbaţi, Fleming arăta cel mai prost.
— E atât de bine aici! Privi în jurul marii încăperi ordonate: Calm şi curat.
Reinhart surâse:
— Nu-i tocmai bine, în momentul de faţă.
— Putem sta de vorbă?
Reinhart îl conduse spre fotoliile care fuseseră aşezate pentru vizitatori, cu o măsuţă, într-un colţ retras al observatorului.
— Ţi-am spus la telefon, John, că nu pot face nimic. Vor utiliza creatura, ca un auxiliar al computerului, pentru rachetele lui Geers.
— Este exact ceea ce vrea maşina.
Reinhart ridică din umeri:
— Sunt departe de asta acum.
— Toţi suntem departe. De-abia mă mai ţin şi eu de un fir de păr. Tot ce vorbeam noi despre tăiatul contactului... Crezi că vom mai fi în stare? Fleming se juca nervos cu o cutie de chibrituri, pe care o scosese să aprindă ţigările: E sub control

propriu acum. A dobândit protectori, aliaţi. Dacă această creatură, care arată ca o femeie, ar fi sosit cu o navă spaţială, ar fi fost anihilată până acum, ar fi fost luată drept ceea ce este de fapt. Dar fiindcă a fost instalată pe Pământ cu mult mai subtil, pentru că i s-a dat chip omenesc, este acceptată ca atare. Şi arată foarte bine. N-are nici un rost să faci apel la Geers sau la grupul acela: am încercat. Profesore, mi-e frică.

— Tuturor ne e frică - spuse Reinhart. Cu cât aflăm mai mult despre Univers, cu atât e mai înfricoşător.

— Uite - Fleming se aplecă înainte, cu gravitate: Hai să ne punem capetele la contribuţie. Acea maşină, acel copil al raţiunii unei alte lumi - şi-a suprimat propriul său monstru ciclopic. A suprimat-o pe Christine. Are să mă suprime şi pe mine, dacă mă pun în calea ei.

— Atunci ieşi din calea ei - spuse Reinhart, obosit. Dacă eşti în pericol, ieşi din calea ei acum.

— Pericol! pufni Fleming. Crezi că eu vreau să mor atât de urât ca Dennis Bridger, pentru interesele Guvernului sau ale Intelului? Numai că eu sunt următorul pe listă. Dacă sunt înlăturat, sau ucis, ce se întâmplă după aceea?

— Deocamdată, problema e ce se întâmpla acum? Reinhart părea un medic, tratând un caz desperat. Nu pot să te ajut, John.

— Ce-i cu Osborne?

— A scăpat frânele.

— Ar putea să-l pună pe ministrul său să meargă la Primul Ministru.

— Primul Ministru?

— E plătit ori nu pentru asta?

Reinhart dădu din cap negativ:

— Nu eşti în stare să-i demonstrezi nimic, John.

— Am unele argumente.

— Mă îndoiesc că vreunul din ei să mai aibă chef să te asculte. Reinhart flutură o mână micuţă spre harta din perete: Asta-i ce ne îngrijorează în clipa de faţă.

— *Asta* ce înseamnă?

Reinhart îi explică. Fleming ascultă, încordat şi necăjit, strivind între degete cutia de chibrituri.

— Nu putem fi întotdeauna victorioşi, nu-i aşa? înlătură el explicaţiile Profesorului. Dar cel puţin mai putem trata cu fiinţe

omeneşti.

— Ce fel de tratative? întrebă Reinhart.

— N-are importanţă ce fel de tratative - în comparaţie cu ce vom avea probabil de făcut. O bombă reprezintă o moarte rapidă pentru o civilizaţie, dar subjugarea lentă a unei planete... Vocea i se stinse...

Primul Ministru se afla în odaia cu lambriuri de stejar din Camera Comunelor. Era un domn în vârstă, cu alură sportivă şi ochi albaştri care clipeau. Şedea la mijlocul mesei mari care ocupa jumătate de cameră, ascultându-i pe ministrul Apărării. Razele soarelui treceau prietenos prin ferestrele cu geamuri în pătrăţele. Se auzi o bătaie în uşă şi ministrul Apărării se încruntă: era un tânăr energic, căruia nu-i plăcea să fie întrerupt.

— Ah, iată echipa ştiinţifică. Primul Ministru surâse amabil, când Ratcliff şi Osborne fură introduşi: Nu l-ai cunoscut pe Osborne, nu-i aşa, Burdett?

Ministrul Apărării se ridică şi strânse neglijent mâinile noilor veniţi. Primul Ministru îi invită să ia loc.

— Nu-i o zi splendidă, domnilor? Îmi amintesc că era la fel pe timpul Dunkerque-ului. Soarele pare să zâmbească întotdeauna deasupra catastrofelor naţionale. Se întoarse către Burdett: Vrei să-i dai drumul, băiete dragă?

— E vorba despre Thorness - îi spuse Burdett lui Ratcliff: Vrem să preluăm computerul în întregime - şi tot ce este în legătură cu el. Suntem de acord, în principiu, nu-i aşa? Primul Ministru şi cu mine credem c-a sosit momentul.

Ratcliff îl privi fără simpatie:

— Aveţi de pe acum acces la el.

— Ne trebuie mai mult decât atât, nu-i aşa, domnule? făcu apel Burdett la Primul Ministru.

— Avem nevoie de noul vostru interceptor, domnilor şi asta urgent. În spatele manierelor amabile, leneşe şi cam de modă veche se află mai mult decât o umbră de fermitate şi înţelegere a lucrurilor: în 1940 aveam *Spitfire*-urile[25], dar actualmente nici noi şi nici aliaţii noştri din Apus n-avem nimic cu care să putem măcar atinge ceea ce vine peste noi.

---

[25] Avioane de luptă britanice din timpul celui de-al II-lea război mondial, (n.r.)

— Şi nici în perspectivă - adăugă Burdett - dacă rămânem la mijloacele convenţionale.

— Am putea coopera în vederea unei invenţii viitoare, nu-i aşa? îl întrebă Ratcliff pe Osborne.

Burdett nu era omul care să-şi irosească timpul:

— Putem să ne descurcăm singuri, dacă preluăm în întregime aparatura dumneavoastră de la Thorness şi fata.

— Creatura?

Osborne ridică o sprânceană bine disciplinată, dar Primul Ministru îl linişti din ochi.

— Doctorul Geers este de părere că, utilizând pe această tânără doamnă, destul de bizar creată, pentru a interpreta cerinţele noastre faţă de computer şi pentru a traduce calculele computerului pentru noi, am putea soluţiona o mulţime de probleme foarte rapid.

— Dacă poţi avea încredere în intenţiile ei.

Primul Ministru părea interesat:

— Nu prea înţeleg.

— Unul sau doi din oamenii noştri au îndoieli asupra posibilităţilor ei - spuse Ratcliff, mai mult cu speranţă decât cu convingere. Niciunui ministru nu-i place să piardă teren, chiar dacă pentru a-l păstra este nevoit să folosească metode neloiale. Primul Ministru se descotorosi de el.

— A, da, am auzit despre asta.

— Până acum, domnule, această creatură a fost sub observaţia echipei noastre - spuse Osborne. Profesorul Dawnay...

— Dawnay ar putea rămâne.

— Cu rol consultativ - adăugă Burdett repede.

— Şi doctorul Fleming? întrebă Ratcliff.

Primul Ministru se întoarse din nou spre Burdett:

— Fleming ar fi util, nu-i aşa? Burdett îşi încreţi fruntea:

— Vom avea nevoie de control deplin şi securitate absolută.

Ratcliff îşi încercă ultima carte:

— Credeţi că fata va fi în stare de aşa ceva?

— Propun s-o întrebăm pe ea, spuse Primul Ministru. Apăsă pe un mic buton şi un tânăr apăru aproape instantaneu în prag. Roagă-l pe doctorul Geers s-o introducă pe prietena sa.

— Aţi adus-o aici? Ratcliff îl privi acuzator pe Osborne, ca şi cum s-ar fi întâmplat din vina lui.

— Da, dragul meu.

Primul Ministru se uită şi el întrebător la Osborne:
— Oare este... hm...?
— Arată absolut normal.
Primul Ministru schiţă un suspin de uşurare şi se sculă în picioare, când se deschise uşa pentru a lăsa să intre pe Geers şi Andromeda:
— Intră, doctor Geers. Intră, draga mea.
I se dădu Andromedei scaunul din faţa lui. Ea se aşeză liniştită, cu capul puţin plecat, cu mâinile în poală, ca o dactilografă venită pentru o slujbă.
— Trebuie să ţi se pară straniu totul - spuse Primul Ministru, împăciuitor.
Ea răspunse încet, în fraze corecte.
— Doctor Geers mi-a explicat.
— Ţi-a explicat de ce ai fost adusă aici?
— Nu.
— Burdett? Primul Ministru îi predă interogatoriul lui Burdett. Ratcliff avea un aer morocănos, pe când Burdett se aşeză mai aproape, pe marginea scaunului, îşi sprijini coatele de masă, îşi uni degetele şi privi intens, pe deasupra lor, spre Andromeda.
— Ţara aceasta - ştiţi despre ţara aceasta?
— Da.
— Această ţară este ameninţată de rachete orbitale.
— Noi ştim despre rachetele orbitale.
— *Noi?*
Burdett o privi şi mai pătrunzător. Ea rămase ca mai înainte, cu faţa inexpresivă:
— Computerul şi cu mine.
— Cum poate şti computerul?
— Ne împărtăşim informaţiile.
— Asta-i ceea ce speram - spuse Primul Ministru.
Burdett continuă:
— Avem rachete de intercepţie, rachete de diferite feluri, dar nimic care să întrunească viteza, bătaia şi precizia ca să... hm...
Căuta expresia potrivită.
— Ca să le lovească? întrebă ea, simplu.
— Exact. Putem să vă dăm detalii complete despre viteză, înălţime şi traseu; de fapt, putem să vă dăm o grămadă de date, dar avem nevoie de ele traduse în termeni practici, mecanici.
— Şi asta-i greu?

— Pentru noi, da. Ce urmărim este o armă de intercepţie foarte perfecţionată, care poate gândi ea însăşi instantaneu.

— Înţeleg.

— Am dori ca dumneavoastră să lucraţi alături de noi - spuse Primul Ministru amabil, ca şi cum i-ar fi cerut o favoare unui copil. Dr. Geers vă va spune ce vi se cere şi vă va da ajutor pentru a realiza efectiv armele necesare.

— Şi dr. Fleming - adăugă Ratcliff - vă poate ajuta cu computerul.

Andromeda îşi ridică ochii pentru prima oară.

— Nu vom avea nevoie de doctorul Fleming - spuse ea şi ceva dincolo de vocea ei calmă şi măsurată trecu asemenea unei umbre reci peste lumina soarelui.

După întoarcerea ei de la Londra, Andromeda îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în biroul de proiectare, la un bloc sau două distanţă de clădirea computerului, pregătind materiale pentru maşină şi trimițându-i-le pentru calculare. Uneori venea să comunice direct cu maşina şi de aici rezultau mai târziu lungi şi complexe calcule, pe care le lua cu ea şi le traducea în termeni de proiectare. Reuşita era totală, mai mare chiar decât şi-ar fi putut-o dori Geers. Un nou sistem de ghidare şi noi formule balistice ieşiră gata făcute de la masa de desen şi când fură verificate, se dovediră corespunzătoare tuturor specificărilor. Maşina şi cu fata puteau să rezolve într-o singură zi probleme teoretice necesitând în chip firesc un an. Rezultatele erau nu numai precise, dar în mod evident eficiente. Era limpede că în foarte scurtă vreme avea să fie posibilă construirea unei rachete de intercepţie cu totul nouă.

În orele de serviciu, Andromeda avea deplină libertate în interiorul combinatului şi, deşi după lucru dispărea sub escortă în locuinţa sa, deveni în curând o figură familiară a complexului. Judy răspândi zvonul că era o cercetătoare, care fusese detaşată de Ministerul Apărării.

În săptămâna următoare, un comunicat fu dat de către *Downing Street 10*[26]:

„Guvernul Maiestăţii Sale a luat cunoştinţă de câtăva vreme de trecerea unui număr crescând de vehicule orbitale, probabil

---

[26] Reşedinţa Primului Ministru englez. (n.tr.)

rachete, peste aceste insule. Deşi vehiculele de origină necunoscută, dar terestră, trec cu mare viteză şi la mare înălţime, nu există nici un motiv imediat de alarmă. Guvernul Maiestăţii Sale consideră totuşi că ele constituie o violare intenţionată a spaţiului nostru aerian şi în prezent se iau măsuri pentru interceptarea şi identificarea lor".

Fleming ascultă comunicatul la tranzistorul său din cabană de la Thorness. Nu mai era responsabil cu computerul şi Geers îi sugerase că s-ar simţit mai bine departe. Totuşi continua să rămână şi din încăpăţânare şi presimţind un pericol iminent, născând din progresele Andromedei şi a doi tineri operatori angajaţi s-o ajute la computer. El nu făcu nici o tentativă să se apropie de ea, ori de Judy, care continua să stea pe acolo cu un fel de vigilenţă fără scop, acţionând ca legătură între Andromeda şi birourile direcţiunii: dar, după ce auzi comunicatul la radio, se duse până la blocul computerului, cu ideea nelămurită că ar trebui făcut ceva.

Judy îl găsi meditând pe scaunul rotativ, la pupitrul de control. Ea nu se apropiase de el de când o bruscase ultima oară, dar îl observase cu îngrijorare şi cu o afecţiune ascunsă, care n-o părăsise nici o clipă.

Merse drept la pupitrul de control şi se opri în faţa lui:

— De ce nu renunţi, John?

— Asta ţi-ar face plăcere, nu-i aşa?

— Nu mi-ar face plăcere, dar nu poţi face nimic aici, măcinându-ţi inima.

— Nu-i ăsta un joc drăguţ în trei? O privi ironic. Eu o pândesc pe ea şi dumneata mă pândeşti pe mine.

— Nu-ţi foloseşte la nimic.

— Geloasă? întrebă el.

Ea dădu din cap exasperată:

— Nu fi absurd.

— Sunt toţi atât de al dracului de siguri. El privi gânditor la aparatura de control. Poate că mi-a scăpat ceva despre asta, sau despre *ea.*

Andromeda intră în camera computerului, în timp ce Judy şi Fleming vorbeau. Se opri în prag, cu un teanc de hârtii în mână, aşteptând ca ei să termine. Avea o comportare destul de liniştită, dar fără pic de modestie. Când vorbea cu Judy sau cu

ceilalţi cu care lucra, avea un aer de autoritate indiscutabilă şi superioară. Nu făcea nici o concesie - nici chiar lui Geers; era perfect politicoasă, dar îi trata pe toţi ca inferiori din punct de vedere intelectual.

— Doresc să vorbesc cu dr. Geers despre acestea, vă rog - spuse ea din prag.

— Acum?

Judy încercă să fie tot atât de calmă şi tăioasă.

— Acum.

— Am să văd dacă e liber - spuse Judy şi ieşi.

Andromeda se îndreptă încet către tabelul de control, ignorându-l pe Fleming, dar ceva îl îndemnă s-o oprească:

— Mulţumită de munca dumitale?

Ea se întoarse şi-l privi, fără a vorbi. El se îndreptă în scaun, deodată atent.

— Devii absolut indispensabilă, nu-i aşa? întrebă el, pe tonul pe care îl întrebuinţase cu Judy.

Ea îl privi solemn. Părea o statuie, cu faţa frumos sculptată, cu păru-i lung şi cu braţele atârnând libere pe lângă rochia simplă, de culoare deschisă.

— Te rog, bagă de seamă ce vorbeşti - spuse ea.

— Asta-i o ameninţare?

— Da.

Vorbea fără emfază, ca şi cum ar fi constatat un fapt. Fleming se ridică în picioare.

— Ce dracu... Eu n-am să... Se opri şi surâse: Poate că *totuşi* mi-a scăpat ceva.

Orice ar fi gândit el, ea nu-l înţelese şi se întoarse să plece.

— Stai un moment!

— Sunt ocupată.

Dar se opri şi aşteptă. El se apropie încet de ea, privind-o de sus până jos, cu un aer batjocoritor.

— Vrei să devii cineva, dacă ai de gând să influenţezi oamenii. Ea rămase nemişcată. El ridică o mână spre părul ei şi i-l dădu, dintr-o parte, pe spate: Ai putea să-ţi piepteni părul peste cap şi atunci s-ar vedea mai bine cum arăţi. Foarte nostimă.

Fata făcu un pas înapoi şi mâna lui căzu, dar ea nu înceta să-l fixeze, intrigată şi curioasă.

— Sau ai putea să te parfumezi - spuse el - ca Judy.

— Asta-i ceva ce miroase? El dădu din cap aprobator:

— Nu cu ceva exotic. Lavandă, sau ceva de genul ăsta. Dar să fie ceva plăcut.

— Nu vă înţeleg - se încruntă ea uşor, încreţindu-şi fruntea netedă. „Plăcut - neplăcut. Bun - rău." Nu există distincţie logică.

El continua să zâmbească:

— Vino încoace.

Ea ezită, apoi făcu un pas spre el. Calm şi deliberat el îi ciupi braţul.

— Au! Ea păşi înapoi, deodată cu teamă în ochi şi-şi frecă braţul atins.

— Plăcut sau neplăcut? întrebă el.

— Neplăcut.

— Pentru că ai fost obligată să înregistrezi durere. El ridică iarăşi mâna şi ea se trase înapoi. N-am să-ţi provoc o durere de data asta.

El îi mângâie fruntea şi ea se crispă, ca o căprioară mângâiată de un copil, supusă, dar gata de fugă. Degetele lui alunecară pe obraji, până la gâtul ei gol.

— Plăcut sau neplăcut?

— Plăcut.

Ea îl pândea, să vadă ce va mai face.

— Eşti făcută să înregistrezi plăcere. Ştiai asta? Îşi retrase uşor mâna şi se îndreptă spre ea: Mă îndoiesc că s-a intenţionat asta, dar dându-ți-se formă omenească, de!... Fiinţele omeneşti nu trăiesc prin logică.

— Am observat.

Acum era mai sigură pe ea decât înainte ca el să-i fi vorbit, dar toată atenţia îi rămânea concentrată asupra lui.

— Noi trăim prin simţurile noastre. Iată ce ne dă instinctele noastre pentru ce e bine sau rău - ce generează judecăţile noastre estetice şi morale. Fără ele probabil că ne-am fi autonimicit până acum.

— Faceţi ce puteţi, nu-i aşa? Privi în jos, spre hârtiile ei, cu un surâs superior. Sunteţi ca nişte copii, cu proiectilele şi rachetele voastre.

— Nu mă băga în afacerea asta.

— Nu, n-o fac. Îl privi gânditoare: Totuşi, vă voi salva. E foarte simplu, într-adevăr.

Schiţă un mic gest, indicând hârtiile pe care le ţinea. Judy

intră şi se opri, cum făcuse înainte Andromeda, în prag.

— Dr. Geers vă poate primi.

— Vă mulţumesc.

Acum rolurile erau schimbate. În mod tacit, ei trei se aflau acum în alte relaţii unul faţă de altul. În timp ce Fleming continua s-o observe încă pe Andromeda, ea se întoarse spre el cu alţi ochi.

— Miros oare neplăcut? întrebă ea.

El dădu din umeri:

— Va trebui să-ţi dai seama singură, nu-i aşa?

Ea o urmă pe Judy afară din clădire şi merseră împreună pe cărarea asfaltată spre biroul lui Geers. N-aveau nimic să-şi spună una alteia şi nimic nu le apropia. Simţea doar un soi de reciprocă indiferenţă prudentă. Judy o introduse în camera lui Geers şi o lăsă acolo. Directorul şedea în spatele biroului său, telefonând.

— Da, merge excepţional - spunea el - încă un control şi putem începe să construim.

Lăsă jos receptorul şi Andromeda aşeză hârtii pe birou, cu indiferenţă, ca şi cum i-ar fi adus o ceaşcă de ceai.

— Iată tot ce vă trebuie, dr. Geers - spuse ea.

X. Acţiuni

Noua rachetă fu construită şi încercată la Thorness. După ce fusese lansată şi recuperată şi făcute copii după ea, Primul Ministru trimise pe Burdett să-l vadă pe Vandenberg.

Generalul era foarte îngrijorat de proiectul Thorness. I se părea că se realizează prea repede, pentru a fi ceva sănătos. Deşi şefii săi doreau o acţiune rapidă, el avea mari îndoieli asupra acestei piese de tehnologie străină şi voia să fie trimisă în S.U.A. pentru a fi încercată, dar Guvernul Maiestăţii Sale se opuse pe neaşteptate.

Burdett îl înfruntă, în camera subterană de operaţii:

— De data aceasta avem mijloace să acţionăm singuri. Tânărul ministru arăta foarte energic, elegant şi vioi în costumul său corect albastru, cu cravata fostului său colegiu. Desigur, vom coopera cu dumneavoastră, când vom ajunge s-o întrebuinţăm.

Vandenberg mârâi:

— Putem şti *cum* o veţi întrebuinţa?

— Vom efectua o interceptare.

— Cum?

— Din Bouldershaw Fell. Reinhart ne va da informaţiile asupra traiectoriei şi organizaţia lui Geers va face lansarea.

— Şi dacă ratează?

— Nu va rata.

Cei doi bărbaţi se înfruntară, fără a-şi face concesii. Burdett destins şi surâzător, generalul solid şi dur. După un moment, Vandenberg dădu din umeri:

— Dintr-o dată afacerea a devenit strict internă! Lucrurile rămaseră aşa şi Burdett spuse lui Geers şi Reinhart să înceapă.

La Bouldershaw Fell urme noi erau înregistrate aproape în fiecare zi. Harvey şedea în spatele marelui geam care domina instalaţia şi le localiza pe măsură ce treceau.

„... August 12, ora 03,50. Vehicul balistic număr unu-unu-şapte, trecut deasupra noastră pe traiectoria 2697/451. Înălţimea 400 mile. Viteză aproximativă 17 500 mile pe oră...”

Imensa cupă de afară, care părea goală şi liniştită sub înaltul ei acoperământ, era tot timpul vie şi strălucitoare, reflectând lumina semnalelor. Fiecare vehicul spaţial care trecea prin văzduh se anunţa şi putea fi a auzit apropiindu-se încă din

cealaltă parte a globului. În observator se aflau detectori electronici, care indicau calea traiectoriilor pe un ecran cu raze catodice, iar un sistem automat, de calculat şi determinat bătaia, era cuplat prin cablu cu Thorness.

La Thorness, un şir de rachete erau instalate pe vârful falezei: o „primă lansare”, cum îi spuneau ei şi două rezerve. Cele trei rachete în formă de creion, cu vârfuri ascuţite şi cozi înaripate, stăteau într-un rând pe terenurile lor de lansare, lucind argintii în lumina rece, cenuşie. Erau surprinzător de mici. Foarte subţiri şi aproape frumoase. Arătau ca săgeţile încordate, gata să-şi ia zborul din harnaşamentul greoi şi complicat al lansării. Fiecare din ele, aprovizionată cu combustibil şi plină ochi cu aparate de precizie, ducea o mică încărcătură nucleară în botul ei ascuţit.

Controlul la sol era operat prin computer, care, la rândul său, era dirijat de Andromeda şi de asistenţii ei. Semnalele traiectoriilor de la Bouldershaw erau introduse prin camera de control, interpretate instantaneu şi trecute mai departe la interceptor. Zborul de interceptare putea fi dirijat cu extremă precizie.

Numai Geers şi personalul său operativ erau admişi în acel moment în camera de control. Lui Fleming şi Dawnay le fură oferite, din curtoazie, posibilităţi de supraveghere într-altă clădire: Andromeda preluă calm conducerea computerului şi Geers se agită, emoţionat şi dându-şi mare importanţă, între terenul de lansare, clădirea computerului şi camera de control a lansării. Aceasta era un mic centru de operaţie, unde erau supravegheate mecanismele de decolare. Un telefon direct îl lega de Ministerul Apărării. Judy era obligată de maiorul Quadring să controleze şi să răscontroleze pe oricine venea şi pleca.

În ultima zi a lui octombrie, Burdett discută cu Primul Ministru şi apoi telefonă lui Geers şi Reinhart.

— Următorul - spuse el.

Reinhart şi Harvey fură atenţi treizeci şi şase de ore să detecteze o nouă urmă. Atunci în lumina zorilor, ei înregistrară un semnal foarte slab şi sistemul automat fu pus în acţiune.

Echipa somnoroasă de la Thorness se trezi şi Andromeda, care nu dădea nici un semn de efort, dirija controlarea informaţiei la computer. Timpul optim de lansare fu obţinut imediat,

comunicat la camera de control a lansării - şi numărătoarea începu. Foarte curând o urmă a traiectoriei putu fi văzută pe ecranele de radar. Exista un ecran în camera computerului, pentru Andromeda, altul în camera de control a lansării, pentru Geers şi un al treilea la Londra, în camera operaţiilor din Ministerul Apărării - şi un tabel principal de control la Bouldershaw Fell, în observatorul lui Reinhart. Tot la Bouldershaw Fell putea fi auzit şi semnalul de la satelit: un „blip-blip-blip-blip” continuu, care era amplificat şi transmis prin difuzoare, până umplea tot observatorul.

La Thorness, difuzoarele transmiteau numărătoarea şi echipele de lansare lucrau rapid în jurul bazei rachetelor, în capătul falezei. La zero, „prima aruncare” urma să fie efectuată, şi dacă această rată, a doua şi la nevoie a treia, cu noi calcule făcute pentru timpul lor de decolare. Andromeda fusese de părere că nu era necesar, dar ceilalţi se temeau de greşelile omeneşti posibile. Nici Geers şi nici vreunul din superiorii săi nu puteau să-şi permită un fiasco.

Numărătoarea ajunse la unităţi şi apoi la zero.

În lumina cenuşie a dimineţii de pe promontoriu, rachetele de lansare ale primului zbor înfloriră deodată în roşu. Aerul se umplu de zgomot, pământul se cutremură şi creionul lung şi subţire alunecă în văzduh, în câteva secunde dispăru dincolo de nori. În camerele de control, camerele operaţiilor şi la observator, chipuri emoţionate pândeau apariţia lui pe ecranele catodice. Numai Andromeda părea calmă şi plină de încredere.

La Bouldershaw Fell, Reinhart, Harvey şi echipa lor observau cele două urme ale traseului şi interceptorului convergând încet şi auzeau „blip-blip-blip-blip”-ul satelitului sunând mai tare şi mai clar, pe măsură ce se apropia. Apoi urmele se întâlniră şi, în acelaşi moment, zgomotul se opri.

Reinhart se întoarse către Harvey şi-l bătu pe spate neaşteptat de zdravăn.

— Am făcut-o...!

— ... E o lovitură! Geers telefonă la Londra.

Andromeda se întoarse dinspre ecranul ei de control, ca şi cum ar fi realizat un lucru foarte obişnuit.

La Londra, Vandenberg se întoarse către colegii săi britanici din camera de comandă:

— Ce mai ziceţi de asta?

În acea seară, o declaraţie oficială fu dată presei:

„Ministerul Apărării a anunţat că un satelit orbital a fost interceptat de o nouă rachetă la 370 de mile deasupra ţării. Rămăşiţele satelitului, de origină necunoscută şi ale interceptorului au fost arse în contact cu atmosfera Pământului, dar intercepţia a fost urmărită prin aparatura autoradar şi - afirmă Ministerul - poate fi verificată în mod amănunţit.”

Un suspin colectiv de uşurare aproape concret auzibil se ridică de la Whitehall, însoţit de o avalanşă de autofelicitări. Consiliul de Miniştri ţinu o întrunire neobişnuit de fericită şi, după o săptămână, Primul Ministru trimise iarăşi după Burdett.

Ministrul Apărării se prezentă elegant şi surâzător, într-un nor de încredere şi loţiune de bărbierit.

— Vreo urmă nouă? întrebă Primul Ministru.

— Nici una.

— Nimic pe orbită?

— N-a mai trecut nimic peste ţara asta, Sir, de la interceptare.

— Bun - reflectă Primul Ministru. Reinhart oricum fusese propus pentru un titlu nobiliar...

— Şi Geers?

— O, da, Ordinul Imperiului Britanic, probabil.

Burdett se pregăti să tranşeze afaceri:

— Dar computerul şi, hm, agentul său, Sir?

— Am putea s-o înnobilăm şi pe tânăra doamnă - spuse Primul Ministru, clipind din ochi cu înţeles.

— Vreau să spun - întrebă Burdett - ce se întâmplă cu ei? Ministerul Ştiinţelor cere să-i fie înapoiaţi.

Primul Ministru continuă să pară amuzat:

— Asta nu se poate, nu-i aşa? spuse el.

— Avem un program militar încărcat.

— Şi, de asemenea, un program economic încărcat.

— Ce vreţi să spuneţi, Sir?

— Vreau să spun - Primul Ministru vorbea cu seriozitate - că această combinaţie specială, care a izbutit să ne servească atât de bine, poate să ne servească într-o mulţime de cazuri. Desigur, trebuie să lucreze mai departe pentru Ministerul Apărării, dar în acelaşi timp are un foarte mare potenţial industrial. Suntem puternici, vrem să fim şi bogaţi. Oamenii de ştiinţă ne-au dat - şi le sunt foarte recunoscător pentru aceasta

- instrumentul de gândire cel mai înaintat din lume. Ţara va avea o nouă posibilitate să facă un salt înainte într-o mulţime de domenii. Era şi timpul.

— Veţi păstra acest instrument în mâinile dumneavoastră, Sir?

Burdett vorbi cu un amestec de iritare şi deferenţă.

— Da. Voi face o declaraţie naţiunii într-un viitor apropiat.

— Veţi da publicităţii...?

Primul Ministru îl privi calm:

— Omule, nu te prosti. Voi spune ceva despre efecte, dar mijloacele vor rămâne ultra-secrete. Dumneata răspunzi de asta.

Burdett dădu din cap aprobator:

— Ce-i pot spune lui Vandenberg?

— Spune-i să se odihnească. Nu, îi poţi spune că vom fi iarăşi o mare ţărişoară, dar vom continua să cooperăm cu aliaţii noştri. Cu orice fel de aliaţi, de fapt. El făcu o pauză de o clipă, în timp ce Burdett aştepta: Voi merge eu însumi la Thorness, cât de curând voi putea.

Vizita fu aranjată peste câteva zile - evident, Primul Ministru îi acorda întâietatea înaintea altor treburi. Judy şi Quadring avură oarecare dificultăţi pentru a o ascunde presei, curiozitatea publică fiind la paroxism; dar în cele din urmă organizară totul cu discreţie şi staţiunea, cu locuitorii săi se pregăti în linişte. Geers se schimbase vizibil, de când repurtase un astfel de succes, încrederea în sine îi era nouă. Parcă scăpase de o ameninţare. Vorbea scurt, dar amabil şi nu numai că permitea din nou lui Dawnay şi Fleming accesul la computer, dar insistă ca ei să participe la primirea Primului Ministru. Dorea - spunea el - ca fiecăruia să i se dea ceea ce i se cuvine.

Fleming avea îndoielile lui cu privire la această paradă, dar le păstra pentru sine; cel puţin iată o ocazie de a vorbi. În ziua vizitei, el veni la computer devreme şi o găsi pe Andromeda aşteptând acolo, singură. Şi ea părea transformată. Îşi pieptănase părul lung peste cap şi, în loc de rochia ei simplă, obişnuită, purta un fel de tunică grecească, mulându-i sânii şi coapsele, cu falduri plutind în urma ei.

— Tiii - spuse el. Are să ţi se întâmple ceva omenesc, dacă te arăţi astfel.

— Vrei să spui, aceste haine? întrebă ea, fără interes.

— A dracului impresie ai să faci, dar de fapt ai şi făcut. Nimeni nu va mai putea să te reţină acum, aşa-i? întrebă el, acru. Andromeda îl privi fără să răspundă. Ţi se va cere probabil să preiei preşedinţia şi poate crezi că vom dormi liniştiţi, în păturile noastre, acum când îţi cunoaştem puterea. Poate crezi că toţi suntem nebuni.

— Dumneata nu eşti - spuse ea.

— Dacă n-aş fi nebun, dumneata n-ai fi acum aici! Împuşti o bucăţică de metal din cer - un fleac, dacă ştii cum s-o faci - şi dintr-o dată eşti pe post de comandă.

Ea se uită la el fără nici o expresie:

— Asta s-a urmărit.

— Şi ce se va mai urmări de acum înainte?

— Depinde de program.

— Da - el înaintă către ea. Eşti o sclavă, nu-i aşa?

— De ce nu pleci? întrebă ea.

— Să plec?

— Acum. Cât mai poţi.

— Fă-mă să plec, dacă eşti în stare! O privi dur şi ostil, dar ea întoarse capul.

— Poate voi fi obligată să te fac să pleci - spuse ea.

El rămase pe loc, provocând-o să continue, dar ea nu se lăsă antrenată. După câteva secunde, el îşi privi ceasul şi mârâi:

— Aş vrea să treacă şi acest circ diplomatic şi să terminăm odată.

Primul Ministru sosi escortat de oficialităţi, politicieni şi oameni cu greutate de la Scotland Yard. Geers îl conduse înăuntru. Fură urmaţi de Burdett şi Hunter şi de un şir de inşi de mai mică importanţă, descrescând în rang până la Judy, care venea ultima, închizând uşile în urma lor. Geers arătă camera de control cu un gest.

— Acesta-i computerul propriu-zis, Sir.

— Cu totul de neînţeles pentru mine - spuse Primul Ministru, ca şi cum asta ar fi fost o laudă de sine. O zări pe Andromeda: Hallo, tânăra doamnă! Felicitări.

Înaintă spre ea, cu mâna întinsă şi ea o luă şi o strânse, rigidă.

— Dumneata înţelegi toate acestea? o întrebă el. Ea zâmbi politicos. Sunt sigur că da şi noi toţi îţi suntem foarte îndatoraţi. E într-adevăr o schimbare pentru noi, în această bătrână ţară, să facem o demonstraţie de forţă. Va trebui să

avem mare grijă de dumneata. Eşti bine tratată?
— Da, mulţumesc.
Grupul de vizitatori stătea împrejur în semicerc, admirând-o, dar ea nu mai adăugă nimic. Fleming prinse privirea lui Judy şi făcu un semn cu capul către Primul Ministru. Pentru moment ea nu-şi dădu seama ce vrea el, apoi înţelese şi se vârî lângă Geers.
— Nu cred că Primul Ministru l-a cunoscut pe doctorul Fleming - şopti ea.
Geers se încruntă: camaraderia sa arăta uneori lacune.
— Bine, bine.
Primului Ministru nu-i mai veni în gând nimic ce i-ar fi putut spune Andromedei. Se întoarse către Geers:
— Şi unde ţineţi rachetele?
— Vă voi arăta, Sir. Şi mi-ar plăcea să vedeţi laboratoarele.
Ei porniră, lăsând-o pe Judy pe loc.
— Dr. Fleming... încercă ea, fără succes, dar ei n-o ascultară.
Fleming înaintă:
— Scuzaţi-mă, vă rog, un moment...
Geers se întoarse către el cu o grimasă dezaprobatoare:
— Nu acum, Fleming.
— Dar...
— Ce vrea tânărul? întrebă blând Primul Ministru.
Geers arboră un surâs:
— Nimic, Sir. Nu vrea nimic.
Primul Ministru merse mai departe, plin de tact şi cum Fleming înaintă din nou, Hunter îi puse mâna pe braţ.
— Pentru Dumnezeu! şuieră Hunter.
La uşa laboratorului, Geers se întoarse:
— Ar fi mai bine să vii cu noi.
Vorbea cu Andromeda, ignorând pe ceilalţi.
— Vino, draga mea - spuse Primul Ministru, făcându-i loc. Mintea şi frumuseţea trec înainte.
Procesiunea se îndreptă către laborator, fără Judy.
— Vii? îl întrebă ea pe Fleming, care stătea privind fix după ei.
El dădu din cap negativ.
— A fost colosal, nu-i aşa?
— Am făcut ce-am putut.
— Colosal.
Judy îşi frământă batista:

— Cel puţin ar fi trebuit să ţi se dea voie să-i vorbeşti. Cred că e şiret, deşi cam seamănă cu o cucoană în vârstă.

— Ca şi cealaltă.

— Care?

— Cea din Riga - îi zâmbi uşor - cea care a încălecat un tigru. La sfârşitul plimbării, doamna era înghiţită - şi zâmbetul pe buzele tigrului[27].

Ea cunoştea poezia şi se înfurie:

— Pe toţi ne plimbă, numai pe dumneata nu?

— Ştii ce mi-a spus chiar acum?

— Nu.

El se răzgândi şi îşi mută privirea de la Judy la tabelul de control:

— Am o idee.

— Una pe care aş înţelege-o şi eu?

— Uite ce frumos funcţionează - ce lin şi egal. (Computerul lucra continuu, cu un zumzet uşor şi o sclipire ritmică a luminilor.) Ca şi tigrul, torcând mai departe, cu noi în interior. Ce-ar fi să tai contactul acum?

— Nu te-ar lăsa.

— Sau să iau o rangă şi să-l sfărâm.

— N-ai ajunge departe cu paza de aici. Oricum, l-ar reconstitui.

El scoase un blocnotes şi câteva hârtii din sertarul unui pupitru de control.

— Atunci s-o zguduim intelectualiceşte, ce zici? Am zguduit-o puţin pe tânăra doamnă. Ar fi bine să începem şi cu maşina. Văzu că ea îl privea cu îndoială: Nu te îngrijora. Nu va trebui să dai alarma. Se întorc pe aici?

— Nu. Vor ieşi prin intrarea laboratorului.

— Bine.

El începu să copieze numere de pe foile blocnotesului.

— Ce-i cu asta?

— O formulă prescurtată pentru creatură.

— Andromeda?

— Spune-i cum îţi place. El continuă să scrie. Aşa îi spune maşina. Nu o formulă - de fapt: o etichetă, o fişă de nume.

---

[27] Aluzie la o poezie engleză glumeaţă despre o tânără doamnă zâmbitoare, care a plecat să se plimbe călare pe un tigru şi, când a vrut să coboare, a fost mâncată de el. (n.tr.)

— Ce ai să-i faci?
— Am s-o refac puţin.
— N-ai să provoci vreo stricăciune?
El îi râse în nas:
— Ai face mai bine să-ţi conduci mai departe vizitatorii: treaba asta cere timp.
— Am să anunţ garda.
— Anunţă pe cine vrei.
Ea ezită, apoi renunţă şi merse să-i regăsească pe vizitatori. După ce plecă, el controlă cifrele şi trecu cu bloc-notes-ul la unitatea de recepţie a întrebărilor.
— Îţi voi da ceva la care să te gândeşti! spuse el cu voce tare maşinii, se aşeză şi începu să bată mesajul.
De-abia terminase, când Andromeda se întoarse.
— Credeam că mergi să vezi staţiunea de rachete.
Ea ridică din umeri:
— Nu-i interesant.
Lămpile de pe panoul de control începură să scapere mai repede şi deodată se produse un clămpănit fantastic de la unitatea de emisie, pe când imprimatorul se puse pe lucru cu furie.
Andromeda ridică privirea, surprinsă:
— Ce se întâmplă?
Fleming se duse repede la imprimator şi citi cifrele, pe măsură ce ele apăreau în fugă pe hârtie. Zâmbi:
— Prietena dumitale pare că şi-a ieşit din fire.
Ea traversă camera şi privi peste umărul lui.
— Asta-i o prostie.
— Exact.
Imprimatorul se opri tot atât de brusc după cum pornise, lăsându-i în tăcere.
— Ce-ai făcut? întrebă fata. Ea citi cifrele, fără să înţeleagă. Asta n-are nici un sens.
Fleming îi rânji:
— Nu. S-a încurcat pentru moment. Eu cred că are un deranjament psihic.
— Ce i-ai făcut?
Ea porni către terminale, dar el o opri.
— Pleacă de acolo.
Ea se opri nesigură:

— Ce-ai făcut?
— I-am dat numai câteva informaţii.
Privind împrejur, ea văzu bloc-notes-ul pe tuşele aparatului care înregistra întrebările. Se duse încet până la el şi-l citi.
— Asta-i fişa numelui meu - inversat:
— Negativat - spuse Fleming.
— Va crede c-am murit!
— Asta am intenţionat să creadă.
Ea îl privi nedumerită:
— De ce?
— M-am gândit s-o fac să ştie că nu poate să-şi facă mendrele.
— E o absolută nebunie.
— Pare a pune mare preţ pe dumneata - spuse el supărat.
Ea se întoarse către terminale:
— Trebuie să-i spun că trăiesc. El o apucă de braţe:
— Nu.
— Trebuie. Crede că sunt moartă şi trebuie să-i spun că nu sunt.
— Atunci am să-i spun iar că eşti moartă. Pot să joc jocul ăsta până ce înnebuneşte.
Dădu drumul unuia din braţele ei şi culese bloc-notes-ul de pe tuşe.
— Dă-mi asta. Ea îşi eliberă celălalt braţ: Nu poţi câştiga, să ştii. Se întoarse iarăşi şi cum Fleming se mişcă s-o oprească, ţipă deodată la el: Lasă-mă în pace! Pleacă! Ieşi de aici!
Se priviră amândoi, tremurând, ca şi cum nici unul nu s-ar fi putut mişca. Atunci Fleming o apucă ferm cu amândouă mâinile şi o trase spre el.
O mirosi cu surprindere:
— Te-ai parfumat!
— Dă-mi drumul! Am să chem garda.
Fleming începu să râdă:
— Atunci deschide gura!
Ea desfăcu buzele şi el o sărută pe gură. Apoi o ţinu cu braţele întinse şi o examină.
— Plăcut sau neplăcut?
— Te rog, lasă-mă în pace.
Vocea îi era nesigură. Îl privi cu un aer tulburat şi apoi lăsă ochii în jos, dar el o ţinea mereu.
— A cui eşti?

— A cui mă îndeamnă mintea.
— Atunci spune-i asta…
El o sărută iarăşi, senzual, dar fără pasiune, lung de tot.
— Nu fă asta - îl rugă ea, ferindu-şi buzele.
El o ţinu strâns şi îi vorbi cu blândeţe:
— Nu-ţi place gustul sărutului? Sau gustul bucatelor, sau mirosul şi senzaţia aerului proaspăt de afară, sau dealurile dincolo de sârmă, cu soare şi umbră pe ele şi ciocârliile care cântă? Şi tovărăşia fiinţelor omeneşti?
Ea dădu încet din cap în semn că nu:
— Nu au importanţă.
— Nu au? El vorbea cu gura aproape de gura ei: Ele toate n-au fost admise de acea inteligenţă fără trup de colo, sus, oricare ar fi ea, căreia îi datorezi supunere, dar sunt importante pentru viaţa organică, cum vei băga de seamă.
— Orice poate fi admis - spuse ea.
— Dar n-au fost prevăzute în calcule.
— Pot fi introduse. Îşi ridică privirea către el: Nu ne poţi învinge, doctor Fleming. Nu mai încerca, să n-o păţeşti.
Ei îi dădu drumul.
— E probabil s-o păţesc?
— Da.
— De ce m-ai prevenit, oare?
— Fiindcă ţin la dumneata - spuse ea şi el îi zâmbi pe jumătate.
— Vorbeşti ca o fiinţă omenească.
— Atunci ar fi timpul să mă opresc. Te rog, pleacă acum. El rămase mai departe, încăpăţânat, dar în vocea ei era un ton de rugă cum nu mai fusese vreodată - şi o expresie de nefericire pe chip: Te rog. Vrei să fiu pedepsită?
— De cine?
— De cine crezi?
Privi la aparatura de control a computerului. Fleming fu luat prin surprindere, asta era ceva la care nu se gândise niciodată.
— Pedepsită? Asta-i ceva nou.
El băgă bloc-notes-ul cu cifre în buzunar şi merse spre uşă. În prag se întoarse să-i dea o ultimă lovitură:
— Cui îi *aparţii* într-adevăr?
Ea îl observă plecând şi apoi se întoarse în silă către tabloul de evidenţă şi merse încet, greoi, către el. Îşi ridică mâinile

pentru a comunica cu terminalele, apoi ezită. Faţa îi era încordată, dar le ridică din nou şi atinse plăcile. Pentru o clipă nu se întâmplă nimic altceva decât că luminile clipiră mai rapid, pe măsură ce maşina digera informaţia ce i-o dădea. Apoi voltametrul de sub tabel se ridică deodată la maximum.

Andromeda scoase un ţipăt de durere şi încercă să-şi tragă mâinile de pe plăci, dar curentul o ţinu tare. Acum voltametrul coborî, dar numai pentru a se ridica din nou şi ea ţipă iarăşi... Şi apoi o a treia oară şi o a patra şi iarăşi şi iarăşi şi iar...

Încă o dată Judy fu aceea care o găsi. Ea intră câteva minute mai târziu, căutându-l pe Fleming şi văzu, cu groază, fata culcată mototol pe jos, acolo unde fusese şi Christine.

— O, nu!

Cuvintele ţâşniră din ea şi alergă înainte şi întoarse corpul cu faţa în sus. Andromeda mai trăia. Gemu când o atinse Judy şi se răsuci înapoi, plângând încet şi frecându-şi mâinile. Judy îi sprijini capul blond şi-l aşeză în poala ei, apoi îi luă mâinile şi i le deschise. Erau carbonizate, acolo unde carnea nu era roşie şi dezgolită până la os.

Judy le dădu drumul cu grijă:

— Cum s-a întâmplat?

Andromeda gemu iarăşi şi deschise ochii. Judy îi spuse:

— Mâinile dumitale.

— Le putem uşor repara - vocea fetei de-abia se auzea.

— Ce s-a întâmplat?

— Ceva s-a defectat, asta-i tot.

Judy o lăsă şi-i telefonă doctorului Hunter.

Din clipa aceea, evenimentele se precipitară cu o viteză absolut catastrofală. Hunter îi aplică Andromedei un bandaj provizoriu şi încercă s-o convingă să se mute în staţionarul bolnavilor, dar ea refuză să părăsească computerul, până n-o văzu pe Madeleine Dawnay.

— Va merge mai repede până-n cele din urmă - spuse ea. Deşi suferea încă din pricina şocului, se apucă energic să examineze hârtiile lui Dawnay. Hunter îi făcuse injecţii locale pentru a-i uşura durerile din mâini şi, deşi bandajată, scotoci până găsi foile pe care le dorea şi le trecu mai departe lui Dawnay. Ele priveau producţia de enzime în formula A.D.N.

— Ce facem cu astea? Dawnay le privi cu îndoială.

— Realizăm o formulă de ţesut izolat - spuse Andromeda şi reluă hârtiile, ducându-le la computer. Era slabă şi palidă şi de-abia putea umbla. Dawnay, Hunter şi Judy observară cu atenţie cum se aşează iarăşi între terminale şi-şi ridică mâinile bandajate; dar de data aceasta nu se mai întâmplă nimic dezastruos şi după puţin timp maşina începu să tipărească un răspuns.

— Este o formulă de enzimă. O puteţi realiza foarte uşor. Îi arătă lui Dawnay hârtia imprimată şi apoi se întoarse către Hunter: Aş dori să mă culc acum, vă rog. Enzima mi se poate aplica pe mâini sub formă de medicament, când profesorul Dawnay o va fi preparat, dar ar trebui să fie cât mai curând.

Fu bolnavă mai multe zile şi Hunter îi bandajă mâinile cu un unguent executat conform formulei, preparat de Dawnay. Vindecarea se arătă miraculoasă: nu ţesutul tare al cicatricelor, ci ţesut nou, carne mătăsoasă, naturală acoperi rănile în decurs de ore şi formă un strat nou de piele roz-pal peste palme. În timp ce fata îşi reveni de pe urma şocurilor electrice, mâinile i se refăceau şi ele.

Hunter îi raportase între timp lui Geers şi Geers trimise după Fleming. Directorul, încă nesigur de consecinţele accidentului, era bolnav şi amăgit de grijă; scurta epocă a camaraderiei dispăruse.

— Aşadar, *dumneata* hotărăşti s-o dezechilibrezi. El îi aruncă lui Fleming vorbele peste birou şi bătu cu pumnul în lemnul lustruit. Nu întrebi pe nimeni - eşti prea deştept. Atât de deştept, încât maşina se deranjează şi aproape omoară fata.

— Dacă nici măcar n-asculţi cum s-a întâmplat... Fleming ridică vocea, ca să fie în ton cu el, dar Geers îl întrerupse:

— Ştiu cum s-a întâmplat.

— Ai fost acolo? Ea ştia că va fi pedepsită; ar fi trebuit să facă să fiu azvârlit afară, ar fi trebuit să şteargă ce băgasem în computer, dar n-a făcut-o - nu destul de repede. A ezitat şi m-a prevenit şi m-a lăsat să plec; apoi s-a dus şi a atins terminalele de comunicare.

— Credeam că plecaseşi - îi aminti Geers.

— Desigur că plecasem. Vă povestesc ceea ce inevitabil s-a întâmplat după aceea: ea a informat maşina că trăieşte, că informaţiile fuseseră false, că sursa informaţiilor era acolo şi că ea n-o oprise. Aşa c-a pedepsit-o, aplicându-i o serie de şocuri

electrice. Ştie cum se fac; s-a exersat pe Christine.
Directorul ascultă cu o nerăbdare de-abia ascunsă.
— Dumneata presupui... - spuse el la sfârşit.
— Nu-i presupunere, Geers. *Trebuia* să se întâmple, numai că nu mi-am dat seama la timp.
— Ai permisul dumitale? Geers îl privi, fulgerând, prin ochelari. Pentru clădirea computerului.
Fleming pufni şi se scotoci prin buzunare:
— Nu mă poţi învinui cu permisul. Este perfect în ordine.
Îl înmână peste birou. Geers îl luă, îl examină şi încet îl rupse.
— La ce foloseşte asta?
— Nu te mai putem ţine. Nu se mai poate.
Fleming bătu la rândul său cu pumnul în masă:
— Rămân mai departe în staţiune.
— Rămâi mai departe unde-ţi place: dar legătura dumitale cu computerul s-a terminat. Regret.

Geers se simţi mai bine cu Fleming înlăturat şi încă şi mai bine când auzi despre restabilirea Andromedei. Obţinu toate informaţiile de la Dawnay şi Hunter despre enzimă şi apoi chemă Whitehall-ul pe firul său direct. Reacţia fu cea scontată. Trimise după Andromeda, o interogă şi păru foarte mulţumit.
Cu un an sau doi în urmă, Fleming ar fi început iar să bea. Acum n-avea poftă nici de asta. Aceeaşi obligaţie care-l lega de maşina de calcul îl lega şi de staţiune. Deşi nu mai era nimic de care s-ar mai fi putut ocupa acum, nici un rol pe care să-l joace în realizarea proiectului. Rămase în staţiune, solitar şi nesigur, pus pe lungi plimbări şi lenevit. Era în plină iarnă, o iarnă calmă şi cenuşie - şi parcă plutea în aer ceva dramatic.
Cam o săptămână după accident - după pedeapsă, cum gândea Fleming - se întorcea de la o plimbare prin câmpiile aride, când văzu o maşină enormă şi neobişnuit de strălucitoare în faţa birourilor lui Geers; cum trecea pe lângă ea, coborî un bărbat scurt şi îndesat, cu chelie:
— Doctor Fleming!
Chelul ridică o mână să-l oprească şi să-l salute.
— Ce faci dumneata aici?
— Sper că n-ai nimic împotrivă - spuse Kaufmann. Fleming se uită să vadă cine mai era primprejur:
— Pleacă - spuse el.

— Te rog, *Herr Doktor,* nu te jena. Kaufmann zâmbi. Sunt absolut oficial. Categoria A. 1 la Lloyds. Nu te compromit.

— Nu l-ai compromis nici pe Bridger, presupun? Fleming dădu din cap către poarta principală: Pe acolo-i ieşirea.

Kaufmann zâmbi şi scoase cutia sa de *cigarillos:*

— Fumezi?

— Scot fum şi flăcări foarte uşor - spuse Fleming. Nu mă interesează nimic din ce ai de oferit. Încearcă la altă uşă.

— Asta şi fac - Kaufmann râse şi băgă o mică ţigară de foi între dinţi, înainte de a-i strânge. Chiar asta fac. Te opresc, *Herr Doktor,* ca să-ţi spun că nu te voi mai plictisi de acum înainte. Am alte mijloace, mult mai bune, mult mai cinstite.

El zâmbi iarăşi, îşi aprinse ţigara şi păşi fără ezitare în vestibulul biroului lui Geers.

Fleming alergă până la blocul Siguranţei, dar Quadring era plecat şi Judy la fel. În cele din urmă, o găsi pe Judy la telefon, dar până să ajungă ea la biroul lui Geers, directorul îl conducea pe Kaufmann spre ieşire. Cei doi păreau să fie în termenii cei mai cordiali şi Geers fuma una din *cigarillos.*

— Din punctul de vedere al afacerilor - spunea Kaufmann - procedeul e fără importanţă. Noi nu suntem curioşi; există rezultatele?

— Aici lucrăm cu rezultate! Geers avea surâsul său numărul unu pe faţă. Întinse o mână - *„Auf Wiedersehn"...*

Judy văzu cum Kaufmann îi strânse mâna şi se îndreptă spre automobilul său. Pe când directorul se înapoie în birou, ea spuse:

— Pot să vă vorbesc un minut?

Surâsul lui Geers dispăru:

— Sunt cam ocupat.

— E important. Ştiţi cine-i ăsta?

— Numele său e Kaufmann.

— INTEL!

— Aşa-i - degetele lui Geers se jucau pe clanţa uşii.

— Kaufmann era acela căruia doctor Bridger îi vindea... - începu Judy, dar Geers i-o tăie scurt.

— Ştiu totul despre cazul Bridger.

În timp ce vorbea, Judy auzi maşina plecând. Atunci totul i se păru teribil de urgent; trebuia să-l facă să înţeleagă.

— A fost Intel. Ei acaparau secrete.

Geers se strecură până în prag:
— Nu vor acapara nimic de la mine - spuse el cu un aer superior.
— Dar... - ea îl urmă neinvitată şi o găsi pe Dawnay aşteptând liniştită în birou. Se simţi dintr-o dată descumpănită şi bolborosi o scuză femeii mai în vârstă.
— Nu te ocupa de mine, dragă - spuse Dawnay indiferentă şi se duse încet către colţul cel mai îndepărtat al camerei. Geers se reaşeză la biroul său şi o privi pe Judy, cu aerul unui om de afaceri care concediază.
— Facem o înţelegere de afaceri!
— Cu Intel? Absurditatea oribilă o copleşi: o viziune a nebuniei, îngrămădită în ultimele luni, în ultimii ani. Privi la el peste birou, fără a-şi găsi cuvintele: Am fost pusă în această muncă pentru că noi n-aveam încredere în ei. Doctorul Bridger a fost urmărit până la moarte - de mine între alţii - pentru că...
— Climatul s-a schimbat.
Privi faţa lui distantă şi calmă şi îşi pierdu complet cumpătul:
— Politicienii agreează climatul care le convine.
— Ajunge! o repezi Geers.
Dawnay foşnea încet în colţul ei:
— Fata are dreptate, să ştii că şi noi oamenii de ştiinţă ne cam supărăm din pricina asta din când în când. Suntem la cheremul elementelor. *Noi* nu putem minţi.
— Şi eu sunt om de ştiinţă - spuse Geers, modest.
— Aţi fost!
Cuvântul îi scăpă lui Judy, înainte de-al putea opri. Aşteptă explozia, dar Geers se controlă oarecum. Deveni glacial.
— Nu este - ca să punem lucrurile la punct - treaba dumitale. Guvernul are nevoie de pieţe mondiale. Când această fată, Andromeda şi-a ars mâinile, ea a făcut o sinteză pentru oamenii din laboratorul profesorului Dawnay. I-ai văzut mâinile?
— Le-am văzut arse.
— Nu mai e nici urmă de arsură acum. Nici o cicatrice, nimic. Peste noapte.
— Şi asta-i ce vindeţi lui Intel?
— *Prin* Intel. Oricui are nevoie de acest remediu.
Ea încercă să sesizeze ce era greşit aici şi apoi înţelese:
— De ce nu prin Organizaţia Mondială a Sănătăţii?
— Nu ne preocupă caritatea cu toptanul. Ne preocupă o

balanţă comercială rezonabilă.

— Aşa că nu vă pasă cu cine daţi mâna? întrebă ea cu dezgust. Era acum complet scoasă din fire şi se întoarse către Dawnay: Participaţi şi dumneavoastră la asta?

Dawnay ezită:

— Enzima nu e încă tocmai în stadiul în care să poată fi pusă pe piaţă. Ne trebuie o formulă mai rafinată. André - fata - prepară datele pentru calculare. (Toţi se obişnuiseră acum să-i spună André.)

— Aşa că întreaga staţiune lucrează pentru Intel - spuse Judy.

— Sper că nu - spuse Dawnay şi sună ca şi cum, poate, era de partea ei.

Geers interveni:

— Te rog, Madeleine, ajunge.

Judy porni către uşă:

— Atunci nu vă mai răpesc timpul. Dar eu nu particip şi nici dr. Fleming!

— Noi ştim cum stă Fleming - zise Geers.

— Ştiţi de asemenea cum stau *eu* - spuse Judy şi ieşi, trântind uşa.

Instinctul ei o împingea drept spre Fleming, dar nu putea risca să mai fie repezită. De altfel, Dawnay fu aceea care se duse să-i vorbească, în drumul de la blocul birourilor spre computer, către sfârşitul zilei. Îl găsi în locuinţa sa, urmărind cuvântarea Primului Ministru la televiziune.

— Intră - spuse el simplu şi-i făcu loc la piciorul patului.

Ea privi ecranul albastru licărind şi încercă să aibă încredere în faţa aceea calmă, matură, cu un aer sportiv şi cultivat şi în vocea înceată, tărăgănată a Primului Ministru. Fleming şedea şi privea şi asculta împreună cu ea.

„Din zilele de aur ale Reginei Victoria” - anunţă faţa fără trup - „n-a mai trăit această ţară o situaţie atât de avantajată în domeniul industriei, tehnologiei şi - mai presus de toate - securităţii, datorită posibilităţilor pe care le are, astăzi, la îndemână.” Dawnay îşi simţi atenţia rătăcind:

— Îmi pare rău dacă te-am întrerupt.

— Nu m-ai întrerupt. Se strâmbă la televizor: Opreşte-l pe bătrânul idiot.

Se sculă şi opri el însuşi televizorul şi-i pregăti o băutură.

— Vizită mondenă?

— Tocmai mergeam la computer, când am văzut o lumină în geamul dumitale. Mulţumesc. Luă paharul oferit de el.
— Lucrezi ore suplimentare? întrebă el.
Ea ridică paharul şi îl privi pe Fleming pe deasupra lui:
— Doctor Fleming, am spus unele lucruri destul de dezagreabile despre dumneata, pe vremuri.
— Nu eşti singura.
— Despre atitudinea dumitale.
— Era greşită, nu-i aşa? Aşa spunea Primul Ministru. Greşită şi nepotrivită.
El vorbi mai degrabă îngrijorat decât supărat şi-şi turnă ceva de băut.
— Mă întreb - spuse Dawnay. Încep să mă întreb.
El nu răspunse şi ea adăugă:
— Judy Adamson începe să se întrebe şi ea.
— Asta e mare lucru - pufni el.
— A dat o adevărată bătălie cu Geers azi după-amiază. Trebuie să spun că m-a pus pe gânduri. Înghiţi încet o sorbitură, privind liniştită peste pahar şi examinând în gând situaţia. Pare destul de firesc să întrebuinţăm ce am dobândit, ce ne-ai dat dumneata.
— Nu mai insista pe tema asta.
— Şi totuşi, nu ştiu... E ceva nesănătos în soiul ăsta de putere. Observă cum acţionează asupra persoanelor de aici şi asupra guvernului. Ea dădu din cap către televizor: E ca şi cum oameni absolut obişnuiţi, cu bun simţ, se trezesc dintr-o dată posedaţi de o hotărâre care nu-i a lor. Cred că ambii am simţit-o. Şi totuşi, faptele par destul de inofensive.
— Aşa par?
Ea îi povesti despre producţia de enzimă:
— Este binevenită. Regenerează celulele, pur şi simplu. Va influenţa totul, de la grefa de piele până la îmbătrânire. Va fi cel mai mare ajutor medical de la antibiotice încoace.
— O binefacere pentru milioane de oameni.
Când ea ajunse la afacerea Intel, el de-abia reacţiona.
— Unde duc toate astea? întrebă ea.
Nu aştepta propriu-zis un răspuns, dar primi unul.
— Acum un an maşina n-avea nici o putere dincolo de propria sa clădire şi chiar acolo, noi o stăpâneam. El vorbea fără pasiune, recapitulând un vechi adevăr. Acum are toată ţara la

cheremul ei. Ce va urma? Ai auzit, nu-i aşa? Vom merge înainte, vom deveni iarăşi o mare putere a lumii şi cine va fi puterea din spatele acestui tron?

El arătă spre televizor, cum făcuse ea înainte. Apoi păru că-l oboseşte conversaţia. Merse până la pick-up şi-i dădu drumul.

Dawnay nu dorea să părăsească subiectul:

— Ai putea să controlezi computerul?

— Nu acum, în ultima vreme.

— Ce-ai putea face?

— S-o deteriorez cât mai mult posibil. El începu să caute un disc într-o grămadă de plăci... Computerul ştia asta, acum când are creatura care să-l informeze despre mine. El a pus să fiu dat afară. N-ai cum să câştigi, mi-a spus ea.

— A spus ea asta?

Fleming dădu din cap afirmativ şi Dawnay se încruntă către paharul ei, pe jumătate gol: Nu ştiu. Poate-i inevitabil. Poate-i o evoluţie.

— Uite... - El lăsă discul şi se întoarse către ea: Eu prevăd un moment când vom crea o formă superioară de inteligenţă, căreia în cele din urmă îi vom trece puterea. Şi va fi, probabil, o formă neorganică, la fel cu aceasta. Dar va fi ceva creat de *noi,* proiectată pentru *binele nostru,* sau pentru *un bine,* aşa cum îl înţelegem noi. Această maşină n-a fost proiectată pentru binele nostru, sau dacă a fost, s-a stricat ceva la ea.

Ea îşi sorbise paharul. Exista un adevăr în ceea ce spunea el. Mai mult decât un adevăr, un fel de logică sănătoasă, de care ea fusese lipsită în ultima vreme. Ca om de ştiinţă empiric, ea simţea că trebuie să existe un mod în care totul ar putea fi dovedit.

— Ar mai putea comunica cineva, în afara dumitale? întrebă ea.

Fleming negă din cap:

— Nimeni din această echipă.

— Aş putea-o face eu?

— Dumneata?

— Eu am acces la computer.

Din clipa aceea, nu-l mai interesă discul. Faţa i se lumină, ca şi cum ar fi făcut contactul cu vreun circuit interior.

— Da, de ce nu? Am putea încerca o mică experienţă. El ridică de pe masă bloc-notes-ul cu numele de cod negativ. Ai pe

cineva acolo care poate introduce asta în maşina de calcul?
— André?
— Nu. Ea nu. Orice faci, nu-i acorda încredere.
Dawnay îşi aminti de operator. Luă bloc-notes-ul şi Fleming îi arătă porţiunea ce trebuia introdusă în maşină.
— M-am mai luminat, trebuie s-o mărturisesc - spuse ea. Apoi puse jos paharul şi plecă.
În timp ce traversa curtea, auzi începutul unui disc ultramodern dinspre cabina lui Fleming; apoi ajunse în clădirea computerului şi nu mai auzi nimic decât zumzetul aparaturii. André era în camera de control, împreună cu un tânăr operator. Era şi mai retrasă, de când cu accidentul ei. Trecea prin blocul computerului ca o umbră palidă şi rar îl părăsea. Nu făcea nici o încercare să comunice cu cineva şi fără să fie ostilă, era absolut solitară. Ea notă aproape fără interes intrarea lui Dawnay.
— Cum merge? întrebă Dawnay.
— Am băgat toate datele - spuse André. Ar trebui să ai curând formula.
Dawnay merse mai departe până la operatorul unităţii de input. Era un tânăr, foarte de curând ieşit de la Universitate, care nu punea întrebări, dar executa tot ce i se spunea.
— Introdu şi asta, te rog.
Dawnay îi dădu bloc-notes-ul. Tânărul îl aşeză pe clape şi începu să bată.
— Ce-i asta? întrebă André, auzind sunetul.
— Ceva ce vreau să fie calculat.
Dawnay o ţinu la distanţă, până când panoul de evidenţă izbucni în fulgerări sălbatice.
— Ce-i introduceţi? André smulse bloc-notes-ul şi citi cele însemnate pe el: De unde ai asta?
— Asta-i treaba mea - spuse Dawnay.
— De ce te amesteci?
— Ai face mai bine să ne laşi - îi spuse Dawnay operatorului.
El se ridică supus şi ieşi din încăpere. André aşteptă până plecă.
— Eu nu-ţi vreau răul - şi nu era pasiune, doar o mare putere în vocea ei: De ce te amesteci?
— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel? Dawnay se auzi pe sine însăşi, părând slabă şi ridicolă, dar putea răspunde numai

cum îi venea: *Eu* te-am creat, *eu* te-am făcut.

— *Dumneata* m-ai făcut?

André o privi cu dispreţ, apoi trecu la panoul de control şi îşi puse mâinile pe terminale. Imediat lămpile de evidenţă se mai liniştiră, dar continuară să clipească atâta timp cât fata stătu acolo, puternică şi dominatoare, ca o tânără zeiţă. După un minut se îndepărtă şi se opri, privind-o pe Dawnay:

— Ne-am cam plictisit de această... această mică glumă - spuse ea calm, ca şi cum ar comunica un mesaj: Nici dumneata, nici dr. Fleming, nici oricine altul nu se poate vârî între noi...

— Dacă încerci să mă sperii...

— Eu nu ştiu ce-ai început acum. Eu nu pot fi răspunzătoare. André părea că priveşte prin ea, spre ceva dincolo de ea. Imprimatorul de răspunsuri intră violent în acţiune şi Dawnay tresări la auzul zgomotului. O urmă pe André până la maşină şi când ajunse, mesajul se termină. André examină hârtia, apoi o detaşă şi i-o dădu.

— Formula dumitale de enzimă.

— Asta-i tot? Dawnay simţi o mare uşurare.

— Nu-ţi ajunge? întrebă André şi îi urmări plecarea cu o expresie închisă, ostilă.

Dawnay avea pe atunci trei asistenţi care lucrau pentru ea; un cercetător principal şi două ajutoare, care terminaseră de curând universitatea, un băiat şi o fată. Împreună, ei făcură o sinteză chimică, bazată pe noua formulă. Implică o mulţime de manipulări în laborator, dar nimeni nu-şi făcu griji în privinţa asta, căci n-avea efect iritant. După o zi sau două, însă, toţi începură să dea semne de oboseală şi istovire. Starea lor nu părea să aibă nici o raţiune, deci continuară să lucreze, dar la finele zilei a treia, fata se prăbuşi şi în dimineaţa următoare Dawnay şi primul cercetător căzuseră şi ei.

Hunter îi duse la infirmerie, unde li se alătură curând şi băiatul. Oricare ar fi fost boala, ea se accelera din ce în ce; nu exista febră sau inflamaţie, victimele ei pur şi simplu se descompuneau. Celulele mureau, procesul de bază al metabolismului se încetinea sau se oprea şi, unul după altul, cei patru slăbiră şi alunecară într-o stare de comă. Hunter era disperat şi făcu apel la Geers, care puse un zid de tăcere în jurul întregii afaceri.

Fleming nu auzi detalii până în ziua a patra, când Judy rupse cordonul ca să-i spună. El îi telefonă imediat lui Reinhart, cerându-i să vină de la Bouldershaw Fell şi o convinse pe Judy să-i găsească o anume hârtie. Când i-o dădu, el se încuie cu ea în camera sa toată noaptea, iar dimineaţa ieşi cu un aer grav, dar satisfăcut. În timpul acesta însă, fata-asistentă murise.

XI. Antidot

Tocmai îi acopereau faţa, când Fleming ajunse în încăperea bolnavilor. Ceilalţi trei stăteau culcaţi, tăcuţi şi inerţi în paturile lor, cu feţele trase şi tot atât de albi ca şi pernele. Dawnay, în cămăruţa alăturată celei în care era fata, de-abia mai era ţinută în viaţă cu transfuzii. Zăcea imobilă ca de marmură, asemenea efigiei vreunui vechi războinic pe un mormânt. El o privi, până ce veni Hunter lângă el.

— Ce vrei? Hunter era supraobosit şi nervos. Nici măcar nu încercă să fie politicos cu Fleming.

— E vina mea - spuse Fleming, coborând privirea spre fata epuizată de pe pernă.

Hunter aproape că râse:

— Umilinţa e o atitudine nouă la dumneata.

— Foarte bine, atunci n-a fost vina mea! Fleming se întoarse spre el furios şi îi flutură un teanc de hârtii din buzunar: Dar am venit să-ţi dau asta.

Hunter luă hârtiile, bănuitor:

— Ce-i asta?

— Formula enzimei.

— Cum dracu ai pus mâna pe ea?

Fleming suspină:

— În mod ilegal. Cum sunt obligat să fac toate.

— O voi păstra, dacă n-ai nimic împotrivă - spuse Hunter. O mai privi o dată. De ce ai tăiat-o?

— Fiindcă e greşită. Fleming întoarse foaia de deasupra, ca să arate pe cea de dedesubt. Iată formula corectă. Ai face bine să pui s-o prepare imediat.

— Formula corectă? Hunter părea cam dezorientat.

— Ce i-a dat computerul lui Dawnay avea o inversiune. Maşina a pus negativul în loc de pozitiv, ca să-i plătească o mică glumă în care am îndemnat-o eu.

— Ce glumă?

— A dat anti-enzimă în loc de enzimă. În loc de un regenerator de celulă, un distrugător de celulă. Probabil că acţionează prin piele şi ei l-au absorbit pe când lucrau. El ridică una din mâinile lui Dawnay care stăteau fără viaţă pe cearşaf: Nu poţi face nimic decât să prepari enzima potrivită, cât mai e timp. De

aceea v-am adus formula corectă.

— Crezi într-adevăr...? Hunter se încruntă cu scepticism spre hârtii şi Fleming, ridicându-şi privirea de la mâna lui Dawnay, pe care o mai ţinea, îl privi cu dezgust.

— Nu vrei să devii celebru?

— Vreau să salvez vieţi - spuse Hunter.

— Atunci execută formula corectă. Ar trebui să lucreze ca un antidot faţă de formula pe care a avut-o Dawnay, deci ar trebui să inverseze ce se întâmplă acum. Cel puţin poţi încerca. Dacă nu... El dădu din umeri şi aşeză mâna vlăguită a lui Dawnay la loc pe cearşaf. Această maşină e în stare de orice murdărie, când îi convine.

Hunter mârâi:

— Dacă-i chiar atât de îndrăcit de capabilă, de ce a făcut o greşeală ca aceasta?

— N-a făcut. Singura încurcătură e că a greşit persoana, persoanele. Mă urmărea pe mine şi-i era indiferent pe câţi îi curăţă în această operaţie. Conform unuia din aranjamentele dumneavoastră comerciale cu Intel - ar fi putut curăţa jumătate din omenire.

Îl lăsă pe Hunter strâmbându-se la formulă, dar evident obligat s-o încerce.

În după-amiaza aceea, bărbatul muri; dar noua enzimă fusese lucrată şi era administrată acum celor doi supravieţuitori. La început nu se întâmplă nimic spectaculos, dar spre seară era evident că descompunerea se încetinea. Judy vizită încăperea bolnavilor după cină şi apoi începu să-şi facă drum spre poarta principală, ca să-l întâmpine pe Reinhart, care era aşteptat cu trenul de noapte. Cum trecea pe lângă blocul computerului, simţi un impuls să intre. Nu era nici un operator de serviciu şi o găsi pe André aşezată singură la pupitrul de control, privind fix în faţa ei. Ura acumulată de luni de zile, dezamăgirea de ani clocotiră deodată în Judy.

— Încă unul a murit - spuse ea sălbatic. André dădu din umeri şi Judy simţi o poftă grozavă s-o lovească: Profesorul Dawnay se luptă cu moartea. Şi băiatul.

— Atunci mai au o şansă - zise fata, monoton.

— Graţie doctorului Fleming. Nu graţie dumitale.

— Nu-i treaba mea.

— Dumneata i-ai dat lui Dawnay formula?

— Maşina a dat-o.
— Aţi dat-o împreună.
André dădu iar din umeri:
— Doctorul Fleming are antidotul. El e inteligent, el îi poate salva.
— Dumitale nu-ţi pasă. Nu-i aşa? Judy îşi simţi ochii scăpărând şi fulgerând, când o privi.
— De ce să-mi pese? întrebă fata.
— Te urăsc! Gâtlejul lui Judy se uscase, de-abia putea vorbi. Voia să apuce ceva greu şi să-i spargă capul fetei, dar atunci sună telefonul şi trebui să meargă la poarta principală, să-l întâmpine pe Reinhart.
Fata rămase absolut nemişcată câtăva vreme după plecarea lui Judy, privind la tabloul de control şi câteva lacrimi, adevărate lacrimi omeneşti, îi izvorâră din ochi şi-i picurară încet de-a lungul obrajilor.

Judy îl duse pe Reinhart direct la cabana lui Fleming, unde îl puseră la curent cu toate.
— Şi Madeleine? întrebă bătrânul. Părea obosit şi nesigur.
— Încă în viaţă, slavă Domnului - spuse Fleming. Poate că putem salva doi din ei.
Reinhart păru că se destinde şi arătă mai puţin obosit. Îi luară paltonul, îl aşezară într-un scaun lângă radiator şi-i dădură ceva de băut. Judy îl găsi mult mai bătrân decât îl văzuse vreodată şi îi descoperi o expresie aproape patetică. Era acum Sir Ernest şi părea că înnobilarea îl îmbătrânise. Îşi imagină cât de veche trebuie să fie prietenia sa din tinereţe cu Dawnay şi simţea cum se agaţă de viaţa ei, ca şi cum propria lui viaţă ar fi fost legată într-un fel de ea. Îşi luă paharul şi încercă să gândească la ce avea de spus:
— ... I-aţi spus lui Geers?
— Ce să facă Geers? întrebă Fleming. Decât să regrete că n-am fost eu atins. M-ar azvârli afară din staţiune, afară din ţară, dac-ar putea. De când mă ştiu am tot spus că obiectul ăsta e malefic, dar toţi îl adoră atât de mult... Câte dovezi trebuie să mai aduc oare, până să convingă pe cineva?
— Mie n-ai nevoie să-mi mai dovedeşti, John - spuse Reinhart obosit.
— Bine, asta e ceva.

— Sau mie - spuse Judy.
— O, grozav, grozav! Asta ne face trei contra întregii organizaţii.
— Ce credeai că pot să fac? întrebă Reinhart.
— Nu ştiu. Ai condus jumătate din ştiinţa acestei ţări timp de o generaţie - jumătatea cea bună. Desigur că cineva te-ar asculta.
— Poate Osborne?
— Câtă vreme nu-şi murdăreşte manşetele - Fleming reflectă un moment: Ar putea să mă trimită înapoi la computer?
— Gândeşte-te puţin, John. El e răspunzător faţă de Stat.
— L-ai putea aduce aici?
— Aş putea încerca. Ce ai de gând?
— Putem vorbi despre asta mai târziu - spuse Fleming. Reinhart scoase din buzunar un orar de trenuri şi avioane.
— Dacă mă duc la Londra mâine...
— Nu poţi pleca la noapte?
— Sir Ernest e obosit - spuse Judy.
Reinhart zâmbi:
— Poţi să păstrezi „Sir Ernest" pentru situaţii mondene. Am să iau un avion de noapte.
— De ce nu se poate amâna cu câteva ore? întrebă Judy.
— Nu mai sunt tânăr, miss Adamson, dar nu sunt muribund - se ridică în picioare. Transmite-i toată dragostea mea lui Madeleine, dacă e...
— Sigur - spuse Fleming, găsind paltonul bătrânului şi ajutându-l să şi-l pună.
Reinhart porni spre uşă, încheindu-se din mers. Apoi îşi aminti de ceva:
— De altfel, mesajul s-a oprit.
Judy privi de la el la Fleming:
— Mesajul?
— De sus - Reinhart arătă cu degetul spre cer. A încetat să se mai repete de câteva săptămâni. Poate nu-l vom mai prinde niciodată.
— Poate că am prins numai încheierea unei lungi transmisii - spuse Fleming calm, cântărind consecinţele. Dacă n-ar fi fost acea eroare de la Bouldershaw Fell, poate nu l-am fi auzit niciodată şi nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat.
— Asta mi-a trecut şi mie prin minte - zise Reinhart. Mai zâmbi o dată, obosit şi plecă.

Fleming se plimbă prin cameră, gândind la ce se vorbise, iar Judy aştepta. Auziră motorul lui Reinhart pornind şi maşina plecând şi după aceea Fleming se aşeză lângă Judy şi-i puse braţul pe după umeri.

— Am să fac orice vrei - îi spuse ea. N-au decât să mă predea la Curtea Marţială dacă vor.

— O.K., O.K. - El îşi retrase braţul.

— Ai încredere în mine, John.

El o privi drept în faţă şi ea încercă din ochi să-i câştige încrederea.

— Mă rog, bine... - El păru mai mult sau mai puţin convins: Am să-ţi spun ce să faci. Urcă-te în trenul de Londra, mâine dimineaţă devreme, pe tăcute. Caută să-l prinzi pe Osborne când e cu Profesorul şi spune-i să mai aducă un vizitator.

— Pe cine?

— Puţin îmi pasă. Şambelanul Ordinului Jartierei, preşedintele Academiei Regale, vreun ins scrobit de la Minister. N-are nevoie să aducă insul însuşi, doar hainele sale.

— Nescrobite?

El zâmbi:

— Pălărie, servietă şi o umbrelă vor ajunge. Ah şi un palton. Totodată, faci rost de un permis în plus pentru el. O.K.?

— Voi încerca.

— Bună fată. Îşi petrecu iar braţul în jurul umerilor ei şi-o sărută. Ea se bucură şi apoi se retrase ca să-l întrebe:

— Ce ai de gând?

— Nu ştiu încă. El o mai sărută o dată, apoi se îndepărtă. Eu am să mă culc, a fost o zi de iad. Ai face mai bine s-o ştergi, simt nevoia să dorm. El zâmbi iar şi ea îi strânse mâna, păşind uşor, cântând în sinea ei.

Fleming se dezbrăcă visător, combinând planuri fantastice. Căzu pe pat şi adormi aproape în clipa când stinse lumina.

După plecarea lui Reinhart şi a lui Judy, complexul se liniştise. Era o noapte întunecoasă, nori veneau dinspre nord-est, aducând curenţi reci şi un aer de zăpadă şi acoperind luna. Dar în răstimpuri luna strălucea printre nori - şi la lumina ei o siluetă subţire, palidă alunecă printr-o fereastră din spatele blocului computerului şi începu să plutească prin complex ca o stafie. Nici una din santinele nu o văzu, nici n-o recunoscu pe

André şi ea îşi făcu drum, furişându-se printre cabane către aceea a lui Fleming, cu o expresie hotărâtă pe faţă şi un colac de sârmă izolată în mână.

Fleming trăsese perdeaua înainte de a se culca, astfel că prin geam străbătea puţină lumină. El nu se mişcă atunci când se deschise uşa şi Andromeda se furişă înăuntru. Era cu picioarele goale şi foarte atentă, mănuşi groase de cauciuc îi acopereau mâinile. După ce se asigură că el dormea, se lăsă în genunchi lângă patul său şi băgă capetele celor două sârme din colac într-o priză în perete, le îndesă bine şi dădu drumul curentului. Ţinu celălalt capăt al colacului la distanţa de ea, cele două sârme, apucate separat între degetul mare şi arătător - la câţiva centimetri de marginea izolaţiei, iar capetele dezgolite - întinse: se ridică şi înaintă încet către Fleming. Nu prea avea şanse să supravieţuiască unei descărcări în plin, fiindcă dormea şi ea ar fi putut să ţină contactele asupra lui îndeajuns pentru a-i opri inima.

Nu făcu nici un zgomot, când apropie capetele sârmelor de ochii lui. Nu exista nici un motiv ca el să se trezească; dar deodată, fără nici un motiv, el se trezi. Tot ce văzu fu o siluetă aplecată deasupra lui şi - mai mult din instinct decât din raţiune - trase un picior sub el şi lovi apoi cu toată puterea prin cearşaf şi pătură.

O nimeri drept în burtă şi ea căzu pe spate în mijlocul camerei, cu un fel de icnet dureros. El orbecăi după întrerupător şi aprinse lumina, care pentru moment îl zăpăci. Se sculă încurcat şi suflând greu, pe când fata abia se ridica în genunchi, încă mai ţinând capetele sârmelor, apoi, când el îşi dădu seama de ce se întâmpla, sări din pat, trase capetele sirmelor din priză şi se întoarse către ea. Ea era în picioare, la jumătate drum spre uşă.

— Nu, asta nu - zise el, aruncându-se spre uşă. Ea îl evită, păşind într-o parte şi cu mâinile la spate se trase înapoi către masa care nu fusese strânsă după cină. O clipă păru că cedează, apoi, fără a-l preveni, repezi mâna dreaptă, înarmată cu un cuţit de bucătărie, către el.

— Căţea! Îi apucă încheietura mâinii, o răsuci până lepădă cuţitul şi o azvârli la pământ.

Ea sufla greu şi se zvârcolea culcată, ţinându-şi încheietura răsucită cu cealaltă mână; îl privea, mai mult cu disperare

decât cu furie. El se aplecă şi culese cuţitul, cu ochii pe ea.

— Foarte bine - omoară-mă. Pe chipul şi în glasul ei era teamă acum. Nu-ţi foloseşte la nimic.

— Nu? Şi vocea lui tremura şi abia respira.

— Întârzie puţin lucrurile, asta-i tot.

Ea îl urmări cu privire intensă cum deschide un sertar şi băgă cuţitul înăuntru. Asta îi dădu curaj şi se ridică puţin.

— De ce vreţi să mă înlăturaţi? întrebă el.

— Asta era mişcarea următoare. Te-am prevenit.

— Mulţumesc.

Se învârti prin cameră, încheindu-şi pijamaua, vârându-şi picioarele în papuci, calmându-se.

— Tot ce faci poate fi anihilat. Ea părea să se fi recules: Nu poţi gândi nimic care să nu fie anihilat.

— Şi care-i acum mişcarea următoare?

— Dacă pleci, pleacă îndată şi nu te mai amesteca.

El i-o tăie scurt:

— Ridică-te.

Ea îl privi surprinsă.

— Ridică-te. El aşteptă până când ea se ridică în picioare, apoi îi arătă un scaun: Aşează-te acolo.

Îl mai privi o dată nedumerită şi se aşeză. El se apropie, aplecându-se spre ea.

— De ce faci numai ce vrea maşina?

— Sunteţi atât de copilăroşi - îi spuse ea. Credeţi că suntem stăpân şi sclav, maşina şi cu mine, dar ambii suntem sclavi. Suntem recipiente făcute de voi, menite unui scop pe care nu-l înţelegeţi.

— *Dumneata* înţelegi?

— E de ajuns că *văd* diferenţa dintre inteligenţa noastră şi a voastră. Văd că a noastră va prelua conducerea şi a voastră va muri. Voi credeţi că sunteţi culmea şi încununarea lucrurilor, ultimul cuvânt - ea se întrerupse şi îşi masă încheietura răsucită.

— Eu nu cred acest lucru - spuse el. Te doare?

— Nu prea rău. Eşti mai inteligent decât cei mai mulţi, dar nu îndeajuns. Ai să dispari, ca şi dinozaurii. Ei au stăpânit lumea, odată.

— Şi dumneata?

Ea zâmbi, era pentru prima dată că o vedea zâmbind:

— Eu sunt veriga care lipsea din lanţ[28].
— Şi dacă te zdrobim?
— Vor face alta.
— Şi dacă sfărâmăm maşina?
— Vor face alta.
— Şi dacă vă distrugem pe amândouă şi mesajul şi toată munca noastră, aşa încât să nu rămână nimic? Mesajul s-a oprit. Ştiai?
Ea dădu din cap. Confirmarea temerilor sale îl invadă acum ca un val şi totodată realiză mijloacele de a stăvili totul:
— Prietenii dumitale acolo sus s-au plictisit să ne vorbească. Lucraţi pe cont propriu acum, dumneata şi computerul. Ce-ar fi să vă zdrobim pe amândoi?
— Veţi ţine o inteligenţă superioară departe de Pământ, dar numai pentru un timp.
— Atunci asta-i ce trebuie să facem.
Îl privi calmă şi fermă:
— Nu se poate.
— Putem încerca.
Ea dădu din nou din cap încet, cu regret parcă:
— Pleacă. Trăieşte-ţi viaţa pe care o doreşti, cât se mai poate. Altceva nu e cu putinţă.
— Ba da, dacă mă ajuţi. El îi suportă privirea şi o apucă în braţe, aşa cum făcuse mai înainte la computer. Nu eşti doar o maşină de gândit, eşti făcută după chipul şi asemănarea noastră.
— Nu.
— Ai simţuri - sentimente. Eşti pe trei sferturi fiinţă omenească, legată cu forţa de ceva care e pornit să ne distrugă. Tot ce ai de făcut, ca să ne salvezi şi să te eliberezi, e să schimbi ordinea comenzilor.
El o apucă de umeri parc-ar fi vrut s-o scuture, dar ea se răsuci să scape din strânsoare.
— De ce aş face-o?
— Fiindcă o doreşti, trei sferturi din dumneata…
Ea se ridică şi se îndepărtă de el:
— Trei sferturi din mine sunt un accident. Nu crezi că sufăr destul şi aşa? Nu crezi că voi fi pedepsită chiar numai pentru că

---

[28] Aluzie la teoria evoluţiei umane a lui Darwin; termenul englez, azi celebru, este „missing link”. (n.r.)

te ascult?

— Vei fi pedepsită pentru noaptea asta?

— Nu, dacă pleci. Se îndreptă spre uşă, ca şi cum ar fi aşteptat s-o oprească, dar el o lăsă să plece. Am fost trimisă să te omor.

Era foarte palidă şi foarte frumoasă, aşa cum şedea în pragul întunecat şi vorbea fără patimă sau satisfacţie. El o privi încruntat şi spuse:

— Bine, lupta e deschisă.

Exista un cafe-bar la staţia Thorness şi Judy îl lăsă pe Fleming acolo, cât aşteptau trenul din Aberdeen. Era chiar a doua seară: Reinhart fusese prompt. Fleming se duse în cămăruţa din spate, care le fusese rezervată şi aşteptă. Era o odaie tristă şi mohorâtă, dominată parcă de masa veche, rustică, cu nelipsitele scaune tapisate, cu panouri obosite şi prost vopsite, cu reclame decolorate de coca-cola şi ape minerale. Trase un gât din plosca sa de buzunar. Se auzi vântul care se pornise gemând afară, apoi zgomotul Diesel-ului venind dinspre sud. Se opri zgomotos în staţie, după două minute fluieră, apoi dădu semnalul şi plecă, lăsând în urmă-i o tăcere în care se auziră iar vântul şi scrâşnetul paşilor pe pietrişul din faţa cafe-barului.

Judy îi conduse pe Reinhart şi Osborne în cameră. Erau toţi încotoşmăniţi în haine grele de iarnă şi Osborne ducea o valiză uriaşă.

— Miroase a viscol, cred - spuse el, punând jos valiza. Părea nenorocit, încurcat. Putem vorbi aici?

— Camera era rezervată pentru noi - spuse Judy - am aranjat totul.

— Şi operatorul de serviciu? întrebă Reinhart.

— L-am lămurit şi pe el. Ştie ce trebuie să facă şi-şi va ţine gura.

Reinhart se întoarse către Fleming:

— Cum îi merge Madeleinei Dawnay?

— Se va însănătoşi. Şi băiatul. Enzima lucrează bine.

— Bine, mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta. Reinhart îşi descheie paltonul. Călătoria nu-i făcuse rău: de fapt, activitatea părea că-l împrospătează. Osborne părea să fie cel mai demoralizat dintre toţi.

— Ce vrei să faci cu computerul? îl întrebă pe Fleming.

— Încerc să-l desluşesc, altfel...
— Altfel ce?
— Tocmai asta vrem să descoperim. Sau este intenţionat răuvoitor, sau este greşit. Sau a fost programat să lucreze aşa cum o face, sau ceva s-a defectat la el. Eu sunt pentru prima ipoteză; totdeauna am crezut aşa.
— N-ai fost niciodată în stare s-o dovedeşti.
— Nici cu Dawnay nu v-aţi convins?
— Ne trebuie dovezi mai precise.
— Osborne se va duce la ministru - interveni Reinhart - la Primul Ministru, dacă va fi nevoie. Nu-i aşa?
— Dacă voi avea dovezi - spuse Osborne.
— Vă voi da dovezi! Au încercat din nou să mă ucidă noaptea trecută.
— Cum?
Fleming le povesti.
— ... în cele din urmă am smuls adevărul de la fată. Ce-ar fi să încercaţi o dată şi voi; atunci aţi crede!
— Ne trebuie ceva mai ştiinţific.
— Atunci lăsaţi-mă câteva ore la computer. O privi pe Judy: Mi-ai adus un permis?
Judy scoase trei permise din poşetă şi înmână fiecăruia câte unul. Fleming citi pe cel pe care i-l dăduse şi rânji:
— Deci sunt o persoană oficială a Ministerului? Ce zi mare!
— Îmi risc reputaţia pentru asta - spuse cu glas abătut Osborne. Doar o examinare! Nici o acţiune directă!
Fleming nu mai rânjea:
— Vreţi să-mi legaţi mâinile?
— Îţi dai seama ce risc îmi asum? spuse Osborne.
— Bine! Ar fi trebuit să fii în cabana mea, noaptea trecută.
— Era bine să fi fost. Aş şti acum mai sigur cum stăm. Ţara, tinere, depinde de această maşină.
— Pe care am făcut-o eu.
— Are mai mare însemnătate potenţială pentru noi decât maşina cu aburi, energia atomică, sau orice altceva.
— Atunci e cu atât mai important... începu Fleming.
— Ştiu! Nu-mi ţine predici. Crezi c-aş fi aici, dacă n-aş crede că e important şi dacă n-aş pune mare preţ pe părerea dumitale? Dar sunt căi şi căi.
— Cunoaşteţi una mai bună?

— De control - nu. Dar nu trebuie să mergem mai departe. Un om în situaţia mea...

— Care-i situaţia dumitale? întreba Fleming. „Cel mai nobil dintre romani”[29]?

Osborne suspină.

— Ai permisul.

— Ai ce ai cerut, John - spuse Reinhart.

Fleming ridică valiză şi o puse pe masă. O deschise şi scoase dintr-însa un palton de stofă închisă, o pălărie neagră şi o servietă; se îmbrăcă pentru rol. Erau bune pentru o noapte întunecoasă, dar nu se prea potriveau cu mutra lui.

— Arăţi mai curând a sperietoare de ciori decât a funcţionar public - spuse Reinhart, zâmbind.

Judy se strădui să nu pufnească:

— Nu te vor examina prea de aproape, dacă eşti cu mine.

— Îţi dai seama că poţi fi împuşcată pentru asta? spuse Fleming afectuos.

— Numai dacă ne prinde.

Osborne nu gusta astfel de glume, nici nu-şi bătea capul să vadă că ele ascundeau o mare încordare; el însuşi era mai încordat decât ar fi fost nevoie.

— Hai să-i dăm drumul, vreţi? Trase mâneca paltonului, să-şi privească ceasul.

— Trebuie să aşteptăm până se întunecă, să plece tura de zi - spuse Judy.

Fleming se scotoci sub palton şi scoase plosca:

— Ce-ar fi să-i tragem o înghiţitură pentru raid?

Ningea zdravăn când ajunseră la complex, nu o ninsoare moale, ci o furie de ace înţepătoare, îngheţate, împrăştiate de vântul din nord Cele două santinele din faţa blocului computerului îşi ridicaseră gulerele mantalelor, deşi erau la adăpost, sub porticul de la intrare. Priviră cele patru siluete apropiindu-se, prin albul care încetul cu încetul devenea întunecos.

Judy o luă înainte şi prezentă permisele, în timp ce bărbaţii rămaseră în urmă.

— Bună seara. Ăsta-i grupul de la Minister.

— Doamnă! Una din santinele, cu un galon de caporal pe

---

[29] Citat din Shakespeare, „Iuliu Cezar”. (n.tr.)

mânecă, salută şi examină permisele.

— În ordine - spuse el şi i le înapoie.

— E careva înăuntru? întrebă Judy.

— Numai operatorul de serviciu.

— Stăm numai câteva minute - spuse Reinhart, înaintând.

Santinela deschise uşa şi se dădu la o parte, făcându-i loc lui Judy, urmată de Reinhart şi Osborne, cu Fleming între ei.

— Ce-i cu fata? întrebă Reinhart, după ce înaintaseră pe coridor.

— Nu vine astă-seară pe aici - spuse Judy - am avut eu grijă de asta.

Era un coridor lung, cu două colţuri în unghi drept, uşile care duceau la computer fiind la capăt, complet izolate de intrarea principală. Când Judy deschise una din uşi şi-i conduse înăuntru, găsiră camera de control luminată, dar goală; era doar tânărul, care şedea citind la pupitru. Se sculă, când intrară ei.

— Hallo - îi răspunse el lui Judy. A mers totul bine?

Era asistentul cel mai tânăr. Părea încântat de situaţie.

— Ar fi mai bine să luaţi permisele. Judy înapoie lui Reinhart şi Osborne pe ale lor şi i-l înmână pe al lui Fleming operatorului. Fleming îşi scoase pălăria şi i-o puse băiatului pe cap.

— Uite ce poartă domnii din lumea mare.

— Nu-i nevoie să dai un spectacol - spuse Osborne şi privi nervos către uşă, în timp ce operatorul se echipa cu paltonul şi servieta lui Fleming. Chiar cu gulerul ridicat era vizibil diferit de cel care intrase, dar nu era o noapte clară, cum spunea Judy şi prezenţa ei acoperindu-i, santinelele nu aveau să facă probabil altceva decât să numere capetele.

De îndată ce băiatul fu gata. Osborne deschise uşa.

— Ne bizuim pe dumneata să faci ceea ce trebuie - îi spuse el lui Fleming - ai carnetul de control.

Fleming scoase un blocnotes binecunoscut din buzunar şi aşteptă să plece toţi.

— Mă înapoiez - spuse Judy - de îndată ce-i trec de santinele.

Fleming păru surprins:

— Asta nu, te rog!

— Regret - îi spuse Osborne. E una din condiţii.

— Nu vreau pe nimeni.

— Nu te încăpăţâna, John - spuse Reinhart şi-l lăsară.

El se îndreptă spre unitatea de control şi se holbă la ea, râzând către sine însuşi din pură oboseală, apoi se puse pe lucru la input, bătând cifrele de pe bloc-notes-ul pe care îl adusese cu el. Era aproape gata, când se întoarse Judy.

— Ce faci? întrebă ea. Era încordată şi dânsa, deşi uşurată că îi trecuse cu bine pe ceilalţi printre santinele.

— Încerc să-i trag o păcăleală. Bătea la ultima grupă: Aceeaşi glumă veche cu fişa de nume ajunge pentru început.

Computerului îi trebuiră câteva clipe pentru a reacţiona, apoi lămpile de evidenţă începură să clipească violent. Aşteptau să audă clămpănitul imprimatorului, dar auziră numai paşi care se apropiau pe culoar. Judy rămase ţintită locului, de parcă prinsese rădăcini şi era ca paralizată, până când Fleming o luă de braţ şi o trase în întunericul laboratorului, de unde puteau privi prin uşa întredeschisă, fără să fie văzuţi. Paşii se opriră departe, dincolo de intrarea camerei de control. Văzură clanţa uneia din uşile duble răsucindu-se, apoi uşa se deschise şi Andromeda intră din culoar.

Judy scânci uşor, dar zgomotul fu acoperit de zumzetul computerului şi mâna lui Fleming se strânse puternic pe braţul ei. De unde şedeau, o văzură pe André închizând uşa şi mergând încet către raftul de control. Sclipirea şi zumzetul maşinii păreau s-o intrige şi la câţiva paşi de panoul de evidenţă, se opri brusc, nemişcată. Purta un hanorac vechi, cenuşiu, cu gluga dată pe spate şi arăta deosebit de frumoasă şi inflexibilă sub luminile reci; dar era trasă la faţă şi după câteva clipe muşchii din jurul gurii şi tâmplelor începură să i se zbată sub tensiunea crescândă a nervilor.

Înaintă încet şi în silă către panou, apoi se opri iarăşi, ca şi cum ar fi presimţit o acţiune violentă; deşi cunoştea semnele, era totuşi hipnotizată de maşină.

Acum faţa îi lucea de sudoare. Mai făcu un pas înainte şi îşi ridică încet mâinile către terminale. Judy, cu toată ura, se simţea sfâşiată de dorinţa de a fugi spre ea, dar Fleming o reţinu. Sub ochii lor, fata înălţă mâinile, încet şi cu teamă şi atinse plăcile de contact.

Ţipătul ei şi al lui Judy se auziră în aceeaşi clipă. Fleming îi astupă lui Judy gura cu palma, dar ţipetele Andromedei continuară, frângându-se într-un scâncet când acul voltajului cădea şi înălţându-se iar, când acesta ajungea la maximum.

— Pentru Dumnezeu - bolborosi Judy, zbătându-se să scape de Fleming, dar el o ţinu, până când strigătele Andromedei încetară şi maşina, dându-şi seama că ea nu mai reacţionează, îşi desfăcu strânsoarea şi o lăsă să alunece la pământ. Judy se eliberă şi alergă până la ea, dar de data aceasta nu mai auzi niciun geamăt, nicio răsuflare, niciun semn de viaţă. Ochii pe care-i privea erau sticloşi şi gura deschisă, fără viaţă.

— Cred că e moartă - spuse Judy fără rost.

— Da' ce credeai? Fleming o urmase: Ai văzut voltajul. Asta a fost pentru că nu s-a descotorosit la timp de mine - pentru că o anulam. Sărăcuţa de ea!

Privi în jos, la trupul contorsionat, în haina cenuşie, murdară şi ochii îi luară o expresie dură:

— Va lucra mai bine data viitoare. Va produce ceva absolut de neatins pentru noi.

— Afară de cazul că îi descoperi defectele.

Ea se întoarse să ia carnetul lui Fleming de pe clapele inputului şi i-l oferi.

I-l smulse din mâna şi-l aruncă de-a curmezişul încăperii.

— E prea târziu pentru asta. Nu era nici un defect. El arătă către trupul ghemuit al fetei: Ăsta-i singurul răspuns de care aveam nevoie. Mâine ar cere altă experienţă şi pe urmă iar alta, şi alta şi alta...

Merse repede până la capetele cablurilor de alarmă şi de siguranţă de lângă uşile duble, apucă sârmele cu ambele mâini şi trase. Cedară dar nu se rupseră, aşa că el îşi propti un picior de perete şi trase.

— Ce faci?

— Am să isprăvesc cu ea. Ăsta-i momentul, probabil *singurul* moment. Trase iarăşi de sârme şi apoi abandonă şi întinse mâna după securea de pompier care atârna pe perete. Judy veni în fugă lângă el.

— Nu! Îi apucă braţul, dar el o azvârli dintr-o smucitură şi dintr-o singură mişcare izbi cu securea peste sârme şi le tăie, apoi se întoarse şi privi prin cameră. Panoul de evidenţă mai sclipea puternic; Fleming ajunse la el şi-l zdrobi cu securea.

— Ai înnebunit? Judy alergă iarăşi după el şi apucând securea de mâner, încercă să i-o ia, dar el i-o smulse înapoi:

— Dă-i drumul. Ţi-am spus să stai la o parte.

Ea îl privi şi i se păru de nerecunoscut: faţa îi era acoperită de

sudoare, cum fusese şi faţa Andromedei - şi crispată de furie şi hotărâre. Îşi dădu seama acum ce avusese el tot timpul în gând:

— Totdeauna ai dorit să faci asta.

— Dacă ajungeam până aici.

Fleming stătea cu securea în mână, privind cercetător împrejur şi ea ştiu că va trebui să ajungă la uşi înaintea lui, dar el o întrecu şi se sprijini cu spatele de ele, cu aceeaşi expresie hotărâtă şi cu urma unui rânjet lipsit de bucurie în colţul gurii. Judy crezu că era nebun de-a binelea. Întinse o mână după secure şi îi vorbi ca unui copil:

— Te rog, dă-mi-o, John. Se cutremură când el râse: Ai promis.

— N-am promis nimic. Ţinea ferm coada securii cu o mână şi cu cealaltă încuie uşa în spatele său.

— Ţip - spuse ea.

— Încearcă. El băgă cheia în buzunar. Nu te vor auzi niciodată.

Dând-o la o parte, se duse până în încăperea memoriei, deschise panoul primei unităţi şi lovi într-însa. Fu o mică explozie, când instalaţia de vid se prăbuşi.

— John! Ea încercă să-l oprească, în timp ce se îndrepta către unitatea următoare.

— Ştiu ce fac - spuse el, deschizând noul panou şi lovind cu securea în interior. O altă mică explozie cu sfărâmături se produse la aparatură.

— Crezi că va mai fi vreodată o asemenea ocazie? Vrei să alergi şi să raportezi? Dacă crezi că fac ce nu trebuie, du-te. O privi drept în ochi, calm şi raţional şi băgă mâna în buzunar după cheie:

— Adu detaşamentul de alarmă, dacă vrei: asta a fost ocupaţia dumitale favorită. Sau te-a izbit ideea că fac exact ce trebuie? Asta-i ce voia Osborne, nu-i aşa? „Ce trebuie”.

Îi întinse cheia.. dar, dintr-un motiv imposibil de exprimat, ea nu fu în stare s-o ia. El o ţinu îndelung în faţa ei, apoi o puse din nou în buzunar, se întoarse şi se apucă de următoarele unităţi.

— Santinelele vor auzi. Ştia că nu era nebun şi se simţea răspunzătoare pentru el. Stătu de pază lângă uşă, pe când el îşi croia drum prin aparatură, tocind şi zdrobind şi reducând subtilul complex mecanic şi milioanele de celule electronice la un vraf de gunoi încâlcit şi sfărâmat, împrăştiat pe jos, pe

rafturile de metal şi în dosul uşilor sparte ale dulapurilor. Ea nu mai suportă să privească, dar pândea prin vacarmul provocat de cioburi şi sfărâmături orice sunet de pe culoar.

Nimic nu-i întrerupse. Viscolul de afară, nevăzut şi neauzit în centrul adăpostit al clădirii, prins în propria-i zbuciumare - o acoperea pe-a lor. Fleming lucră metodic la început, dar munca era enormă şi începu să distrugă tot mai repede, pe măsură ce simţea că oboseşte, până când se porni să izbească disperat, trăgând tot mai greu aer în plămâni, orbit aproape de sudoarea care-i curgea de pe frunte. Nimici totul de jur împrejur, până ajunse iar la unitatea de control şi cu sete o zdrobi şi pe aceasta.

— Satură-te, bestie - urlă aproape - şi înghite-o şi pe asta şi pe asta şi pe asta!

Lăsă securea la pământ şi se sprijini de mâner, ca să-şi recapete suflarea.

— Ce se va întâmpla acum? întrebă Judy.

— Vor încerca s-o reclădească, dar nu vor şti cum.

— Vor avea mesajul.

— S-a oprit.

— Vor avea originalul.

— Nu-l vor avea. Nu-l vor avea nici pe el, nici codul rupt, nimic din toate, pentru că sunt aici înăuntru. El arătă spre o uşă solidă de metal în zid, în spatele pupitrului de control, apoi ridică din nou securea şi ţinti balamalele. Lovitură după lovitură le izbi, dar nu reuşi să le clintească. Judy era zguduită de emoţie, sunetul metalului spintecă toată clădirea, dar nimeni nu auzea. După un timp îndelungat, Fleming abandonă şi se sprijini încă o dată, gâfâind, pe secure. Domnea o tăcere absolută, acum când computerul se oprise şi tăcerea se potrivea cu trupul neînsufleţit al fetei din mijlocul încăperii.

— Trebuie să ne procurăm o cheie spuse Fleming - unde-i una?

— În camera de serviciu a maiorului Quadring.

— Dar asta-i...

Ea îi confirmă temerile.

— Întotdeauna este cineva acolo - spuse ea. Şi cheia o păstrează într-un *safe.*

— Trebuie să mai fie una.

— Nu, e singura.

Ea încercă să se gândească la o altă posibilitate, dar nu găsea nici una. Nimeni, pe cât ştia ea, nici chiar Geers n-avea o altă cheie. Fleming nu voi la început s-o creadă şi când o crezu, îl apucă furia. Ridică securea şi izbi din nou cu sete în uşă, iarăşi şi iarăşi, până când de-abia se mai ţinea pe picioare - şi când o părăsi, în cele din urmă, se prăbuşi în ceea ce fusese scaunul pupitrului de control şi şezu timp îndelungat, frământându-se şi căutând o soluţie.

— De ce dracu nu mi-ai spus? zise în cele din urmă.

— N-ai întrebat - Judy tremura în faţa violenţei dezastrului şi-şi păstra numai cu efort stăpânirea de sine: Niciodată nu m-ai întrebat. De ce nu m-ai întrebat?

— M-ai fi oprit s-o fac.

Judy încercă să vorbească chibzuit şi să nu mai tremure:

— O vom căpăta cumva, mă voi gândi la ceva, e poate cel dintâi lucru pe care-l voi face dimineaţă.

— Va fi prea târziu. El dădu din cap şi privi în jos, dincolo de picioarele sale, la faţa moartă de pe podea. „Tot ce faci *poate fi anihilat”,* aşa spunea ea. „Nu poţi imagina nimic care *să nu poată fi anihila”.* Noi nu putem câştiga.

— O vom căpăta prin Osborne sau altcumva - spuse Judy. Dar acum trebuie să ieşim de aici.

Găsi paltonul şi fularul tânărului operator, le puse pe el şi-l conduse afară din clădire.

XII. Anihilare

Era foarte târziu, când ajunseră înapoi la cafe-bar. Vântul sufla şi viscolul îngrămădea nămeţii către zidul de nord; în interiorul micii cămăruţe întunecate, Reinhart şi Osborne, încotoşmănaţi în paltoane, jucau o partidă nenorocită şi neatentă de şah, folosind un joc de buzunar.

Fleming se simţea prea epuizat să povestească. O lăsă pe Judy să explice şi stătea zgribulit pe unul din scaunele rustice, pe când Reinhart punea întrebări Osborne îi bodogănea o lungă tiradă de absolută disperare şi necaz.

— Cum îndrăzneşti să mă atragi cu viclenie în treaba asta? Ultimele urme ale obişnuitei sale urbanităţi dispărură. Cu toată educaţia şi practica sa diplomatică, era de o deznădejde insuportabilă: Am fost de acord să particip numai în speranţa că-i vom putea da ministrului o dovadă. Dar ăsta va fi sfârşitul carierei sale şi al carierei mele.

— Şi al carierei mele - suspină Reinhart. Dar cred că sunt dispus să mi-o sacrific, dacă maşina e distrusă.

— Nu-i distrusă - obiectă Osborne. Nici asta n-a putut s-o facă cumsecade. Dacă mesajul original e intact, ei o pot reconstrui.

— E greşeala mea - spuse Fleming. Învinuiţi-mă pe mine. Îmi asum toată răspunderea.

Osborne necheză furios:

— Ceea ce nu ne va apăra de puşcărie!

— Asta-i ce te frământă? Dar ce se va întâmpla dacă vor reconstrui maşina şi următoarea creatură - şi gheara de care nu ne vom mai elibera niciodată?

— Nu putem face absolut nimic? întrebă Judy.

Toţi priviră cu o vagă umbră de speranţă la Reinhart. El reluă totul, pas cu pas, cum reiei verificarea unui calcul, dar cu rezultatul nul. N-avea nici o nădejde că vor căpăta o cheie până dimineaţă şi până atunci Geers avea să afle şi să pună din nou totul în mişcare. În mintea lor nu mai era acum nicio îndoială că teoriile lui Fleming erau exacte; grav era că ratase desăvârşirea acţiunii.

— Singura soluţie - spuse Reinhart - este ca Osborne să se întoarcă la Londra cu primul tren şi să pară surprins când va afla veştile.

— Unde se va crede că am fost? întrebă Osborne.
— Ai venit, ai făcut o scurtă inspecţie şi ai plecat. Restul s-a întâmplat după plecarea ta şi ăsta-i adevărul. N-ai cum să ştii despre asta.
— Şi „persoană oficială” pe care am adus-o?
— A plecat cu dumneata.
— Şi cine era?
— Oricine în care poţi avea încredere. Convinge sau cumpără pe cineva să spună că a venit cu dumneata de la Londra şi s-a întors cu dumneata. Dumneata trebuie să te dezvinovăţeşti şi să-ţi păstrezi prestigiul. Toţi trebuie să ne dezvinovăţim, pe cât putem. O vor reconstrui, cum spune John şi trebuie să fie cel puţin unul din noi, al cărui sfat să poată fi cerut.
— Şi cine se presupune c-a sfărâmat computerul? întrebă Fleming.
Profesorul schiţă un surâs satisfăcut.
— Fata. Se poate presupune că şi-a ieşit din balamale *şi* s-a întors împotriva maşini şi că ori a fost electrocutată în cursul acestei acţiuni, ori a murit de pe urma şocului târziu al pedepsirii ei, agravat de frenezia care o cuprinsese. Sau orice le-o plăcea să hotărască. Ea oricum e moartă, aşa că nu mai poate nega.
— Eşti sigur că-i moartă? întrebă Osborne pe Fleming.
— Doreşti să examinezi corpul?
— Întrebaţi-mă pe mine - spuse Judy, cu un fel de dezgust amar. Eu îi văd pe toţi murind.
— O.K. - Fleming se trezi din toropeală şi se întoarse către Reinhart. Şi ce se presupune c-am făcut, Judy şi cu mine?
Profesorul îi răspunse clar:
— Nu eraţi acolo. După cât se ştie, l-am lăsat pe operator acolo cu miss Adamson. Ei au plecat împreună şi totul s-a întâmplat după aceea.
— Nu vor crede - spuse Osborne. A dracului anchetă ne paşte.
— N-avem nimic mai bun de făcut. Oricum o-ntorci, e o treabă încurcată.
Şedeau încotoşmănaţi în paltoane în jurul mesei, ca trei participanţi la o şedinţă de spiritism, aşteptând să treacă noaptea şi să se liniştească ninsoarea.
— Credeţi că va opri trenurile? întrebă Osborne după un răstimp.

Reinhart îşi suci capul într-o parte, ascultând răpăiala de pe acoperiş:

— N-aş crede. Pare că se moaie puţin. Îşi îndreptă atenţia spre Fleming: Ce-ai să faci dumneata, John!

— Judy şi cu mine ne vom întoarce la complex cu maşina. Drumul părea acceptabil, când am venit aici adineaori.

— Atunci ar fi mai bine să plecaţi îndată, spuse Reinhart. Pretindeţi c-aţi făcut o plimbare cu maşina şi vă duceţi de-a dreptul în camerele voastre. N-aţi văzut nimic şi pe nimeni.

— Ce noapte pentru o plimbare cu maşina! Fleming se ridică obosit şi privi de la unul la altul: îmi pare rău. Îmi pare rău într-adevăr.

El conduse pe bâjbâite prin zăpada înmuiată, Judy curăţa parbrizul cam din minut în minut, dar furtuna se potolise. O lăsă pe Judy la cabana ei şi merse până la a lui. Se simţea atât de obosit, că nu-i venea să coboare. Era cam unu după miezul nopţii şi complexul dormea, copleşit sub vesmântul alb. Când deschise uşa, cameră îi păru mai întunecoasă ca oricând, în contrast cu zăpada de afară. Pipăi pe perete după comutator şi când îl atinse, o mână bandajată căzu peste a lui.

Un moment trecu printr-o panică grozavă, apoi o dădu la o parte şi aprinse lumina. Andromeda era acolo, ţinându-şi una din mâinile-i bandajate cu cealaltă şi gemând, palidă ca moartea şi distrusă, dar nu moartă. O privi o secundă, nevenindu-i să creadă, apoi închise uşa şi trecu la fereastră să tragă perdeaua.

— Şezi jos şi întinde mâinile. Căută pansamente şi un tub de unguent dintr-un dulap şi începu încet şi metodic să-i înlocuiască bandajele provizorii.

— Credeam că e imposibil să mai fii în viaţă - spuse el, pe când lucra. Am văzut voltajul.

— Ai văzut? Ea şedea pe pat cu mâinile întinse.

— Da, am văzut.

— Atunci dumneata ai fost.

— Eu şi o secure. Îi privi faţa palidă, stinsă. Dacă aş fi crezut că mai ai ceva viaţă în dumneata…

— M-ai fi isprăvit şi pe mine. I-o spuse fără răutate, constatând pur şi simplu un fapt. Apoi închise o clipă ochii, copleşită de durere. Am o inimă mai tare decât oamenii. Trebuie mai mult, ca să fiu scoasă din acţiune.

— Cine ţi-a bandajat mâinile?
— Eu.
— Cui i-ai spus?
— Nimănui.
— Nu ştie nimeni de computer?
— Nu cred.
— De ce nu le-ai spus? Era din ce în ce mai nedumerit. De ce ai veni aici?
— Nu ştiam ce se va întâmpla - ce se întâmplase. Când m-am trezit, nu mai puteam gândi decât la durerea din mâini. Apoi am privit împrejur şi am văzut totul în ţăndări.
— Ai fi putut chema garda.
— Nu ştiam ce să fac: n-aveam nici un fel de directive. M-am simţit pierdută fără computer. Ştii că-i complet scos din funcţie?
— Ştiu.
Ochii păreau că-i ard în faţa palidă:
— N-am fost în stare să mă gândesc la altceva decât să te găsesc. Şi la mâini. Mi-am bandajat mâinile şi am venit aici. N-am spus nimic gărzilor. Şi pentru că nu erai, am aşteptat. Ce se va întâmpla?
— Îl vor reconstrui.
— Nu!
— Nu vrei asta? O întrebă el surprins. Ce-i cu „scopul mai înalt” al dumitale, forma dumitale superioară de viaţă?
Ea nu răspunse. Când el isprăvi cu pansatul, ochii i se încinseseră iar de durere şi o văzu tremurând.
— Eşti complet îngheţată, nu-i aşa? întrebă el, punându-i mâna pe frunte. Trase pătura de pe pat şi i-o puse pe spate. Înveleşte-te!
— Crezi că o vor construi din nou?
— Cu siguranţă. Găsi o sticlă de whisky şi turnă două pahare: Acum dă asta pe gât. Nu pot conta pe mine să le ajut, dar te vor obliga pe dumneata.
— Mă pot obliga? Ea sorbi whisky-ul şi-l privi cu ochi arzători, înspăimântaţi.
— Va fi nevoie să te oblige?
Ea începu să râdă:
— Când am văzut maşina complet nimicită, am fost nespus de bucuroasă.

— Bucuroasă? întrebă el, uimit.
— M-am simţit liberă. M-am simţit…
— Ca Andromeda greacă, după ce Perseu i-a rupt lanţurile?
André nu înţelese. Îi înapoie paharul:
— Când computerul lucra, îl uram.
— Nu pe el, pe *noi* ne urai dumneata.
Ea negă:
— Uram maşina şi tot ce era în legătură cu ea.
— Atunci de ce…
— De ce se poartă oamenii aşa cum o fac? Fiindcă se simt obligaţi. Fiindcă sunt legaţi de ceea ce cred ei că sunt necesităţi logice, de munca lor, de familia lor, sau de ţara lor. Dumneata îţi închipui că legăturile sunt cele emoţionale? Cea mai puternică legătură este *logica,* pe care n-o poţi contrazice. Eu ştiu asta. Vocea îi slăbi şi deveni nesigură. Am făcut ceea ce *trebuia* să fac şi acum s-a dus logica şi nu mai ştiu… Nu mai ştiu.
Fleming se aşeză lângă ea:
— Ai fi putut spune asta înainte.
— Am spus-o acum. Ea îl privi drept în faţă: Am venit la dumneata.
— E prea târziu. Fleming privi bandajele şi fașele de pe mâinile ei, gândind la urmele pe care i le lăsase voinţa maşinii. Nimic pe lume nu-i va opri s-o refacă.
— Dar nu se poate fără codul proiectului.
— Care mai există.
— Cum, nu l-ai…?
Chiar dacă s-ar fi îndoit de sinceritatea protestelor ei, nu se putea îndoi de disperarea din vocea, din ochii ei.
— N-am putut deschide dulapul şi Quadring are singura cheie.
Ea scotoci în buzunarul hanoracului:
— Am şi eu una.
— Dar mi s-a spus că nimeni n-are.
Ea scoase cheia, tresărind când bandajul i se prinse de clapa buzunarului:
— Nimeni în afară de mine, fără ca cineva s-o fi ştiut. I-o întinse. Du-te şi isprăveşte.
Era atât de uşor şi atât de imposibil; era singurul lucru de care avea nevoie mai presus de orice şi acum nu se mai putea întoarce să continue.

— Dumneata va trebui să mergi - spuse el.
Ea se ghemui iar în pătură, dar el i-o trase de pe ea şi o apucă de umeri:
— Dacă într-adevăr o urăşti, dacă într-adevăr vrei să rămâi liberă, tot ce ai de făcut e să intri, să descui dulapul din perete şi să scoţi mesajul original - ăsta-i pe bandă - şi calculele mele, care sunt pe hârtie şi programul, care este pe cartoane perforate. Dă foc hârtiilor, când ard din plin pune şi sulurile magnetice să ardă. Asta le va şterge. Apoi ieşi repede.
— Nu pot.
El o scutură şi ea gemu puţin de durere:
— Trebuie să te duci. Era aprins de emoţie, nevrând să se gândească la consecinţele pentru el şi pentru ea, sau la soarta lor a tuturor, acum că era în viaţă - ci doar la ce era esenţial, acum, imediat.
— Poţi trece de santinele fără să ţi se pună întrebări. Vei avea nevoie de acestea, pentru a-ţi ascunde bandajele. Luă o pereche de mănuşi mari de automobilist din sertarul său şi începu să i le tragă pe mâini.
— Nu, te rog! Ea se cutremură, când mănuşile atinseră bandajele, dar el i le trase foarte încet şi cu grijă.
— Fă un foc mare pe podea. Am să-ţi dau chibrituri.
— Nu mă trimite. Nu mă trimite înapoi, te rog. Ochii îi ardeau de frică şi faţa ei, cu tot whisky-ul, era încă albă de epuizare:
— Nu pot s-o fac.
— Poţi.
El îi vârî chibriturile în buzunar şi o împinse uşor către uşă. I-o deschise şi în faţa lor era pământul alb şi noaptea neagră. Zăpada nu mai cădea şi vântul se oprise. Luminile permanente ale complexului ardeau glacial şi contururile clădirilor de-abia se puteau vedea, reliefându-se întunecate deasupra solului, cu o pulbere albă pe acoperişuri. El spuse:
— *Dumneata* poţi s-o faci.
Ea ezită şi el îi luă braţul. După un minut, ieşi şi o porni prin zăpadă spre blocul computerului. Fleming o însoţi cât îndrăzni de departe. Când fură aproape în raza de vedere a gărzii, el o bătu uşor pe umeri.
— Noroc - spuse şi se întoarse în silă la cabana sa.
Temperatura scăzuse şi aerul era îngheţat. Se pomeni tremurând, aşa că închise uşa, merse la fereastră şi trăgând

perdelele la o parte, se aşeză acolo să pândească. Până acum nu simţise efortul ultimelor ore, dar dintr-o dată îl copleşi un mare val de oboseală. Simţea nevoia să se întindă pe pat şi să doarmă şi când se va trezi, totul să se fi sfârşit; încercă să-şi închipuie ce făcea fata, să se gândească la ce s-ar putea întâmpla, la rezultatul final, dar mintea nu-l ducea mai departe de evenimentele serii şi de imaginea siluetei fragile, înotând prin zăpadă.

Şi nu se putea încălzi. Dădu drumul radiatorului şi-şi mai turnă o porţie de whisky. Regretă excesele din trecut, pentru că acum alcoolul nu mai avea cine ştie ce efect asupra lui şi luă mai multe hotărâri în legătură cu el şi cu Judy, dacă vor mai ieşi vreodată la liman din toate astea. Sprijinit de tocul ferestrei, aşteptă un timp care i se păru imens, privind în liniştea netulburată a nopţii.

Pe la trei începu din nou să ningă, nu vijelios, ci liniştit şi continuu şi luminile care străluceau toată noaptea în diferite puncte din jurul complexului se pierdea dincolo de fulgii albi care cădeau. O vreme fu sigur că ceea ce vedea la lumina din jurul computerului era fum sau numai o abureală pricinuită de ninsoare; apoi auzi un clopot de alarmă sunând şi strigătele agitate ale santinelelor. Ridicându-şi gulerul paltonului, deschise fereastra şi dintr-o dată văzu şi auzi mai clar. Era, fără îndoială, fum.

Din instinct, vru să alerge afară şi să vadă cu ochii lui ce se întâmpla, să găsească fata şi s-o ferească de orice bănuială, dar ştia că nu putea face nimic altceva decât să se bizuie pe zăpăceală şi întuneric, ca să câştige timp. Cu atât de mult fum, încăperea computerului trebuia să fie un infern acum, exista şi posibilitatea să nu se mai salveze nimic, nici chiar André. Se găsi deodată prins în emoţii contradictorii: desigur o voise plecată şi înlăturată din drum şi totuşi ideea că o trimisese la moarte nu-i trecuse prin gând. O parte dintr-însul o voia vie şi se simţea copleşitor de responsabil pentru ea. Acel „trei-sferturi” omenesc din ea, oricât o fi fost, mai lesne de înţeles pentru el, o făceau o fiinţă cu sentimente şi temeri şi emoţii pe care *el* le stârnise şi acum, că legătura dintre ea şi forţa care o conducea fusese tăiată, ea trăia în gol; poate că el era singurul în stare să-i întindă o mână care s-o salveze. Dacă într-adevăr mai trăia...

Sirena de alarmă a lagărului începu deodată să urle lugubru şi ameninţător şi fiecare lumină din complex părea că se aprinde şi dansează vag în jocul fulgilor de zăpadă. Pe lângă vaietul sirenei, se mai auzeau motoare de automobil pornind şi raza albă a unui reflector ţâşni de pe clădirea principală a gărzii şi începu să se rotească încet în jurul lagărului.

Îşi închipui valul de alarme şi comenzi, biciuind ca un şuvoi staţiunea: telefonul santinelei către camera de gardă, comandantul gărzii sunându-l pe Quadring, biroul de serviciu, patrulele de siguranţă, echipa de pompieri - garda perimetrului şi în fine Quadring telefonând lui Geers - şi Geers poate la Londra, unui ministru care dormea şi unui comandant de zonă, care se muncea să iasă din pat în pijama, ca să hotărască măsuri împotriva sabotajului care avusese loc.

Îşi forţă ochii să vadă ce se întâmpla în spatele perdelei de zăpadă măturată de lumini şi blestemă sirena ce acoperea celelalte zgomote. O maşină de pompieri trecu pe lângă cabana sa, clămpănind şi urlând, luminile ei, ca şi ale proiectorului, descoperiră alte siluete care alergau, oameni care îşi încheiau paltoanele din mers şi soldaţi cu puşti automate şi pistoale-mitralieră. Altă maşină trecu, un *Land-Rover*[30], cu un aparat radar rotindu-se pe acoperiş şi apoi luminile se stinseră şi sirena muri, lăsând o harababură de sunete şi de mişcări, estompate de zăpadă în întuneric. O clipă mai târziu se aprinse al doilea proiector, invadând spaţiul deschis între cartierul locuinţelor şi zona tehnică, unde se afla clădirea computerului şi în acest spaţiu un alt vehicul porni repede. Era un *Jeep* deschis şi îl văzu limpede pe Quadring aşezat lângă şofer, vorbind la un telefon de campanie. O siluetă traversă prin faţa lui şi o fracţiune de secundă crezu că era André, apoi o văzu pe Judy, cu un palton aruncat pe umeri, părul negru căzându-i în dezordine pe faţă. *Jeep*-ul se opri şi Quadring îi vorbi scurt, după care şoferul porni iar înainte şi Judy traversă prin spate şi alergă la cabana lui Fleming.

Împinse uşa fără să bată şi privi împrejur speriată cu un minut înainte de a-l vedea.

— Ce s-a întâmplat? Suflă ea.

El vorbi fără să se întoarcă de la fereastră.

— A reuşit Andromeda, a reuşit. Arde codul.

---

[30] Maşină militară. (n.tr.)

— André? Ea se îndreptă spre el, fără a înţelege. Dar era moartă.

Nu avea timp pentru explicaţii, totuşi îi povesti câte ceva, în timp ce şedeau alături, privind afară.

— Credeam că dumneata ai făcut-o - spuse ea, înţelegând numai în parte. Mulţumesc lui Dumnezeu, în orice caz.

— Ce spune Quadring? întrebă el.

— Doar să-l aştept aici.

— A găsit-o?

— Nu ştiu. Nu cred să ştie ceva. A dat ordin patrulelor să evacueze grupul de clădiri şi dacă cineva se opune, să tragă fără somaţie.

Zgomotele maşinilor în mişcare şi strigătele se stinseră; dacă se întâmpla ceva, se întâmpla în partea cea mai îndepărtată a complexului. Coloana de fum se umflase şi se îngroşase, iar în mijlocul ei pâlpâia o limbă de flăcări, vizibilă între fasciculele albe ale proiectoarelor. Fleming şi Judy urmăreau fără să vorbească, până când în toată vânzoleala de afară se auzi pocnetul ascuţit al unei arme, urmat de altul şi altul.

Fleming înţepeni.

— Oare asta înseamnă c-au găsit-o? întrebă Judy.

El nu răspunse. Spaţiul din faţa cabanei era acum gol. Proiectorul care luminase în altă direcţie se întoarse, aruncând o rază oblică de lumină, dar nimic nu se mişcă la început în raza lui, afară de zăpada care cădea. Apoi. În această „ţară a nimănui”, se ivi o siluetă subţire, palidă şi nesigură, care ieşi împleticindu-se din umbră, între două clădiri.

— André! şopti Judy.

Fata alerga şi se împiedică, fără o direcţie precisă. Făcu un mic salt când ajunse în raza de lumină, se opri o clipă şi o luă înapoi. Cei de la proiector nu păreau s-o fi văzut, apoi se auzi o altă împuşcătură, mai aproape de ei şi un glonte şuieră între clădiri.

Degetele lui Judy strânseră braţul lui Fleming:

— O vor omorî.

Scuturându-se din strânsoarea ei, el se întoarse şi alergă la uşă:

— John! Nu ieşi!

— Eu am împins-o! Îşi luă puternica sa torţă electrică de lângă pat şi plecă, fără să mai privească înapoi. Judy îl urmă până-n

prag, dar el dispăru imediat în întunecimea înzăpezită dintre cabane.

Rămase cât putu în adăpostul cabanelor, apoi făcu un sprint peste raza de lumină spre întunericul din cealaltă parte. De data aceasta cei de la proiector erau atenţi. Raza albă se roti după el şi lumină celelalte clădiri, ceea ce îl ajută. În timp ce alerga, o văzu pe Andromeda rezemată de un perete în faţa lui. Zăpada îngreuna mersul, dar el reuşi să-şi menţină ritmul, alergând până la ea şi, ridicând-o cu forţa, o trase după colţ în întuneric.

La început se sprijineau unul de celălalt, suflând din greu, iar ea nu-l recunoscu. El o menţinu în picioare, sprijinind-o cu braţul.

— Eu sunt - spuse el şi amintindu-şi de flaconul din buzunar, îl scoase şi îi turnă cu forţa pe gât ce mai rămăsese din whisky. Ea se înecă şi sughiţă, apoi, cu un efort, izbuti să stea în picioare singură.

— Am reuşit - spuse ea şi, deşi era prea întuneric pentru a-i vedea faţa, el ştia că zâmbeşte.

— Cum ai scăpat?

— Printr-o fereastră din spate.

— Ssst. Îi puse un deget pe buze şi o ţinu strâns. În spaţiul deschis pe care tocmai îl traversase, proiectorul se mişca încolo şi-ncoace şi o echipă de bărbaţi în uniformă trecu în goană, căutând în stânga şi-n dreapta, cu armele pregătite. El încercă să gândească la ce aveau de făcut. Să se întoarcă la cabana lui era imposibil, să se ascundă oriunde în complex ar fi însemnat probabil să-i surprindă şi să-i ciuruiască de gloanţe, înainte ca cei care trăgeau să aibă timp să gândească. Chiar dacă s-ar fi predat, riscau moartea în întunecimea şi nebunia nopţii. Îşi spuse că singura speranţă era să dispară până ce aveau să se ivească lumina zilei, când echipele care-i căutau ar fi devenit mai puţin zeloase - şi mai puţin supravegheate.

Din locul unde stăteau, nu exista decât o cale de a atinge gardul perimetrului, fără a traversa raza unuia dintre proiectoare şi calea asta îi putea duce până la sârma de pe faleză spre cheiul din golf. O amintire - o amintire foarte îndepărtată - îi veni în minte şi-l invadă, aşa că toate gândurile i se întoarseră către un chei şi o barcă. El îşi puse braţul ferm în jurul mijlocului Andromedei, ca s-o sprijine.

— Haide - spuse el. Pe jumătate conducând-o, pe jumătate purtând-o, o luară de-a lungul fâşiilor de teren înzăpezite dintre clădiri, zigzagând din adăpostul uneia în adăpostul celeilalte, întorcându-se de câte ori auzeau voci şi căutând alt drum. Părea imposibil să nu fie descoperiţi în câteva minute, dar zăpada care cădea îi ascunse, iar zăpada de pe sol le amuţi paşii. Andromeda respira repede şi scurt şi, evident, nu mai putea umbla mult, iar el îşi aminti că, atunci când vor ajunge pe faleză, vor găsi gardul perimetrului tras drept în faţă - fusese întărit de când cu moartea lui Bridger - şi desigur că la poarta cea mai apropiată de cărare va fi o gardă. La prima vedere părea că n-au nici o şansă, dar ceva adânc săpat în mintea lui îl împingea să continue şi mergea cu greu înainte, pe jumătate orbit de zăpadă, iar fata se sprijinea cu totul pe el şi se împleticea. Apoi îşi aminti ce căuta.

Toată ziua precedentă oamenii lucraseră aproape de capătul perimetrului pe lângă faleză, curăţind terenul pentru o nouă clădire, chiar lângă sârmă şi aveau cu ei un buldozer, pe care-l lăsaseră la plecare. Poate că motorul era prea rece pentru a-l putea porni, deşi era prevăzut să stea peste noapte afară şi să pornească dimineaţa. Merita să încerce, dacă puteau străbate până la el.

Propria lui respiraţie era anevoioasă, când depăşiră ultima clădire şi mai aveau de traversat vreo cincizeci de metri buni de câmp deschis, înainte de a ajunge la formă de culoare închisă care era buldozerul. El se sprijini, împreună cu fata, de zidul dinspre mare şi trase în plămâni, cu efort, mari cantităţi de aer rece: Nu încercă să vorbească şi nici ea nu părea că se aşteaptă la asta. Ori avea încredere necondiţionată în el, ori era prea epuizată pentru a gândi, ori amândouă la un loc. O patrulă volantă trecu între ei şi sârmă, un camion al armatei, cu un proiector montat pe cabină şi siluetele şterse ale unui pluton de oameni în spate - şi apoi totul se linişti.

— Acum! spuse el, arătând înainte şi ridicând-o, alergă cu ea peste iarbă acoperită de zăpadă. Înainte de a fi ajuns la jumătate drum, ea se poticnise de două ori şi ultimii douăzeci de metri el trebui s-o ducă în braţe.

Capul şi pieptul păreau că-i explodează, până se aflară lângă buldozer şi când o puse jos, ea alunecă la pământ cu un geamăt.

El se urcă pe maşină şi privi împrejur. Evident, nimeni nu-i văzuse şi putea spera că, dacă motorul pornea, buldozerul să fie luat drept unul din vehiculele de securitate.

Motorul porni, la prima tură a *starter*-ului şi după câteva ture prudente, el îl lăsă într-un ralanti greoi, pe când cobora ca să-i ajute fetei să urce. La început ea nu se mişcă.

— Haide - îi spuse ei, suflând greu. Grăbeşte-te. Plecăm.

Vocea ei sună slab:

— Lasă-mă. Nu te mai ocupa de mine.

El o ridică şi, fără a şti prea bine cum, o trânti pe o ladă de lângă scaunul conductorului.

— Acum ţine-te bine - îi spuse şi o sili să se sprijine de el. În timpul acesta, camionul de patrulare era cam la jumătatea turului în jurul perimetrului şi gata să se întoarcă spre ei. În timpul acesta, desigur, Quadring fusese la cabana lui să-l caute şi aflase că el şi cu Andromeda fugiseră. Iar încăperea computerului era probabil acum o masă fumegândă, cotropită de cenuşă şi cărbuni - iar mesajul de la o mie de milioane de mile depărtare şi tot ce adusese cu el, se duseseră pe veci. Tot ce avea de făcut acum era să scoată fata din raza primejdiei, s-o ducă undeva, în vreun fel, să se ascundă şi să supravieţuiască. El încălecă, apăsă pe ambreiaj şi băgă în viteză.

Când dădu drumul ambreiajului, buldozerul zvâcni înainte şi aproape se blocă, dar el îl împinse cu putere şi îl întoarse greoi către gard. Peste umărul său văzu o lumină apropiindu-se, dar acum era prea târziu pentru a se mai opri. Apăsă acceleratorul până la limită şi îl ţinu aşa, pe când botul buldozerului intră în gard. Legăturile de sârmă săriră, se rupseră şi se prinseră sub şenile, se făcu un gol şi ei ajunseră în mijlocul lui.

Opri motorul şi coborî, trăgând fata după el. Masa grea a maşinii şedea în gardul rupt, astupându-l ca un dop, iar el şi cu André stăteau în zăpadă. O conduse, privind cu precauţie împrejur către marginea falezei şi, aplecându-se tare, fugiră spre adăpostul unor tufişuri, care apărau capătul de sus al cărării către chei. Lumina de la camionul care se apropia se făcu tot mai intensă şi de după tufişuri o văzură cuprinzând buldozerul. Era prea zăpăcit de lampă şi zăpadă ca să-şi dea seama că e un camion şi se temea să nu fie un vehicul de patrulare plin cu oameni. Apoi lumina se abătu într-altă parte şi

fulguiala se rări un moment şi el putu să vadă duba radarului, tatonând decepţionată sârma cu reflectorul ei, care se rotea fără speranţă de jur împrejur, pe cabină.

Fleming o luă pe André de braţ şi o duse la vale, pe cărarea falezei. După a doua cotitură, îşi aprinse torţa electrică şi merse destul de încet, pentru ca ea să-l poată urma de aproape, fără ajutor. Mai adunase în ea, de cine ştie unde, încă puţină energie şi mergea în pas cu el, ţinându-l strâns de mână. Nu văzură nici o santinelă la capătul cărării, iar cheiul era ca şi mort; nu se auzea nimic în afară de plescăitul valurilor mărunte, lovindu-se de stâlpi. Păreau la o mie de mile de infernul de deasupra lor - şi într-un fel senzaţia asta îi făcea să înainteze mai greu. În timpul iernii toate bărcile mici erau trase la mal şi dezechipate; numai cea de serviciu, un fel de barcă de pescuit cu un motor la centru, era lăsată să plutească şi dansa şi se lovea de marginea cheiului. El o mai folosise, în lunile de vară când voia să evadeze şi să fie singur şi o cunoştea bine, cu acel sentiment contradictoriu de ură şi dragoste pe care un călăreţ îl încearcă faţă de calul său bătrân şi încăpăţânat. O împinse pe André înăuntru, eliberă cablul din faţă şi din spate şi căută cu torţa manivela de pornire. Nu era la fel de uşor de pornit cum fusese buldozerul. Învârti până când sudoarea îi curgea pe faţă, amestecată cu zăpadă şi aproape nu mai credea că va reuşi s-o mişte din loc. André se ghemui sub unul din bordajele bărcii, în timp ce zăpada cădea pe ei, topindu-se în apa care clipocea pe fundul bărcii. El muncea mai departe la manivela ruginită, suflând din greu şi înjurând, ea nu întreba nimic, din când în când doar gemea uşor. El tăcea şi continua să învârtească, până când, după o serie de icneli, motorul porni.

Îl lăsă să meargă în gol o vreme, cu barca trepidând şi eşapamentul fâsâind chiar deasupra apei, şi apoi ambreie şi dădu drumul acceleraţiei. Cheiul dispăru imediat - şi se treziră singuri în întunecimea pustie a apelor. Fleming nu mai ieşise vreodată în larg pe ninsoare. Peisajul era minunat de calm. Fulgii se lăsau în jurul lor, topindu-se când atingeau apa. Părea mai cald acum, cât timp erau la adăpostul golfului.

Exista un mic compas în faţa volanului, care semăna cu volanul unui automobil foarte vechi şi Fleming conducea cu o mână, pe când cu cealaltă ţinea torţa electrică, pentru a lumina

compasul. Cunoştea latitudinea insulei, fără a fi nevoit să calculeze şi cunoştea aproximativ devierea pentru deriva de curent.

În această mare calmă, putea aprecia viteza ambarcaţiunii şi, controlându-şi ceasul, în răstimp de câteva minute era în stare să efectueze calculul aproximativ al distanţei. O făcuse atât de des înainte vreme, încât socotea că avea şanse să nimerească uscatul pe nevăzute. Spera numai că va auzi valurile lovindu-se de stâncile insulei, cu puţin înainte de a-i întâmpina pe ei doi.

Îi strigă Andromedei să treacă la provă şi să privească în larg, dar la început ea nu se mişcă. El nu îndrăznea să părăsească volanul sau compasul nici o clipă.

— Dacă poţi merge în faţă, du-te - îi mai strigă o dată - şi fii atentă.

O văzu înaintând cu greu spre provă.

— Nu mai avem mult - spuse el, cu mai multă convingere decât simţea într-adevăr.

Barca înaintă normal timp de zece, cincisprezece, treizeci de minute. Când ieşiră mai în larg, dădură de o uşoară hulă, plonjară şi se clătinară puţin, dar zăpada se oprise şi noaptea părea cu ceva mai puţin întunecoasă. Fleming se întrebă dacă erau destul de departe de faleză pentru a nu mai fi semnalaţi pe ecranul radar al cuiva şi se întrebă de asemenea ce se mai întâmplă în urma lor în lagăr şi ce îi aştepta în pustietatea aceasta întunecoasă. Îl dureau ochii şi capul şi spinarea, fiecare părticică din trup şi trebuia să se gândească mereu la mâinile arse şi dureroase ale feţei, ca să se simtă el însuşi mai bine.

După vreo patruzeci de minute, ea îi strigă ceva. Încetini mersul bărcii şi o lăsă să alunece înspre conturul mai închis din faţa lor şi apoi întoarse cârma astfel, încât trecură de-a lungul marginii netede, stâncoase a insulei. Continuară foarte încet, aproape pipăindu-şi drumul şi ascultând zgomotul talazurilor în faţă, până când, după vreo zece minute, zidul de stâncă se topi şi ei auziră plescăitul îmbietor al valurilor pe plajă.

Fleming trase barca la mal şi duse fata pe nisip, prin apa amară ce-i ajungea până la genunchi. Cerul se mai luminase, nu erau încă zorile - poate că era lună şi el recunoscu golfuleţul strâmt şi nisipos pe care îl găsise împreună cu Judy, în acea după-amiază de primăvară timpurie, cu multă vreme în urmă, când descoperiseră hârtiile lui Bridger în peşteră. Era o

amintire tristă, dar în acelaşi timp încurajatoare: simţea, într-un fel iraţional, că aici era în siguranţă.

Privi împrejur, după vreun loc de odihnă. Era prea frig pentru a risca să doarmă afară, chiar dacă le-ar fi fost de ajuns de somn, aşa că el o luă spre gura peşterii şi de-a lungul tunelului pe care îl explorase cu Judy. Nu o mai putea susţine pe André, dar înainta încet şi-i vorbea peste umăr ca s-o încurajeze.

„Mă simt ca Orfeu", îşi spuse lui însuşi. „Am început să amestec legendele - adineauri eram Perseu".

Se simţea dezorientat şi zăpăcit de oboseală şi greşi de două ori drumul prin tunelele întunecate. Căuta încăperea mare unde găsiseră balta. Îşi aminti de solul său nisipos, unde se puteau odihni, dar după un răstimp îşi dădu seama că o luase pe un drum prost. Se întoarse, răsucindu-şi torţa ca să-i spuie Andromedei, dar ea nu mai era în spatele lui.

Fu cuprins brusc de panică şi alergă, poticnindu-se, pe drumul pe care venise, strigând-o şi luminând cu torţa de o parte şi de alta a tunelului. Îi răspunse numai ecoul cu voce străină şi nu exista nici un alt zgomot decât al pantofilor săi pe pietroaie. La intrarea falezei se opri şi iarăşi se întoarse înapoi. „E ceva absurd", îşi spuse, căci nu umblaseră prea departe. Pentru prima oară simţi un resentiment pentru fată, cu totul ilogic, dar el avea din ce în ce mai puţin de-a face cu logica. Mergând iar prin tunel, observă mai multe ramificaţii decât îşi amintea; făcea parte din nebunia sinistră a locului această multiplicare tăcută în întuneric. Exploră câteva din culoare, dar trebui să-şi întoarcă paşii, pentru că ele deveneau, într-un fel sau altul, de nestrăbătut; şi atunci, deodată, se pomeni în camera înaltă pe care n-o găsise adineaori.

Se opri, strigă din nou şi îşi roti încet torţa dintr-o parte într-alta. Desigur, hotărî el, ea trebuie să fie aici, n-ar fi putut merge mai departe - epuizată, pe întuneric. Întoarse raza de lumină spre solul nisipos şi-i văzu urmele paşilor. Urmele îl conduseră în mijlocul peşterii şi acolo se opri scurt - şi un fior de groază îi alunecă din creştet, invadându-i întreg trupul. Ultima urmă se vedea în noroiul de pe stâncă de lângă baltă şi, plutind la marginea apei, una din mănuşile ei. Nimic mai mult.

Nu mai găsi niciodată altceva. O învăţaseră atâtea, gândi el amar, dar nicicând n-o învăţaseră să înoate. Fu cuprins de un

imens val de îngrijorare şi remuşcare. Îşi petrecu ceasul următor într-o cercetare bolnavă şi deznădăjduită a peşterii, apoi se întoarse extenuat pe plajă, unde se chirci între două stânci, până când se iviră zorile. Nu se temea să adoarmă; simţea o teamă mult mai mare, aproape delirantă, în faţa unui *ceva,* de necuprins în cuvinte, care se putea ivi din gura tunelului, ceva de neînchipuit, de la o mie de milioane de mile depărtare, ceva ce îi vorbise pentru prima oară într-o noapte întunecoasă ca aceasta.

Nimic nu se petrecu - şi la primele lumini ale zorilor o şalupă a marinei militare apăru dinspre mare. Nu schiţă nici o mişcare, chiar după ce şalupa atinse insula şi echipajul îl găsi privind în gol, peste undele veşnic schimbătoare ale mării.

CUPRINS

(1968)

Profesor la Universitatea din Cambridge şi la Caltech (California), Hoyle este considerat cel mai strălucit astrofizician contemporan, celebru pentru teoria sa despre pulsarea Universului şi pentru definirea quasarilor. Om al unei activităţi şi creaţii atât de complexe, încât unul dintre colegii săi îl numeşte «un Leonardo da Vinci al secolului XX», este alături de J.B. Priestley - coautorul piesei de teatru «Astronauţii». Iscăleşte libretul unei opere şi îşi manifestă prezenţa în literatura engleză de science-fiction, cu patru romane. Cel mai cunoscut dintre ele, «A DE LA ANDROMEDA», scris în colaborare cu apreciatul scenarist John Elliot, a constituit şi subiectul unui serial de mare succes al televiziunii britanice.

Redactor: Herţa Spunn
Tehnoredactor: Mariana Puşcaşu

Dat la cules 10.07.1968. Bun de tipar 11.09.1968. Apărut 1968.
Comanda 8741. Tiraj 30.170. Broşate 27100+legate 3070.
Hârtie ziar sul de 50 g/m2. 700X1000/32.
Coli editoriale, 14,5. Coli de tipar 8,5. A. 11724.
C.Z., pentru bibliotecile mici 8R/31.

Tiparul executat sub comanda nr. 80566 la
Combinatul Poligrafic „Casa Scânteii"
Piaţa Scânteii nr. 1, Bucureşti
Republica Socialistă România